EZ A SZÁMUNK 2962 JANUÁR 1-ÉN JELENIK MEG!

XVII. évfolyam 52. szám. **Ára: 1 forint** *1961. december 28*

Ludas Matyi

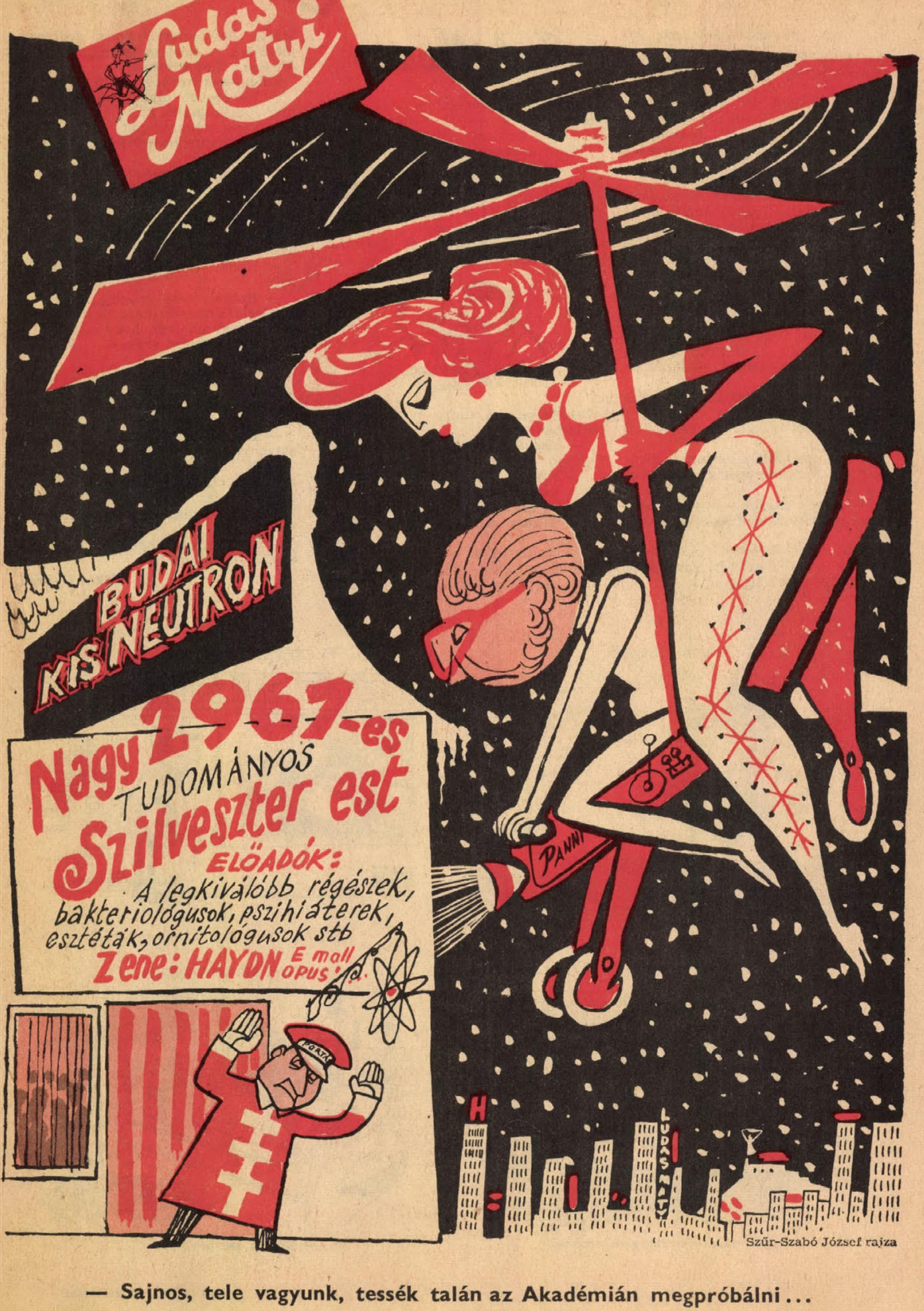
BUDAI KIS NEUTRON
Nagy 2967-es TUDOMÁNYOS Szilveszter est
ELÖADÓK:
A legkiválóbb régészek, bakteriológusok, pszihiáterek, esztéták, ornitológusok stb
Zene: HAYDN E moll opus
PORTA
PANNI
H
LUDAS MATYI

Szűr-Szabó József rajza

— Sajnos, tele vagyunk, tessék talán az Akadémián megpróbálni ...

Boldog Új Évet Kíván a Ludas Matyi SZERKESZTŐSÉGE

Találkozás

Budapest, 1961. dec. 25.

Az Emke-kávéházban írtam meg a cikket arról, hogy mi lesz 2962-ben.

Nehezen ment az írás, mert a szemközti asztalnál ült egy pasas, és mindig engem nézett. Rettentően idegesített: állandóan magamon éreztem a tekintetét.

Mit néz? Mit néz?

Ismerős volt nekem az illető, csak azt nem tudtam, hogy honnan. Mintha már láttam volna valahol. Biztosan itt a kávéházban láttam... Titokban a pincért is megkérdeztem, ismeri-e ezt az alakot. Nem ismerte, sose látta, futó vendég lehet.

Csak tudnám, hogy mit bámul?

Annyira zavart a jelenléte, hogy nem tudtam írni... Valahol már láttam az arcát... Nagyon ismerős volt... Vajon ki lehet? — töprengtem.

Abban a minutumban eszembe jutott.

John Kennedy ült a szemközti asztalnál!

Amikor magamhoz tértem a meglepetéstől, Kennedy már az asztalomnál állt.

— Kennedy vagyok — mondta magyarul, palócos akcentussal. — Zavarok?

— Hát — feleltem — éppen írok, írogatok... De ha már itt van, üljön le, ne vigye el az álmomat...

— Mindent tudok — szólt Kennedy halkan. — Ön most arról ír, hogy mi lesz ezer év múlva...

Majd leestem a székről. Hát ezt honnan tudja?

— A kémeim jelentették...

Na tessék, hogy kell vigyázni!

— Mit óhajt? — kérdeztem udvariasan, kimért hangon.

Kennedy előrehajolt, és izgatottan azt mondta:

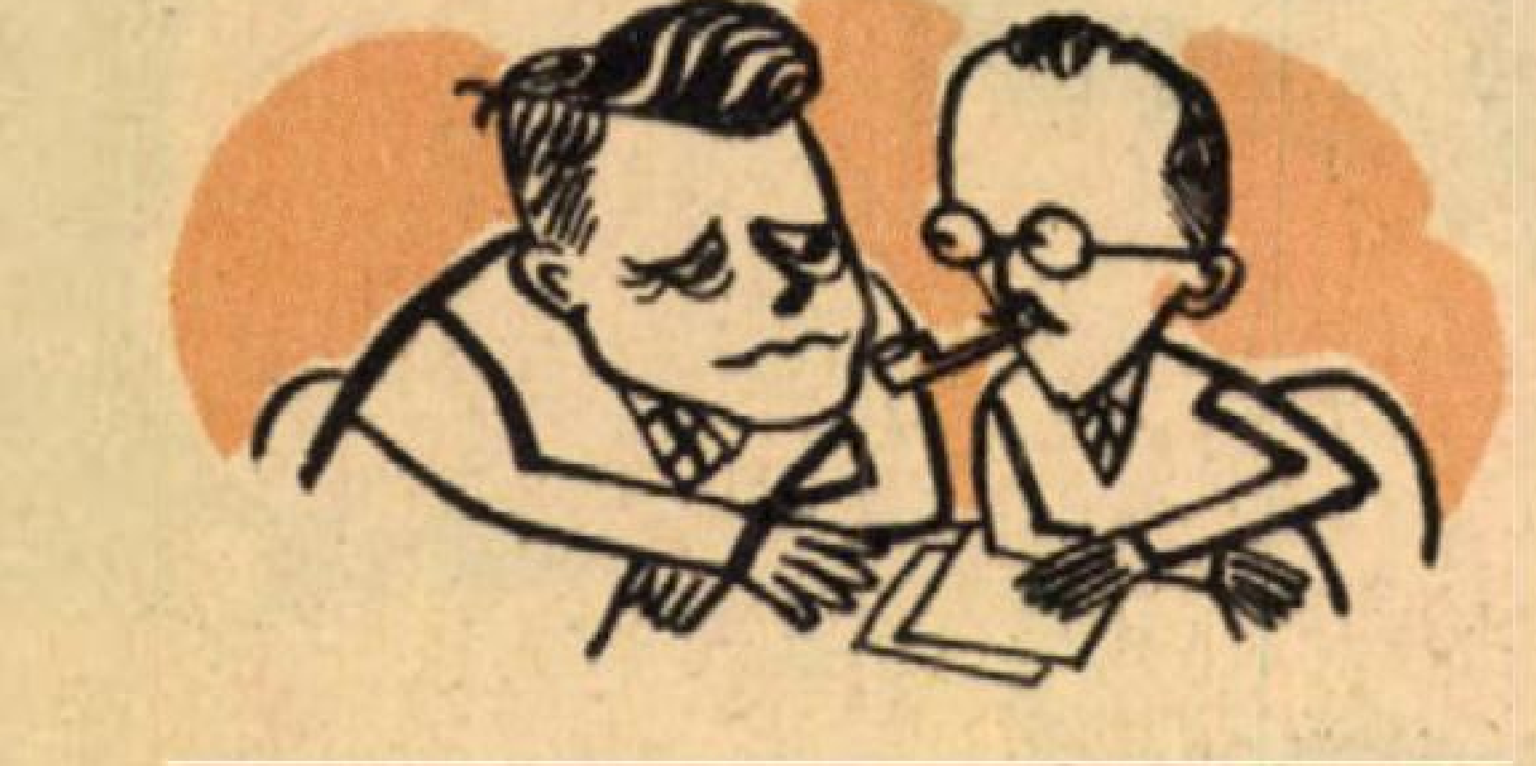

— Szeretném tudni, hogy mi lesz 2962-ben!

— Meghiszem azt! — feleltem gúnyosan. — És nagyon szeretné?

— Nagyon — suttogta Kennedy, és a kéziratomra sandított.

Gyorsan letakartam a kezemmel.

— Sajnos, nem mondhatok semmit...

— Ne tegye ezt velem — siránkozott Kennedy. — Olyan izgatott vagyok. Amióta tudom, hogy a Ludas Matyi szilveszteri száma 2962-ben játszódik, se éjjelem, se nappalom... Mi lesz? Tud valamit?

Fölényesen mosolyogtam.

— Ne legyen olyan kíváncsi. Hamar megöregszik...

— Csak néhány szót...

— A Szaturnuszon fogunk vikendezni... Elég?

— És még, és még?

— Mit akar tudni és még?

— Mi lesz... Velünk... Hadd olvassam el azt a krokit!

Ha nem vigyázok: kikapja a kezem alól.

— Hohó! Elégedjen meg ennyivel...

— Szóval, nem mondja meg? — kérdezte Kennedy bánatosan.

— Mondtam már, hogy nem.

— Ez az utolsó szava?

— Ez.

Kennedy még egy kíváncsi pillantást vetett az előttem fekvő humoreszkre, aztán felállt:

— Hát akkor helló!

— Helló! Kézcsókom a nagyságos-asszonynak...

Ezek után gyorsan befejeztem 2962-ben játszódó humoreszkemet, és amikor kész lett, apró darabokra tépve, egy pohár vízzel lenyeltem a kéziratot.

Nem akartam, hogy az ellenség kezébe kerüljön.

Mikes György

MADÁRIJESZTŐ

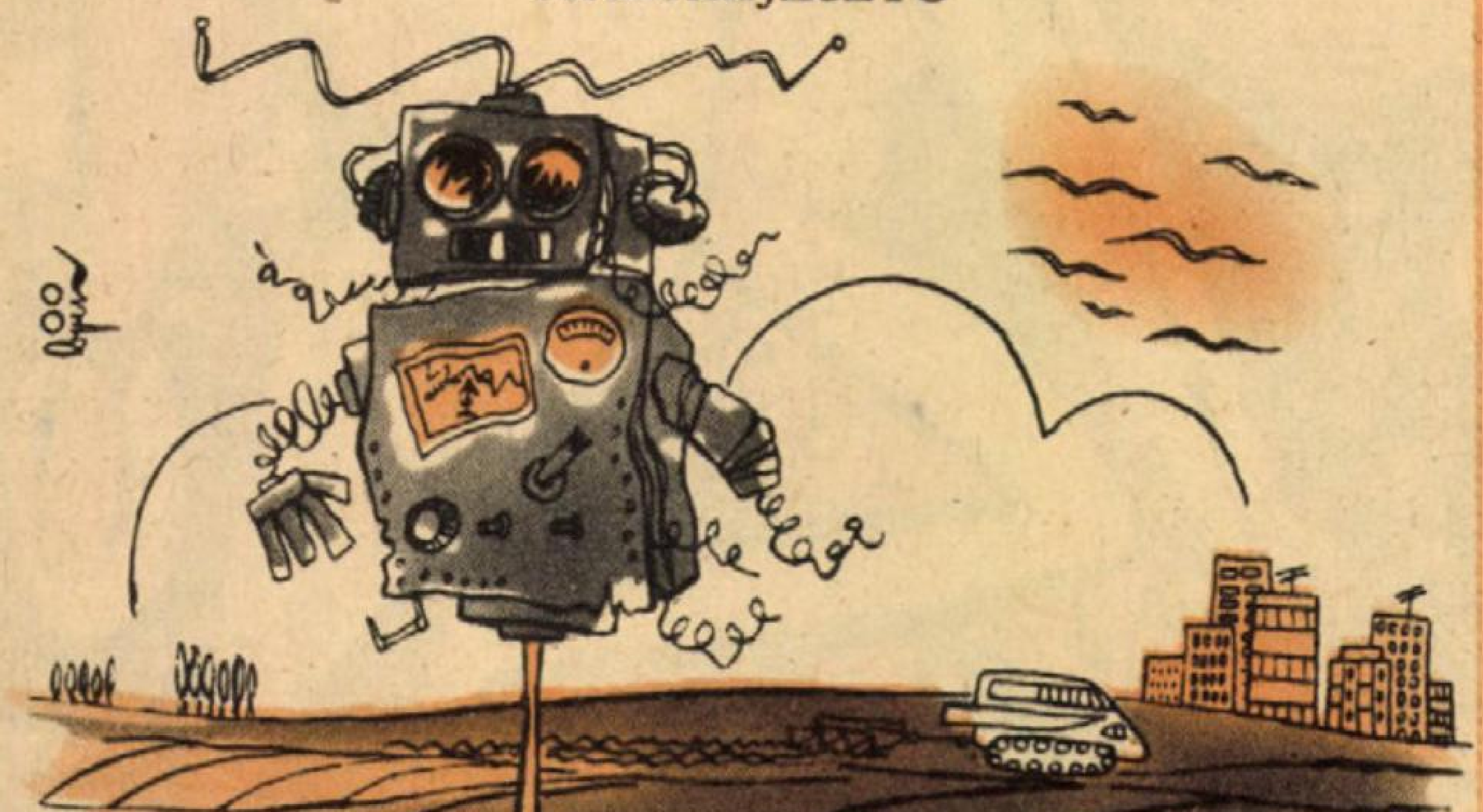

EZERÉVES RITKASÁG

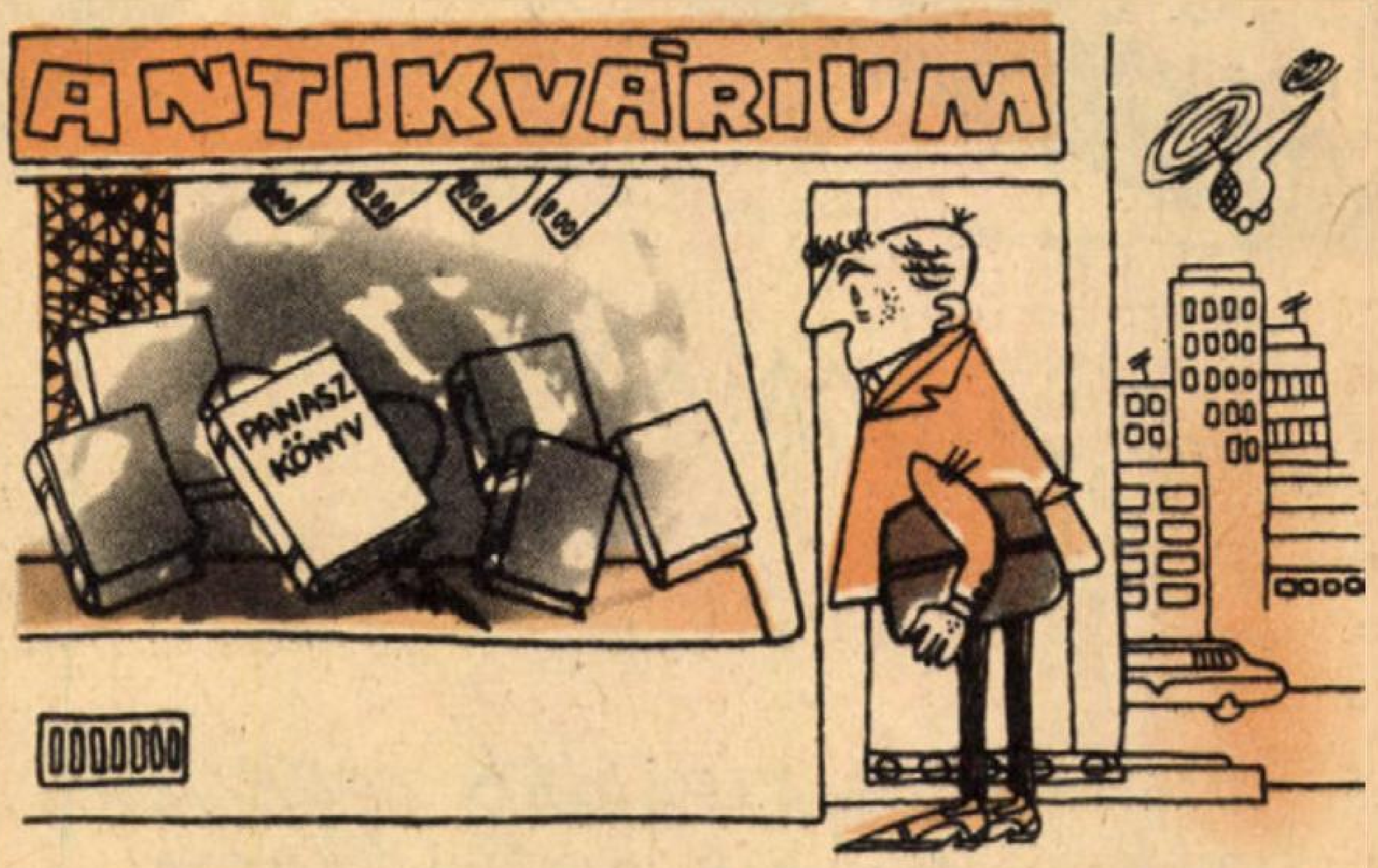

FRISS DIPLOMÁS

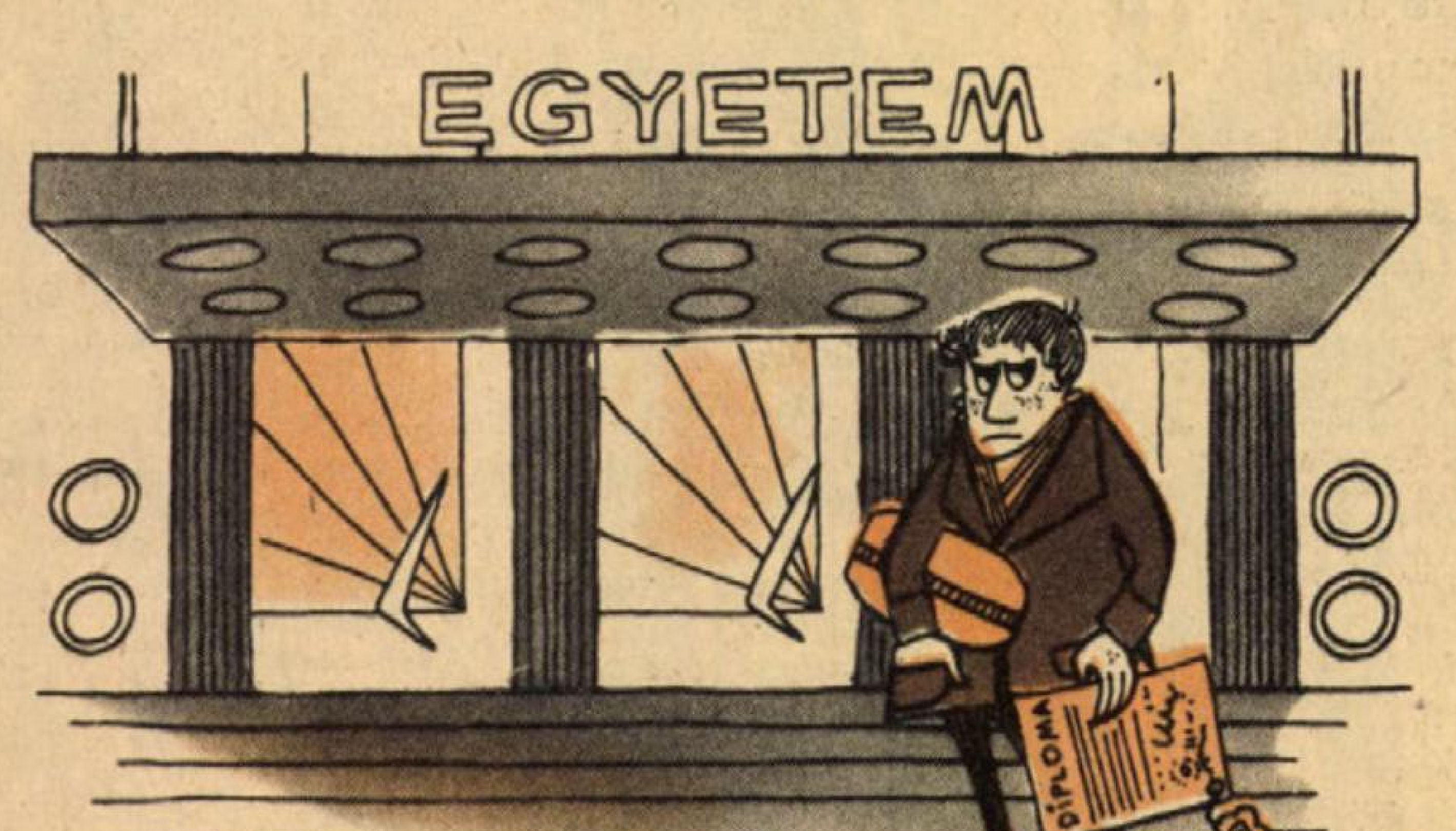

— Más naprendszerbe nem megyek!

A KARIKATURISTA GONDJA

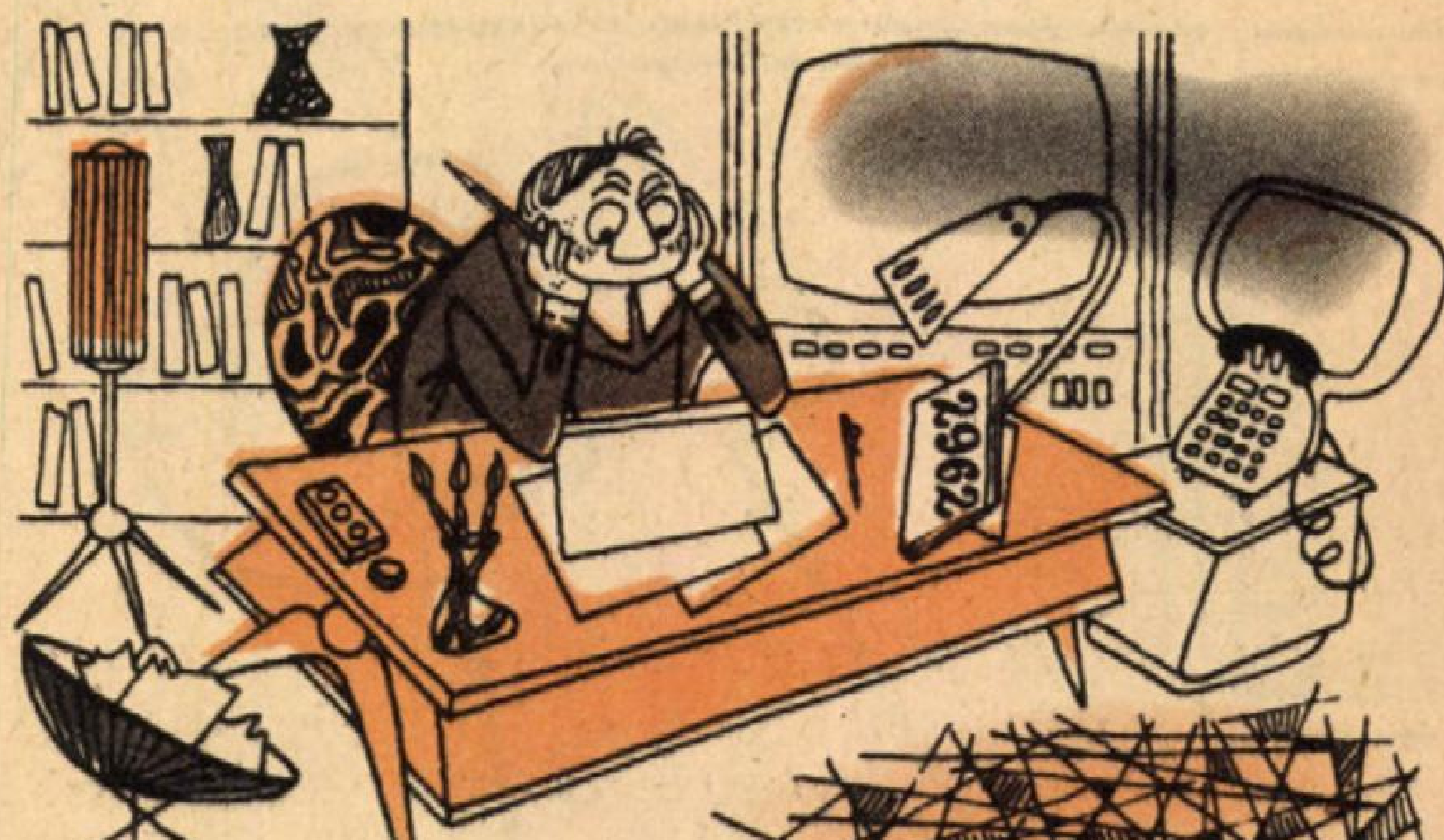

— Mi lesz 3962-ben?

Balázs-Piri Balázs rajzai

Erdei Sándor rajzai

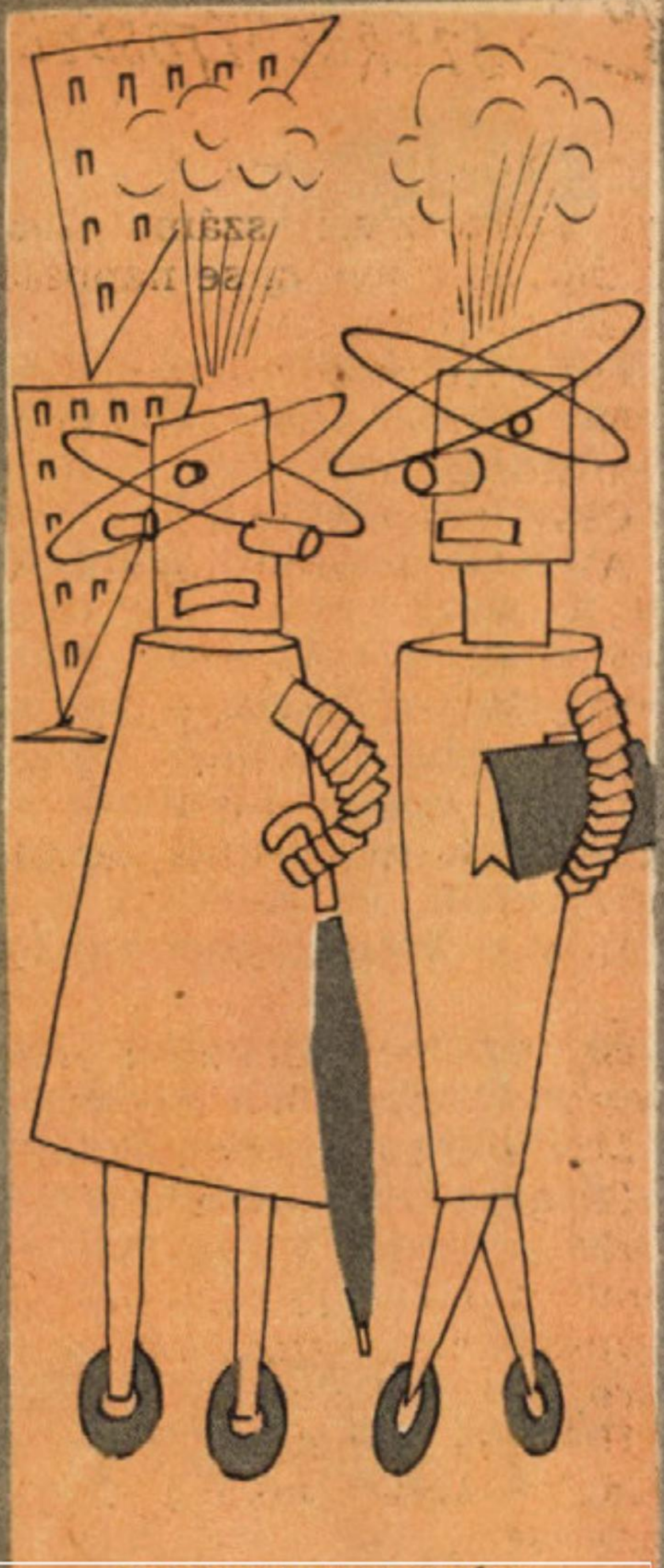

GONDATLANSÁG

— Szerencsétlen! Éppen akkor nem földelted magad, amikor koncertra megyünk!

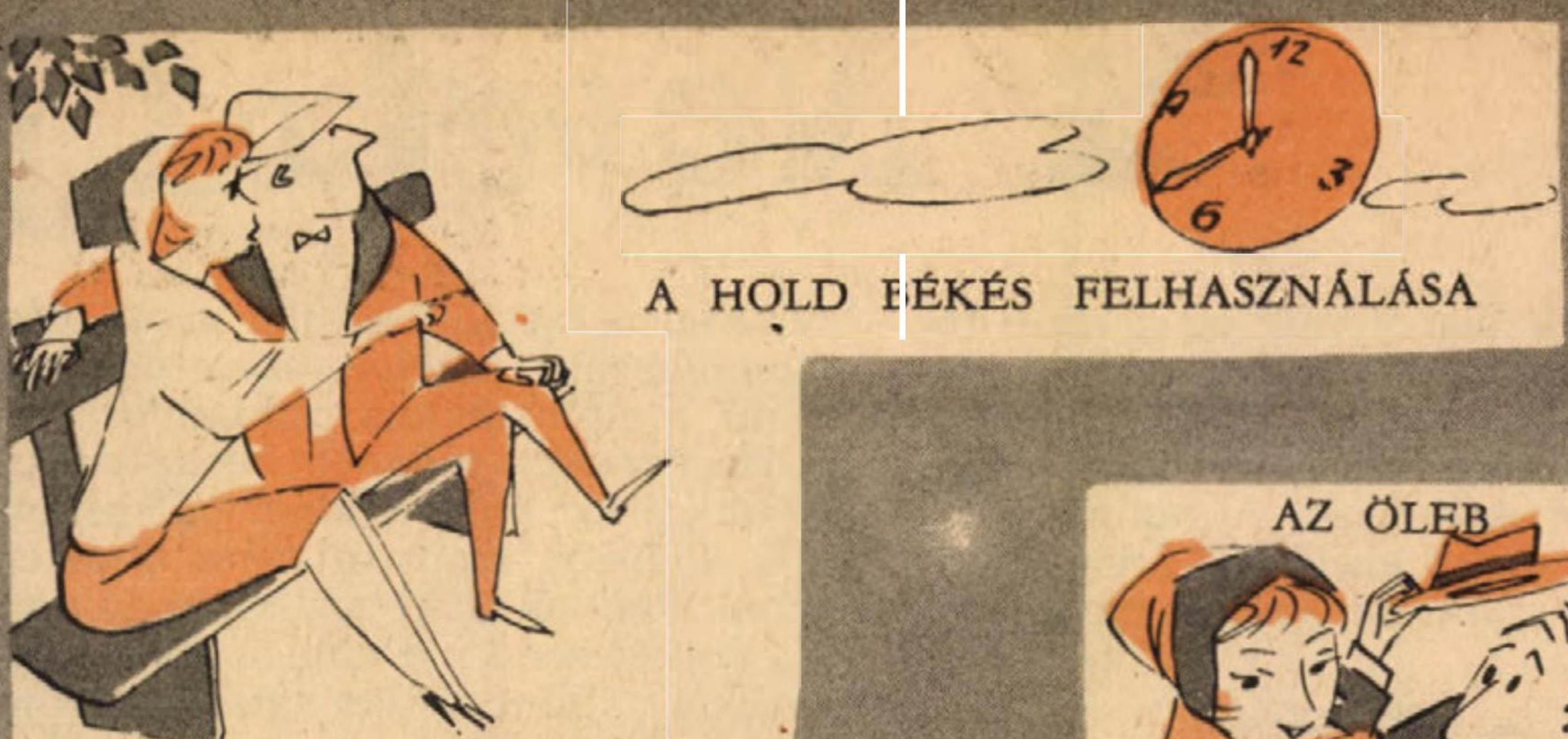

A HOLD BÉKÉS FELHASZNÁLÁSA

— Sajnos, Zoli, tizenegyre haza kell mennem . . .

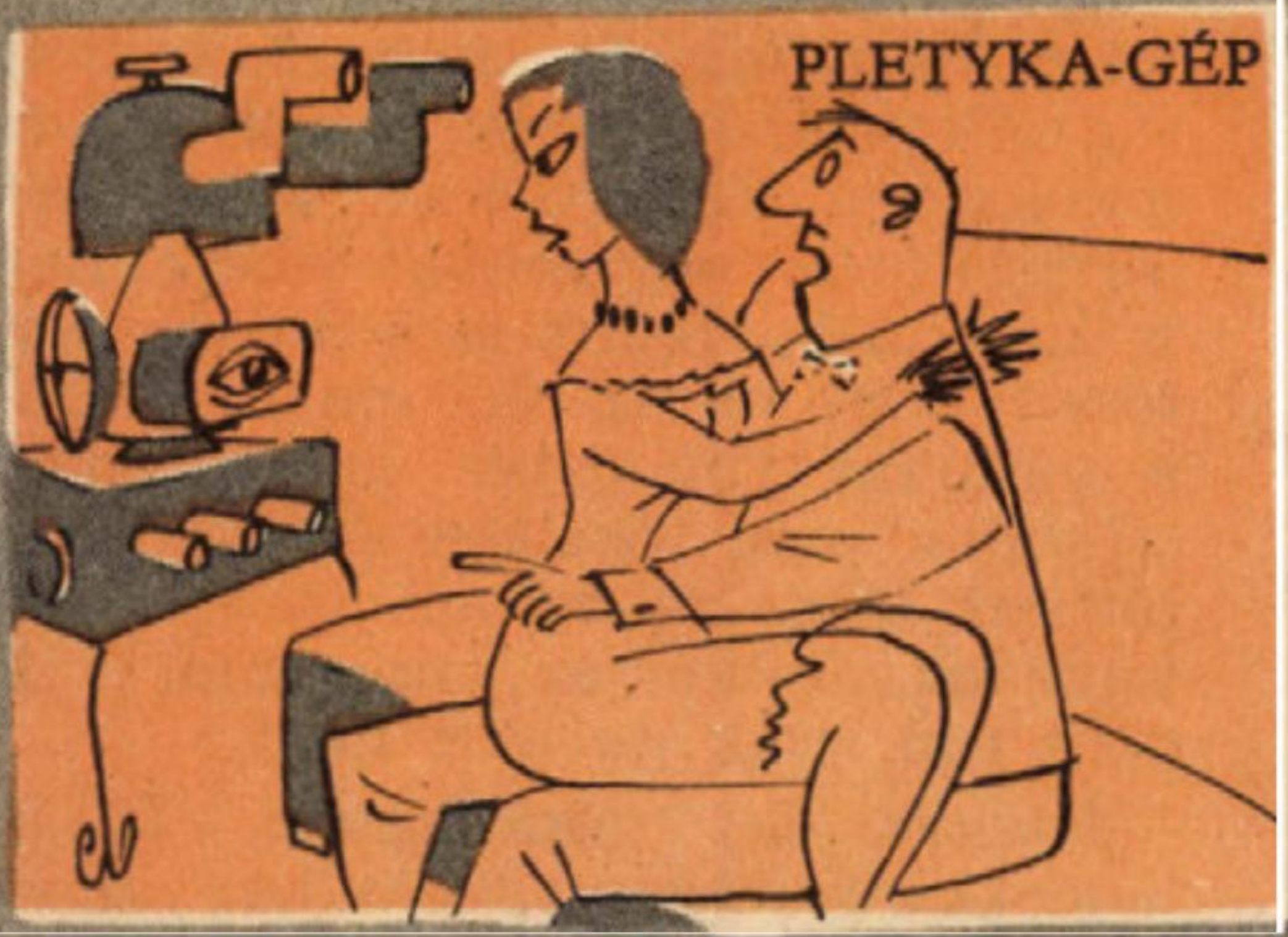

PLETYKA-GÉP

— Zárd el a készüléket, fiam, felesleges az egész világnak tudnia, hogy itt vagyok!

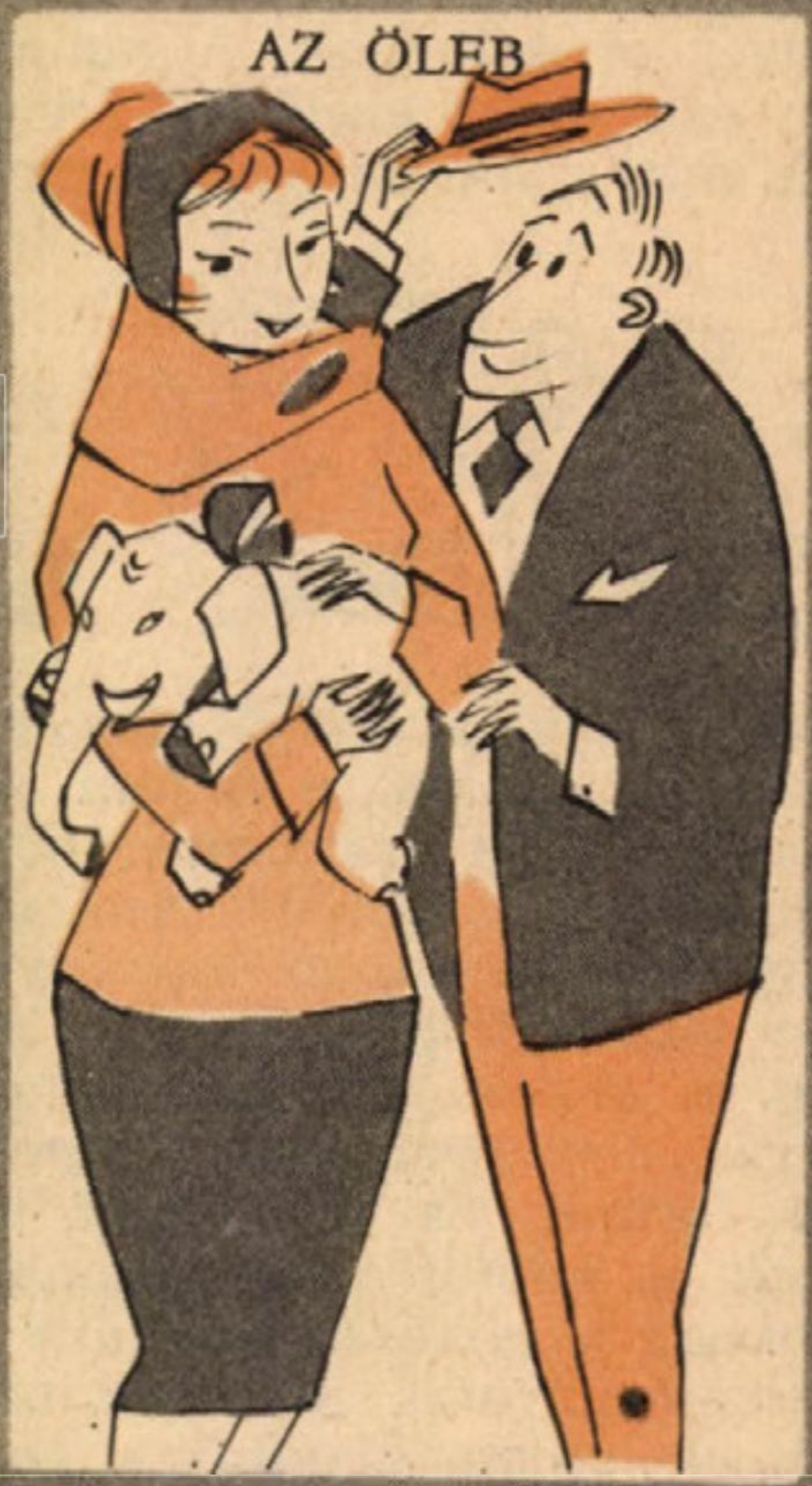

AZ ÖLEB

— Hát nem cuki? Az ősei állítólag hatalmas állatok voltak!

Atavizmus

Amikor munkahelyem előtt leléptem a mozgójárdáról, a 4. számú műnap sugarai éppen megcsillantották az épület homlokzatán sorakozó üvegbetűket: „Időjárás Irányító Hivatal."

A lift fél perc alatt felröpített a 227. emeletre, ott ráléptem a zöld futószőnyegre, amely közvetlenül befutott velem a tanácsterembe. A mai munkamegbeszélést vezető főosztályvezető már a helyén ült. Gyorsan megnyomtam a megfelelő gombot, mire az én alosztályvezetői fotőjöm is elhelyezkedett alattam. Magam elé teregettem térképemet, valamint egyéb irataimat, s mindjárt elsőnek szót kértem:

— Óbudára és környékére holnap esőt kell irányítanom!

A főosztályvezető azonnal ellentmondott:

— Holnap? Holnap még nem.

Korunkban szinte példátlanul önző magatartás! A főosztályvezető családja ugyanis Római-fürdőn nyaral! Tudtam, hogy emiatt vitám lesz vele, de természetesen igaza tudatában manapság nem hallgat az ember:

— A terv szerint holnap a B. 16-os körzetnek, tehát Óbudának és környékének hat óra hosszat tartó esőt kell kapnia! — mondtam csendesen, majd jegyzeteimbe pillantva még hozzá tettem: — Hat óra hosszat tartó esőt, mégpedig Római-fürdő centrummal!

A főosztályvezető fölemelte mutatóujját:

— Ezt a tervet módosítani is lehet.

— Nem lehet — ráztam a fejemet. — Mint tudjuk, ennek a területnek legnagyobb része kávéültetvény. Kivéve a nemzetgazdasági szempontból jelentéktelenül keskeny üdülősávot . . . — tettem hozzá finom célzatossággal.

— Csak egy nappal fogjuk elhalasztani az esőt! — mondta felettesem.

Persze, mert holnapután már viszszajön a családja. Átláttam ezen az emberen, aki felesége szemrehányásától való félelmében nem átallaná háttérbe szorítani a nemzetgazdasági érdekeket. No, de szerencsére itt vagyok én:

— Egy nappal sem halaszthatjuk el az esőt, mert a kávécserjéknek — itt fekszenek előttem tudósaink számításai — pontosan holnap délben lesz szükségük nedvesség-utánpótlásra.

A főosztályvezető hasonló nyugodt hanghordozással így válaszolt:

— Holnapután délben küldjük az esőt. Akkor akár dupla porciót.

Természetesen semmiért sem küzdök olyan szenvedélyességgel, mint a közösség érdekeiért. Ezzel magyarázható az, hogy a korunkban már egészen szokatlan homlokráncolásig ragadtattam magam:

— Ha ön lelkére venné is, hogy ne tudjuk teljesíteni a brazil kávéexportunkat, én nem. Ragaszkodom a felhő-menetrend betartásához. Római-fürdő és környékén holnap eső lesz!

A főosztályvezető kissé felemelkedve ültéből, szúrósan rámnézett, és így szólt:

— Csak holnapután!

Ettől a tekintettől a fejembe szállt a vér, s végképp elvesztettem önuralmamat. Szinte éreztem, hogyan hámlanak le rétegenként lelkemről civilizációnk legkulturáltabb évszázadai, mint uralkodik el rajtam fajom ősi, talán ezer év előtti vad indulata. Felkiáltottam:

— Holnapután? Ahogy a főosztályvezető kartárs óhajtja.

Dunai Ferenc

Nevetni jó!

Az egyik kies állócsillag görbült terének sarkában hörpölgettem kávéízű emanációmat, s közben azon töprengtem, hogy mit is kellene írnom kedves olvasóimnak. A humor ügye már ezer évvel ezelőtt is lehanyatlóban volt, s amikor egy másik formában a „Ludas Matyi"-nak nevezett vicclap munkatársa voltam, nemegyszer mondták írásaimra, hogy „ezt már olvastuk valahol!" Ami azt jelentette, hogy a humor alapanyaga éppen úgy kifogyóban volt, mint az olaj és a szén. Ma már az energiaforrás nem probléma, szupernovákkal fűtünk, és üstökössel közlekedünk, a humor terén azonban nagyobbak a nehézségek, mint valaha. Közben ugyanis nemcsak az állam halt el, hanem elhaltak a konfliktusok, a nehézségek, a hiányosságok is. Pedig az emberek szeretnének nevetni, mert annyira tökéletesek, egészségesek, gondtalanok lettek, hogy azon már csak röhögni lehet. Van tehát igény, de rendkívül nehéz kielégíteni.

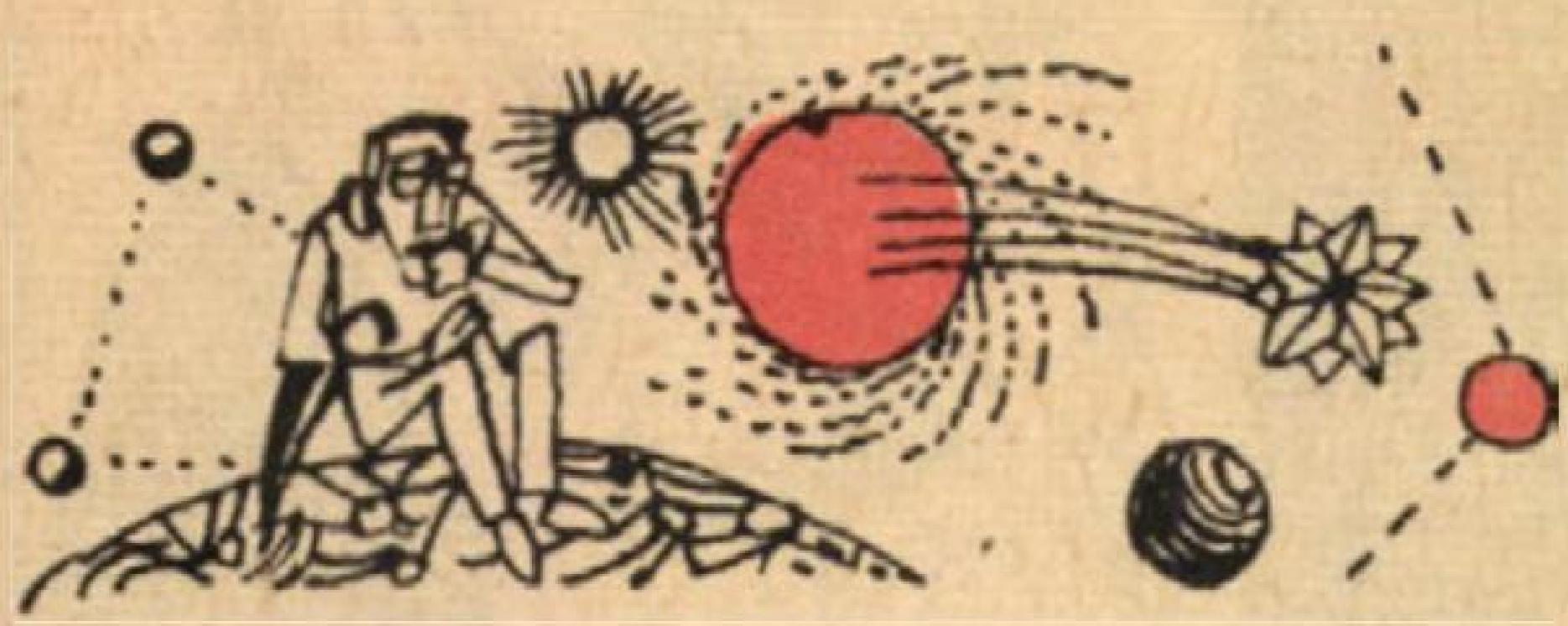

Nem egy ember- és más lénytársammal beszélgettem már erről. Mint elmondották, nagyon szeretnek nevetni, s elektronikus csiklandozó berendezésekkel, továbbá kacagtató pirulákkal ezt meg is lehet oldani, ennek ellenére azonban néha hiányérzeteik vannak. Kifejtették, hogy a világ fejlődésének jelenlegi fokán meg kellene találni a kacagtatás természetes folyamatát, a természetben szabadon található vicceket, a hibrid humoreszkeket, a humor spontán folyamatát, amelyet nem pótolhat a szintetikus szatíra. Panaszkodtak, hogy noha tökéletesen boldogok, s a teljes harmónia és kiegyensúlyozottság állapotában élnek, közben olyan tökéletesen kedvetlenek, amilyenről a régi korok fogyatékos emberei nem is álmodtak. Maguk sem tudják pontosan, hogy mi az oka ennek, s csak a vállukat vonogatva jegyzik meg: „Vannak még tökéletességek!" Eljutottunk tehát az emberi tökéletesség világába, amikor az ember már mindent tud, csak nevetni nem.

Mialatt így töprengtem, látom, hogy egy kisméretű üstökösre szerelt kabinban egy középkorú férfi száguld át a végtelen világtéren. Szabadnapos lehetett, s nyilván elhatározta, hogy elruccan valamelyik közeli ismert kiránduló csillagra. Kinyitotta kabinja ablakát és elgondolkozva nézett kifelé a semmibe. Aztán megvakarta a fülét, s közben az űrsisakja egy kissé félrecsúszott. Elmerengve akarta megigazítani, egy kósza meteor azonban lesodorta a fejéről a sisakot. A férfi komikus mozdulattal kapott a sisak után, az azonban messze elrepült. A férfi hirtelen megfordította üstökösét és járművével együtt rohant a sisak után, de amikor már éppen fel tudta volna venni, a sisak egy újabb mágneses erőtérbe került, és kisiklott a férfi kezéből. Az kétségbeesetten loholt utána.

Eléggé sokan repkedtek éppen arrafelé, s mindenkiből kirobbant a nevetés. Ahogyan a szerencsétlen repült a sisakja után, le-lehajolt érte, de a sisak mindig tovagurult — az

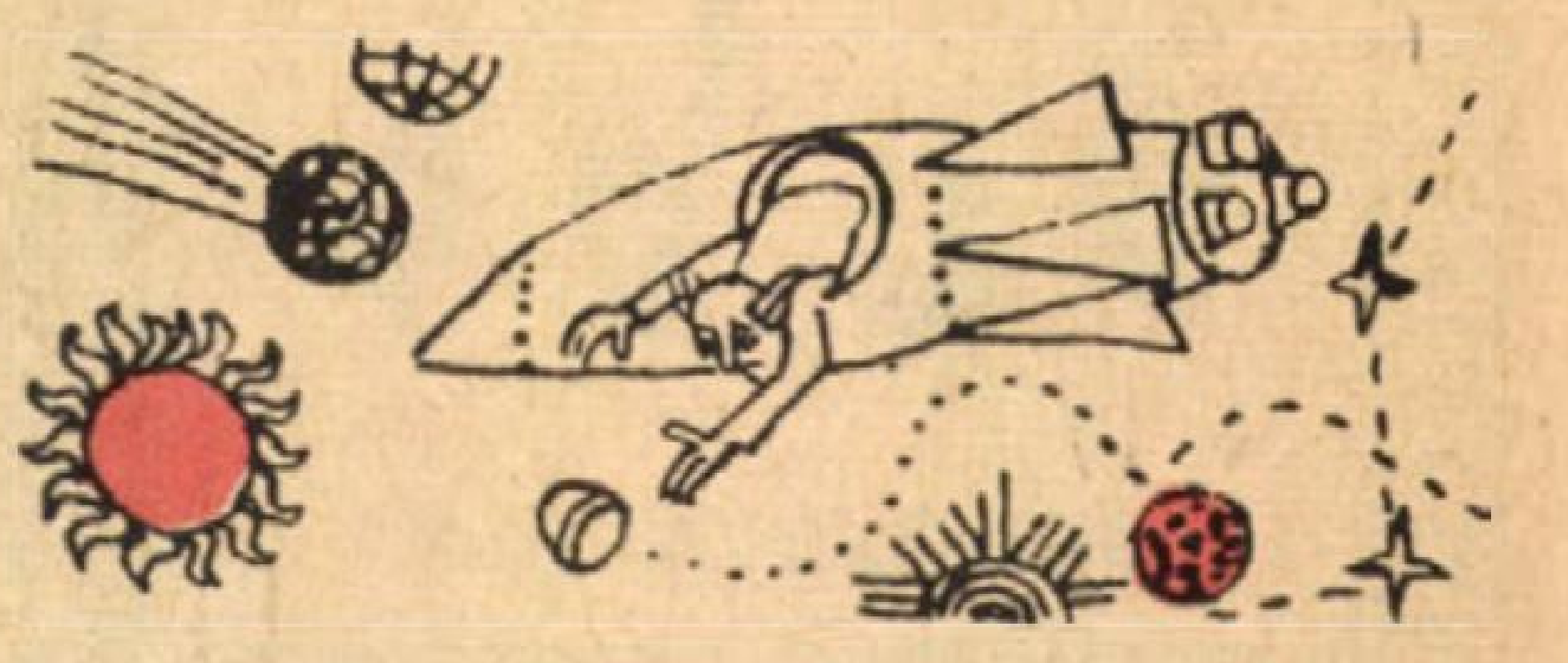

valami ellenállhatatlan volt. Mivel a kozmikus távolbalátás már az elmúlt évszázadok megoldott problémái közé tartozott, távoli világszigetek hahotája is megremegtette a világtér ritka anyagát. Ahogy mondani szokták, röhögött a világ.

Feleki László

FALUSI HÉTKÖZNAPOK

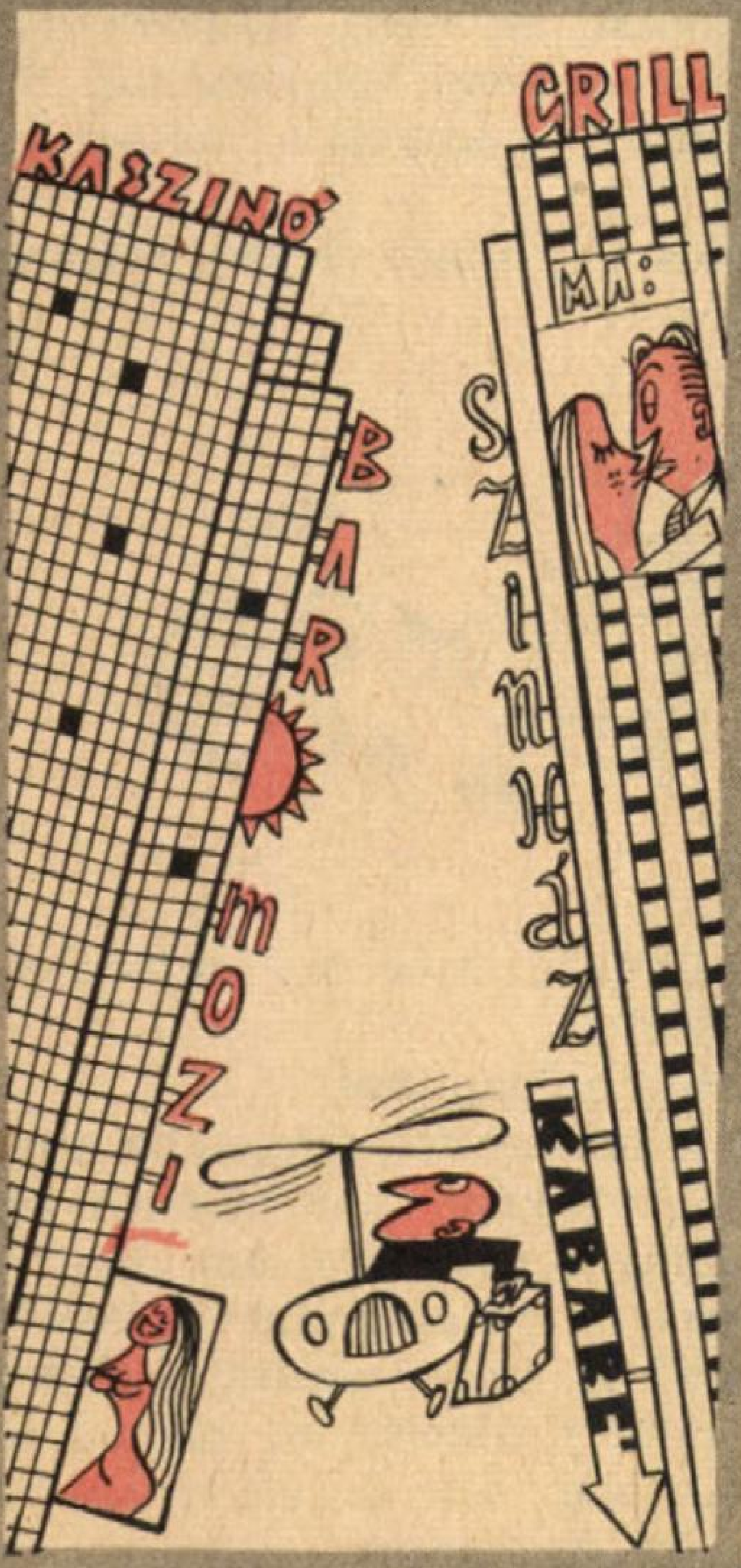

— Kellett nekem lehelyezés! Most majd megőrülhetek az unalomtól ebben a vacak faluban!

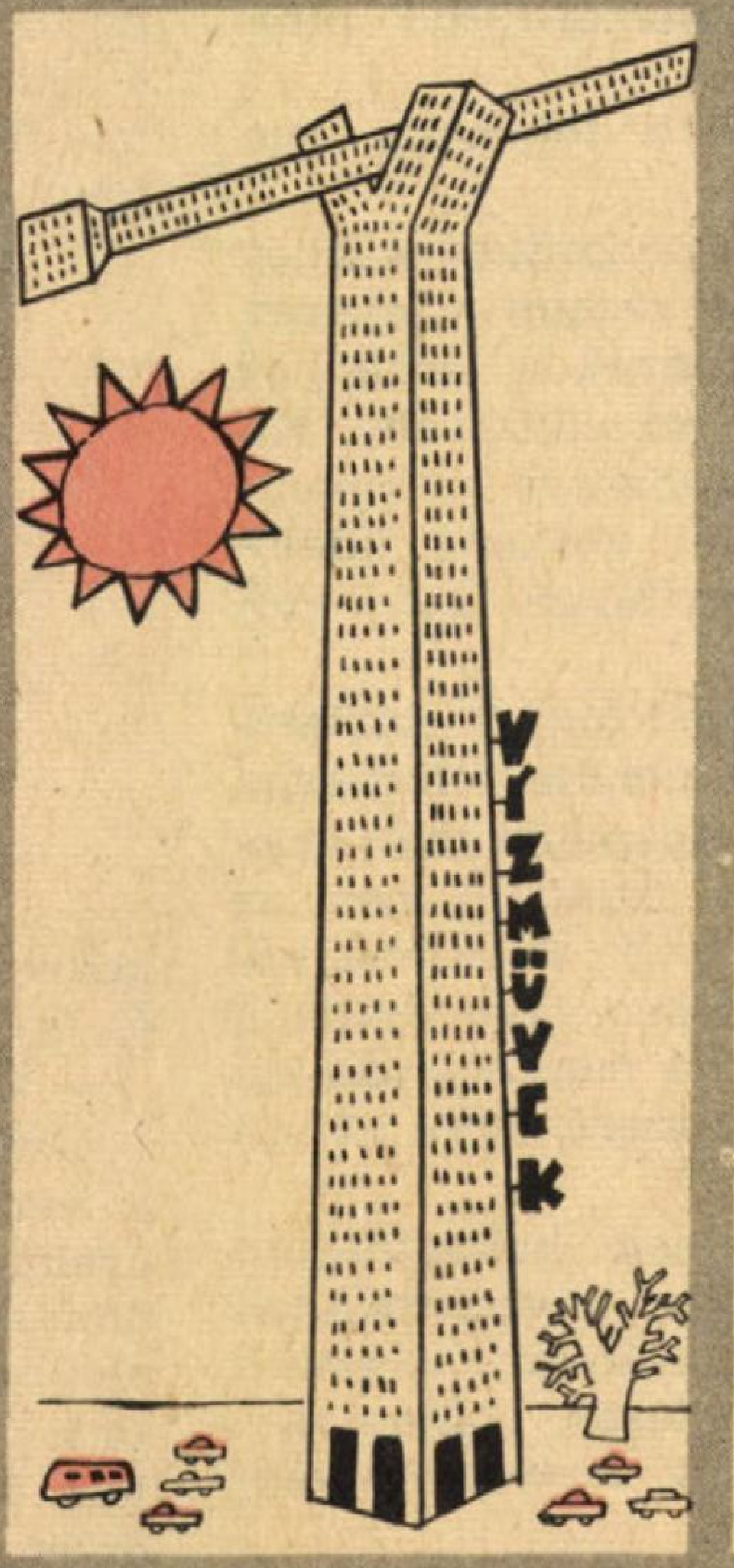

Hagyományos forma az építészetben

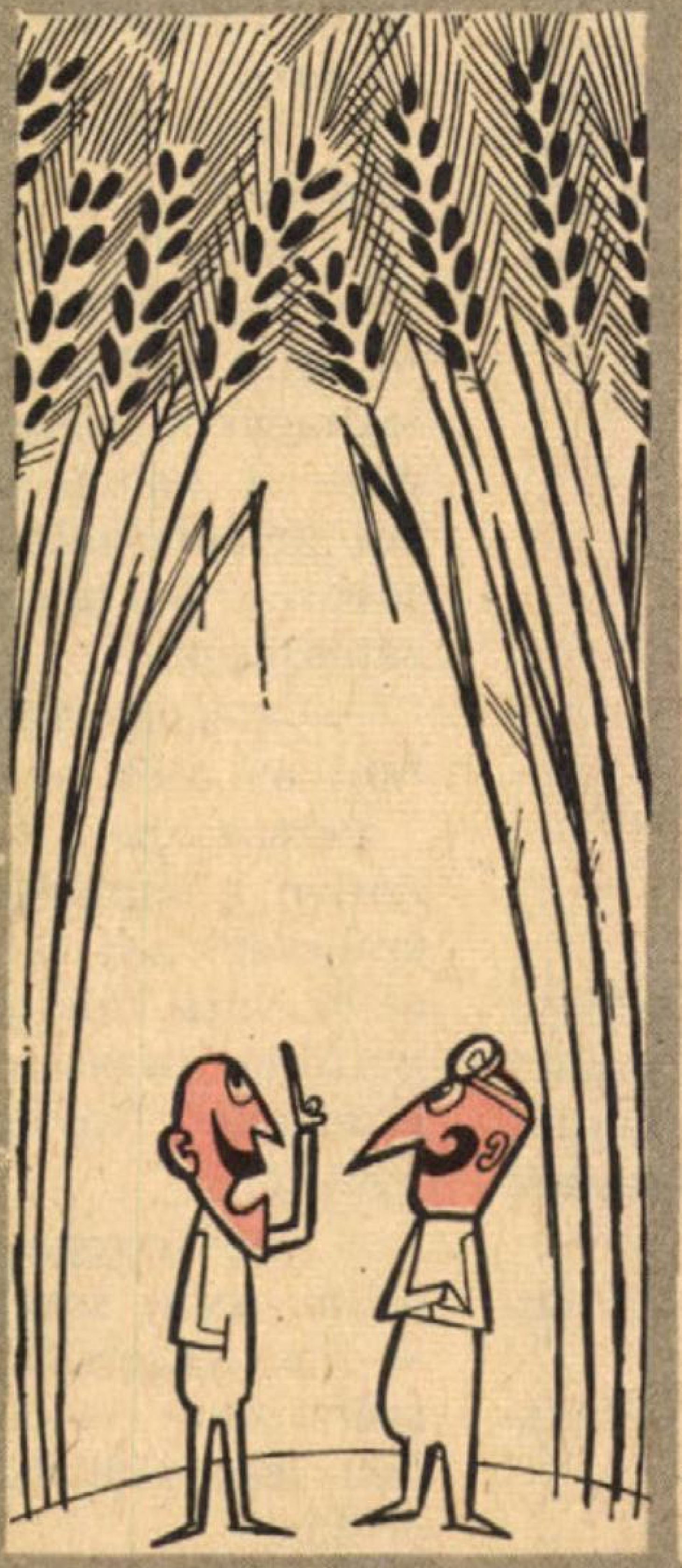

— Kitűnő az idei termés, csak a búza silányabb a szokottnál!

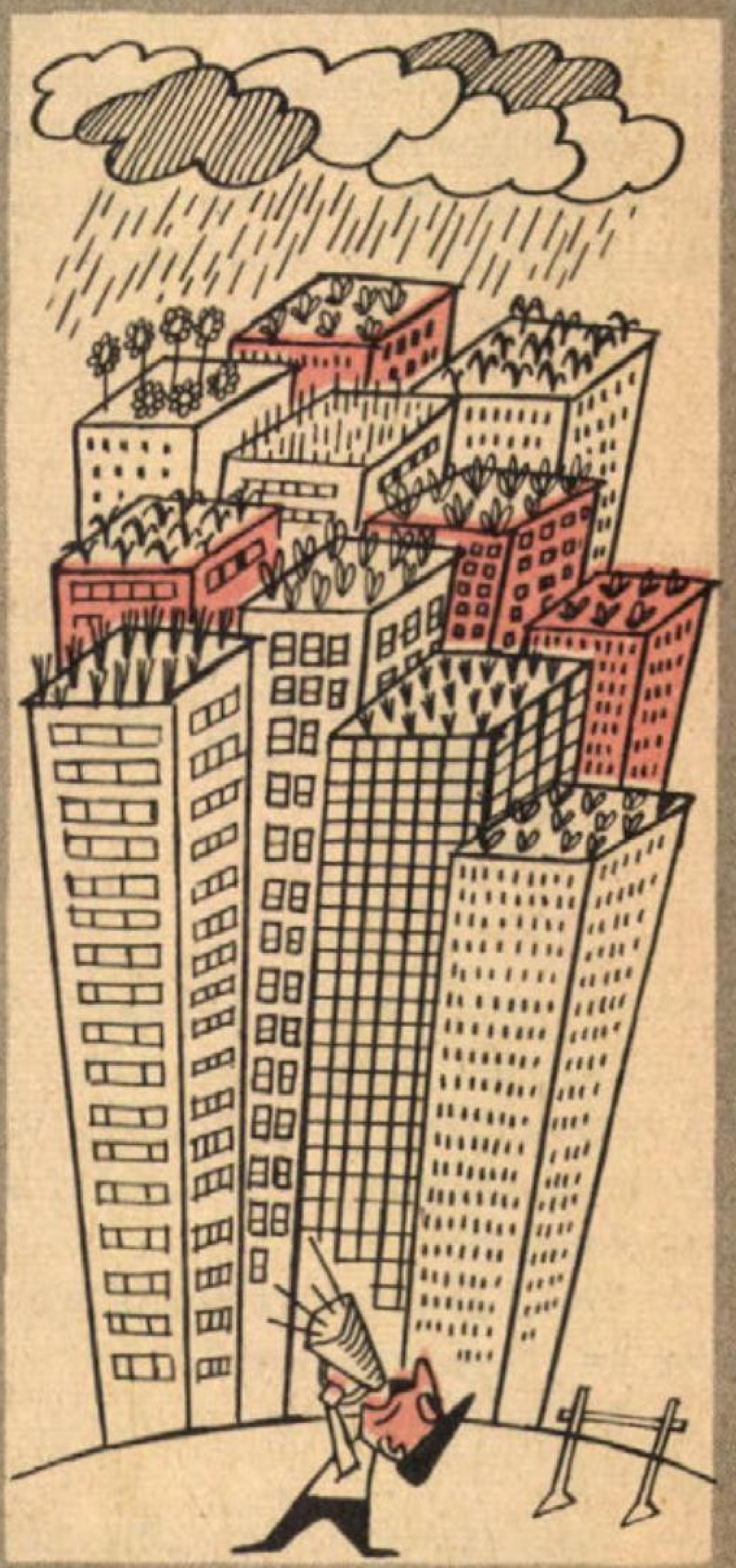

— Akinek eső kell, az most vegyen, mert délután elzárják a felhőt!

Fülöp György rajzai

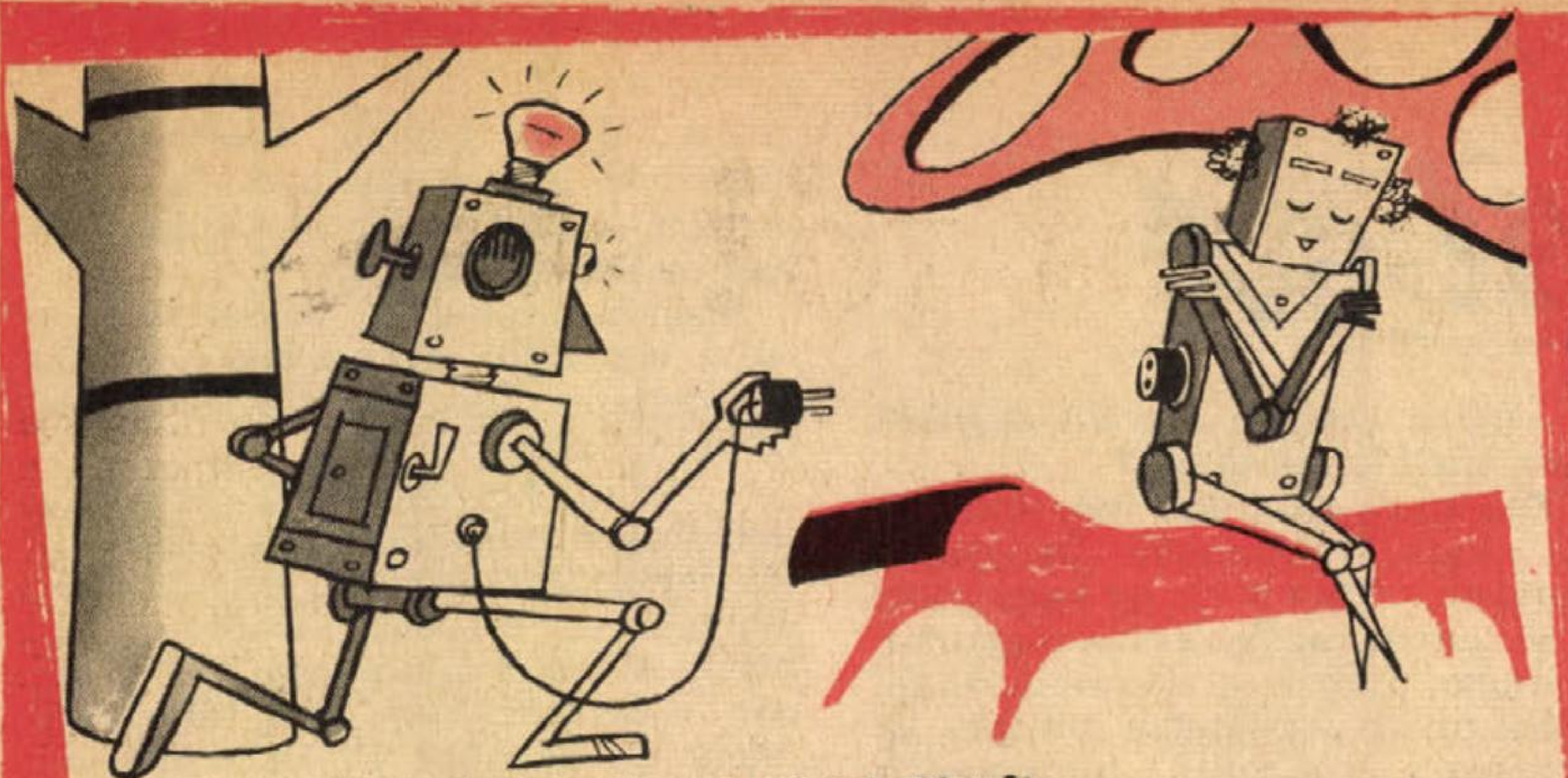

— Most mit fog rólam gondolni, Pista?! ...

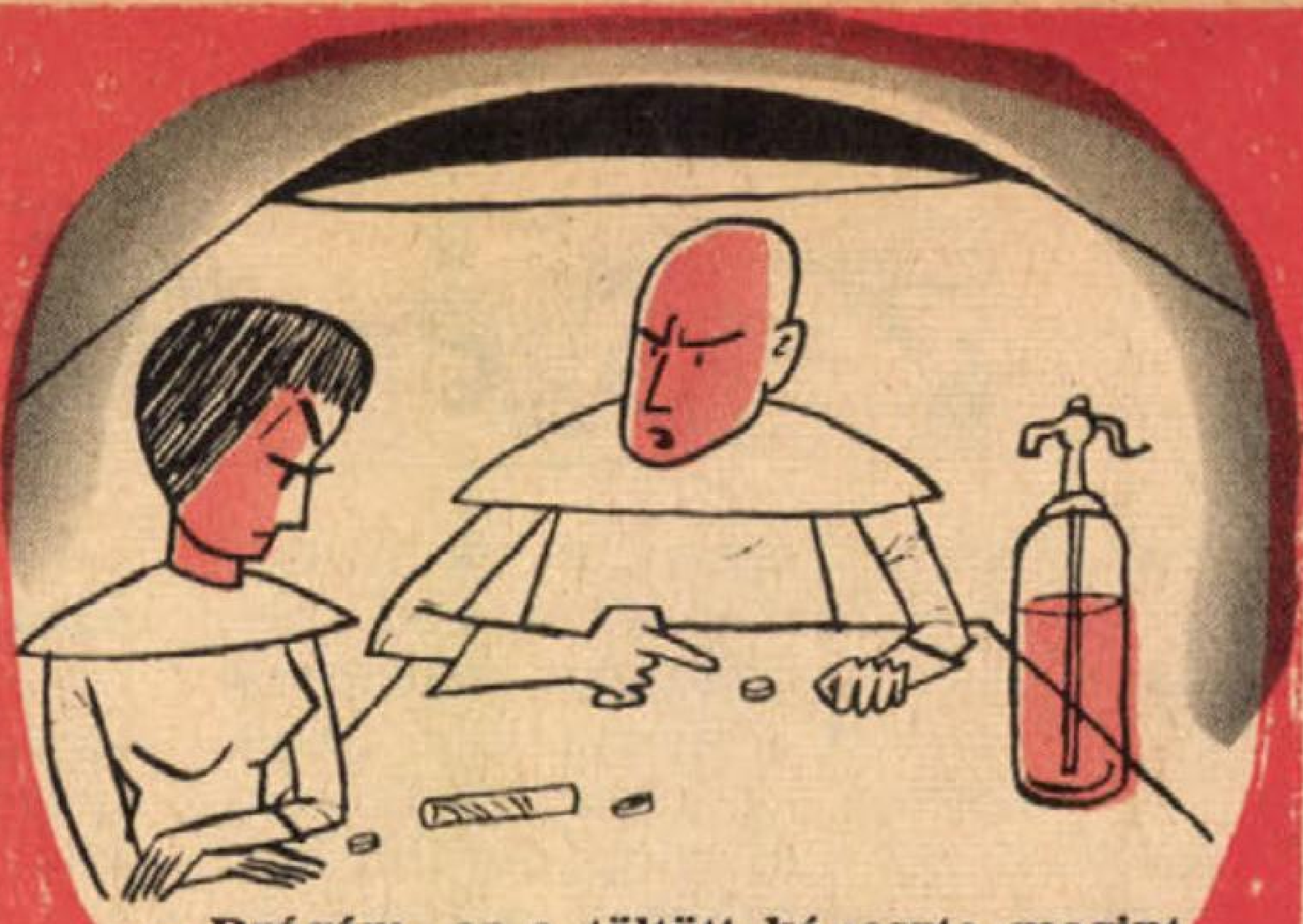

— Drágám, ez a töltött káposzta megint kozmás!

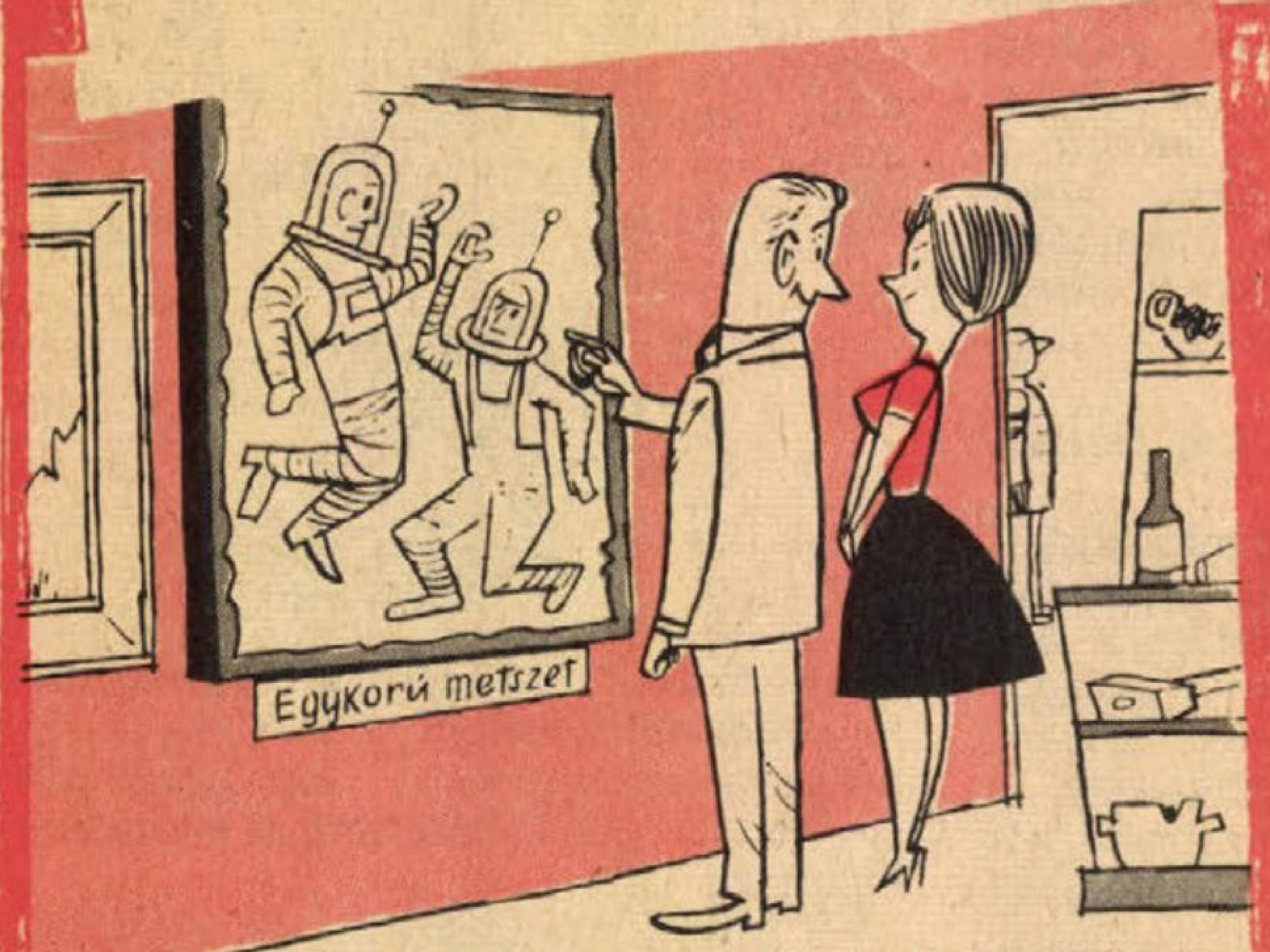

— És ezek azt hitték, hogy mi ilyenek leszünk ezer év múlva! ...

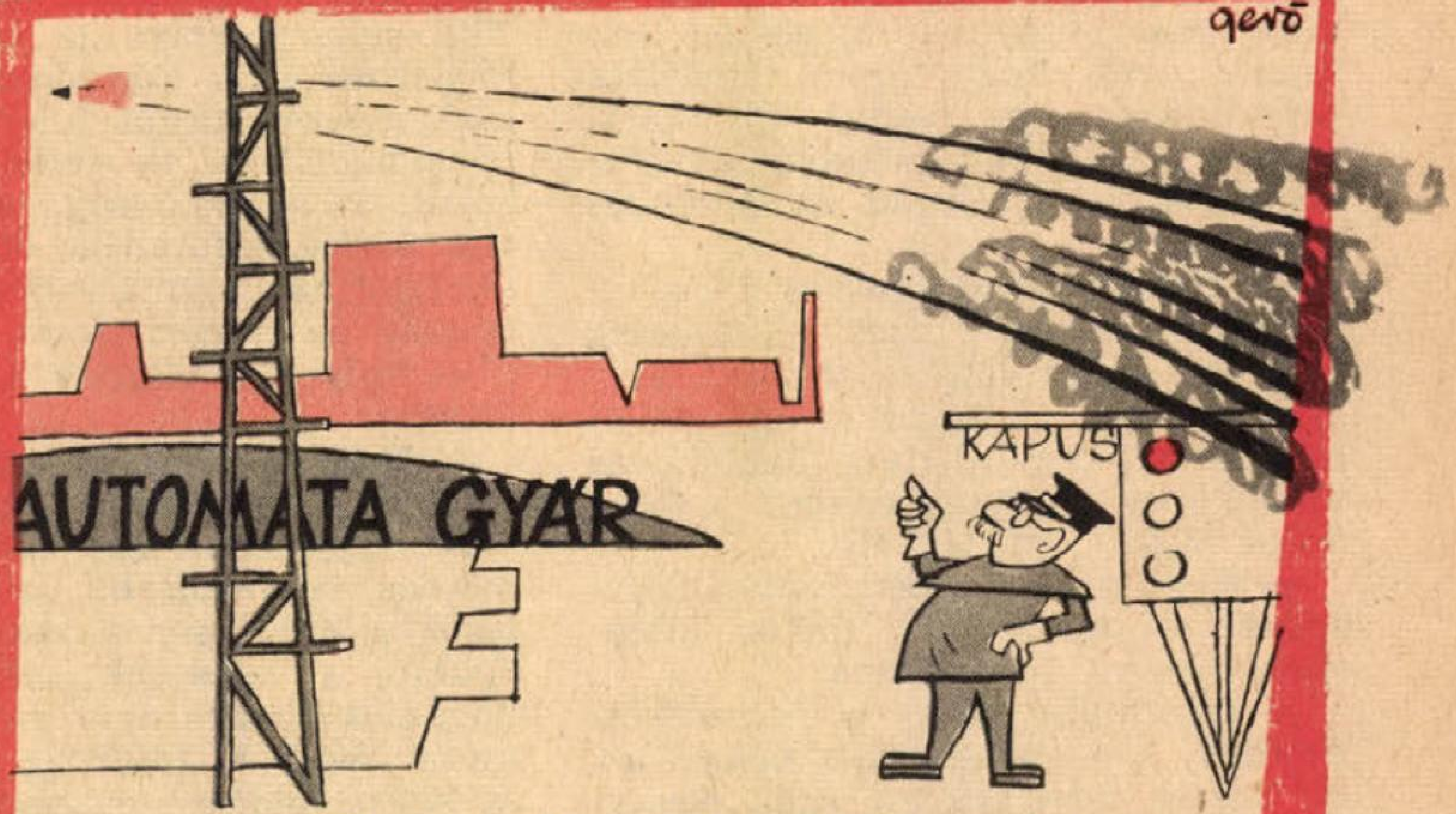

— Ez a Kovács szaki javíthatatlan! Már megint elkésett!

Gerő Sándor rajzai

LEVÉL
a nők térhódításáról

Tisztelt Uram!

Megértem önt, hogyha vigasztalanul kesereg, amiért manapság a férfiak alig jutnak szóhoz a közéletben, és nem tudnak megfelelően érvényesülni családi otthonukban sem.

Különösen elszomorító a nők térhódítása a vezető funkciókat illetően, viszont a férfiak nem tudtak betörni még a nők szerényebb munkaterületeire sem, pedig évszázadokon át mennyire áhítoztak erre. Még ma is erősen szűkölködünk például férfióvónőkben, ami arra enged következtetni, hogy a nők bizonyos foglalkozási ágakat teljesen elzárnak a férfiak elől; hasonló a helyzet szövőüzemeinkben is, ahol a sok-sok ezer szövőnő közül alig egy-kettő mondható férfinak. Nem ok nélkül nyugtalankodik ön, tisztelt Uram! Erős a gyanúm, hogy ezt a pályát is örökre kisajátították maguknak kedves asszonytársaink.

Nagy nehezteléssel kérdezi ön: hogy vajon volt-e valaha egyetlen férfitagja is a Nőtanácsnak, pedig több, mint ezer év múlt el, amióta a Nőtanács megalakult? De indokolt az a kérdése is, hogy vajon alakult-e nálunk Férfitanács az elmúlt ezer esztendőben? Nem, Uram, nem alakult Férfitanács az elmúlt ezer esztendőben, és így még lehetőség sem adódott arra, hogy legalább egy ilyen tipikusan férfi intézményben viszonzásként mellőzzük a nőket.

Ne háborogjon, tisztelt Uram, hogy ilyen társadalmi körülmények között kedves felesége kizárja önt a házi munkából is, pedig ön mindent elkövet, hogy részt vegyen a háztartásban. Dehát ön mindig fáradt, a felesége pedig vidám és friss: reggel hatkor felkel, még énekel is, miközben felöltözteti kétéves kislányukat és ötesztendős kisfiukat; elkészíti a reggelit — önnek is —, sebtében kitakarít, beágyaz; az egyik gyereket elviszi a bölcsődébe, a másikat beadja az óvodába, és nyolc órára frissen, jókedvűen elfoglalja munkahelyét az államvezetésben. Manapság rövid a munkaidő s így a derék mama és jó feleség már kora délután elsétál az egyik gyerekért az óvodába, majd a másik gyerekért a bölcsődébe, útközben bevásárol, és hazatérve rendbeteszi a gyerekeket. Még bőven jut ideje arra is, hogy elkészítse a vacsorát, s mire ön egykét órás elfoglaltságával és szokásos ultipartijával végez, s otthonába tér — már csak tálalni kell.

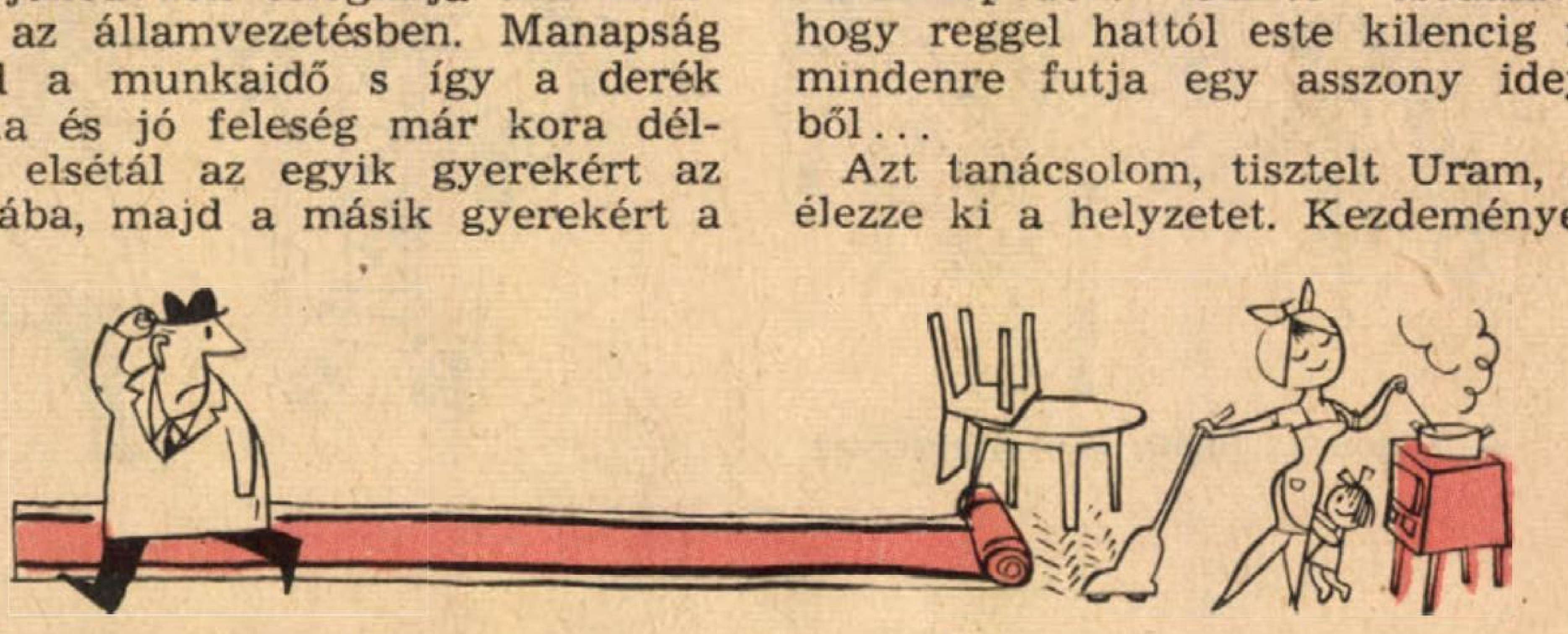

Ön mellőzve és megbántva érzi magát, mert kimarad a háztartási munkából, amiről valóban nem lehet sajnálkozás nélkül beszélni, de leljen vigasztalást abban, hogy a felesége mindig frissen és lelkesen, örömmel és szívesen dolgozik otthon is. Még a szépen tálalt ízletes vacsora után sem fáradt. Megágyaz, megfürdeti és lefekteti a gyerekeket, s szorgos tevékenységével lehetőséget nyújt önnek, hogy a napi sajtót kényelmesen elolvassa. A feleségének most már csak annyi a teendője, hogy az edényeket elmosogassa, és a konyhában rendet csináljon. Aztán lefekhet ő is, de ha kedve tartja, olvashat vagy akár a televízió-vetítést is nézheti a szoba falára feszített vászonlepedőn. Szinte csodálatos, hogy reggel hattól este kilencig mi mindenre futja egy asszony idejéből...

Azt tanácsolom, tisztelt Uram, ne élezze ki a helyzetet. Kezdeményezzen meghitt beszélgetést a feleségével, tárja ki szívét-lelkét, mondja el őszintén, milyen szerencsétlennek érzi magát, amiért mellőzi önt, és a háztartásban mindent ő végez el egyesegyedül. Ha a felesége hajthatatlan marad, lépjen fel kellő határozottsággal és erélyesen. Az állhatatos harc bizonyára meghozza áldásos gyümölcsét: egyszer még talán majd ön is kiveheti részét a háztartási munkából...

Földes György

Szép Uj Világ

Nem akarok dicsekedni, de jó néhány megpróbáltatás ért annak idején az 1961-es esztendőben. Bizonyos fokig kiéleződött a nemzetközi helyzet, és Klárika, a menyasszonyom megszökött egy nálam csinosabb humoristával. Generálozták a lakóházunkat, s én addig egy Cegléd környéki szőlőcsősz kunyhójában kaptam ideiglenes szállást. Mindebből kifolyólag nagyfokú idegesség lett rajtam úrrá. Fogorvosom tanácsára befeküdtem egy budai klinikára, hogy a már bevált jótékony altatással feljavítsam selejtes agyberendezésemet.

Az osztályvezető főorvos szórakozottsága folytán ezer esztendeig aludtam, majd felébresztettek, mert szüksége volt az ágyamra egy privát beutaltnak. Egy kedves ápolónővér vállalkozott rá, hogy engem, a lábadozót elkísér otthonomig.

— Hogy állunk a nemzetközi helyzettel? — kérdeztem, mikor kiléptünk a napsütötte utcára.

— Egyáltalán nincs is nemzetközi helyzet. A legbékebelibb béke van. Az összes fegyvereket régen elsülylyesztették az Atlanti-óceánba — mondta a nővér, és rámutatott az Alsóerdősor utcában egy modern, nyolcvan emeletes épületre: — Látja, ez egy szeretetház.

— Ahol a magára maradt aggokat ápolják életük alkonyán?

— Szó sincs róla. Ma már minden szülőt eltart a gyermeke. És azok a gyermekek, akiknek az ég nem adott apát és anyát, azok örökbefogadnak egy öreget. Ebben a szeretetházban, nevéhez híven, szeretetre tanítják az embereket. Világhírű humanisták tartanak vetítettképes előadásokat a TIT rendezésében az örök emberi megértésről. A harmónia már nemcsak cigarettafajtát jelent, hanem a házasságokban is fellelhető. Megszűnt a féltékenység, a házastársi veszekedés, miután az orvosok megállapították, hogy mindez csak megrövidíti az emberi életet.

— Milyen a viszony a két félteke között?

— Nem fogynak ki egymás dicséretéből. Örök barátságban forrtak össze. Egyébként épp ezekben a napokban legmagasabb szintű tárgyalásokra kerül sor a vezetők között. Ezalatt a feleségek megbeszélik a kovászos uborka és a dunsztosok eltevési módját. Idillikus béke honol az egész földön — mondta kísérőm, mikor odaértünk az éjjel-nappal Közért százhúsz emeletes épülete elé. Két férfi állt a járda szélén berzenkedő kakasként egymással szemben. Minősíthetetlen, osztályon aluli szitkokat vágtak egymás fejéhez. Szemük vad tűzben égett, és kis híján birokra keltek, hogy az ököljog szerint az erősebb győzzön.

Kísérőm zavartan igyekezett tovább vonszolni, de én felvilágosítást követeltem. Így kénytelen-kelletlen beszélni kezdett:

— Az a helyzet, hogy kölcsönös jóakarattal megoldották az összes vitás nemzetközi kérdést. Az emberiség megtanulta szeretni, segíteni egymást. Béke és nyugalom van a földön, a Szaturnuszon és a többi területen, ahol ember él. De e két régi haragos között olyan mély az ellentét, nézeteiket oly széles szakadék választja ketté, amelyet eddig még nem sikerült áthidalni. Egyébként éppen az ő ügyükben ülésezik a Világ Területi Békéltető Bizottsága, hogy kezet nyújtsanak egymásnak az engesztelhetetlen ellenfelek. De ki tudja, sikerül-e őket összebékíteni? — mondta gondterhelten szimpatikus kísérőm.

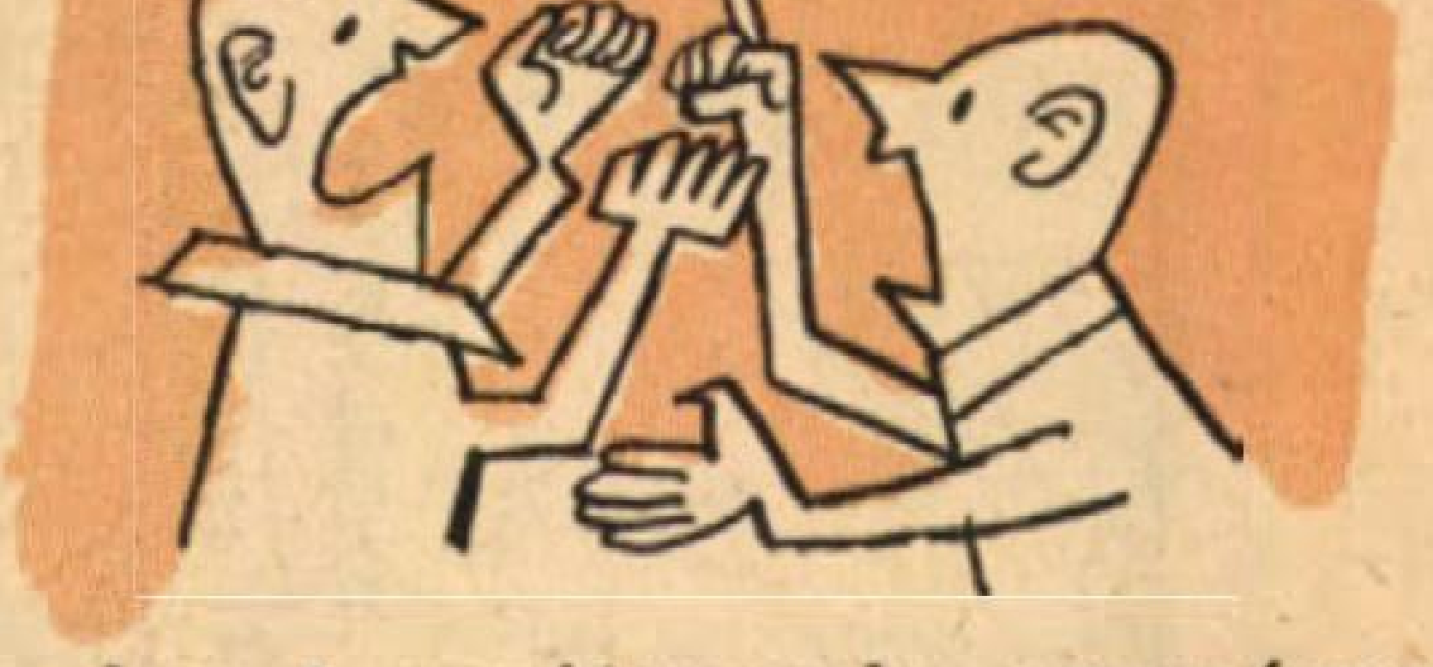

— Vajon mi közöttük az az áthidalhatatlan ellentét? — kérdeztem lázas kíváncsisággal.

— Az egyik a Fradinak drukkol, a másik az MTK-nak!

Galambos Szilveszter

Hegedűs István rajzai

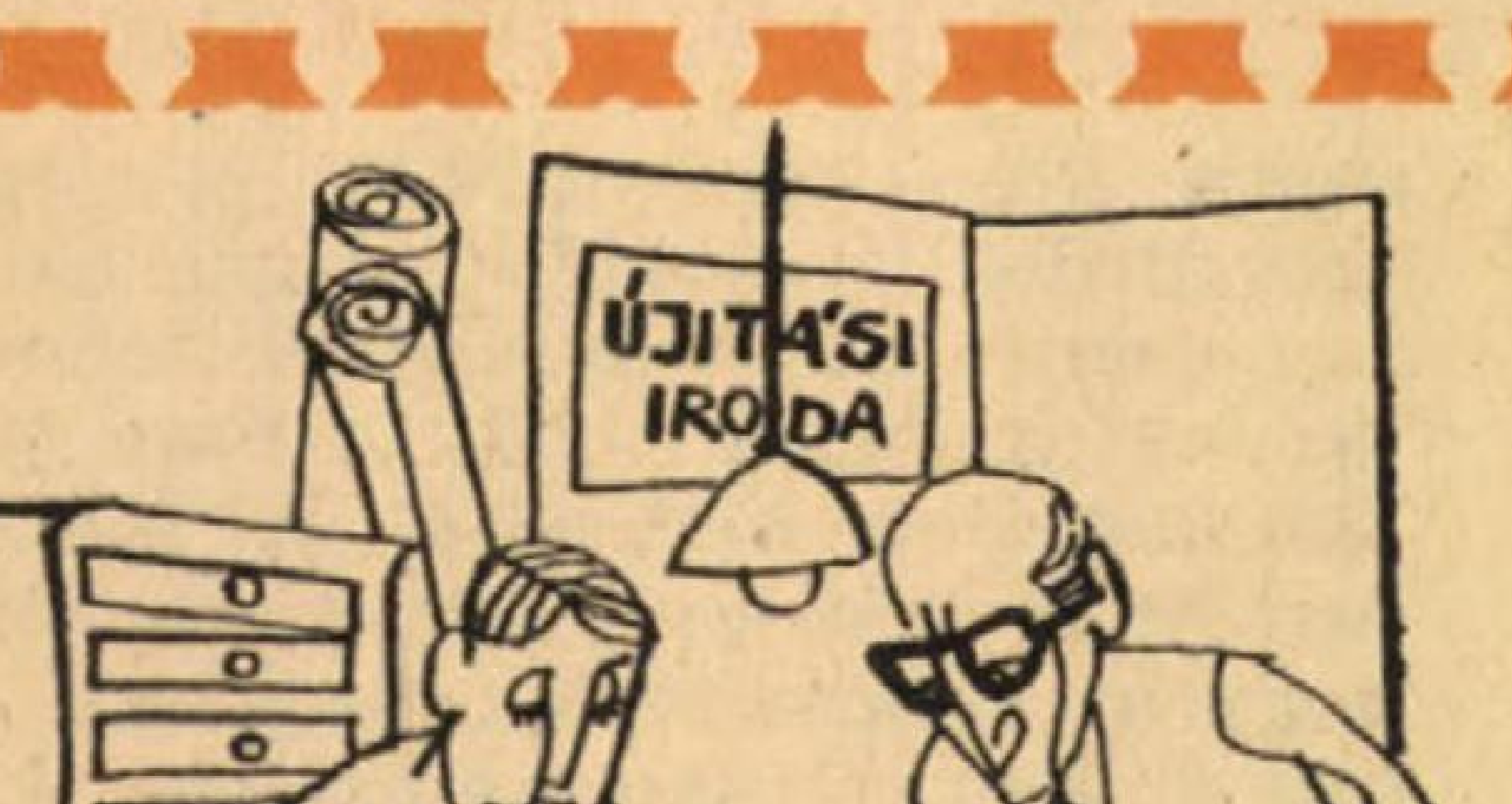

— Vajon ez mióta van elfektetve?

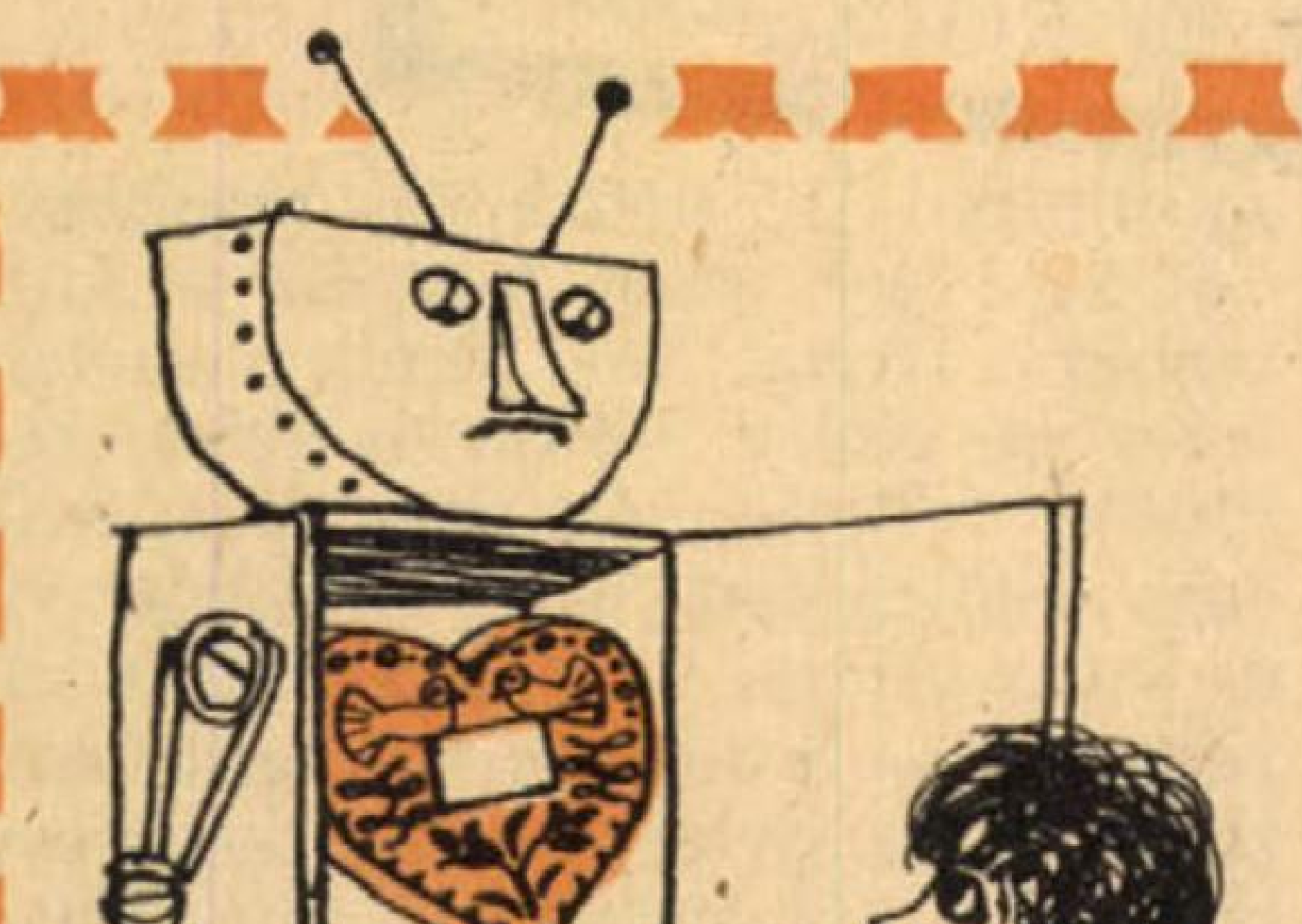

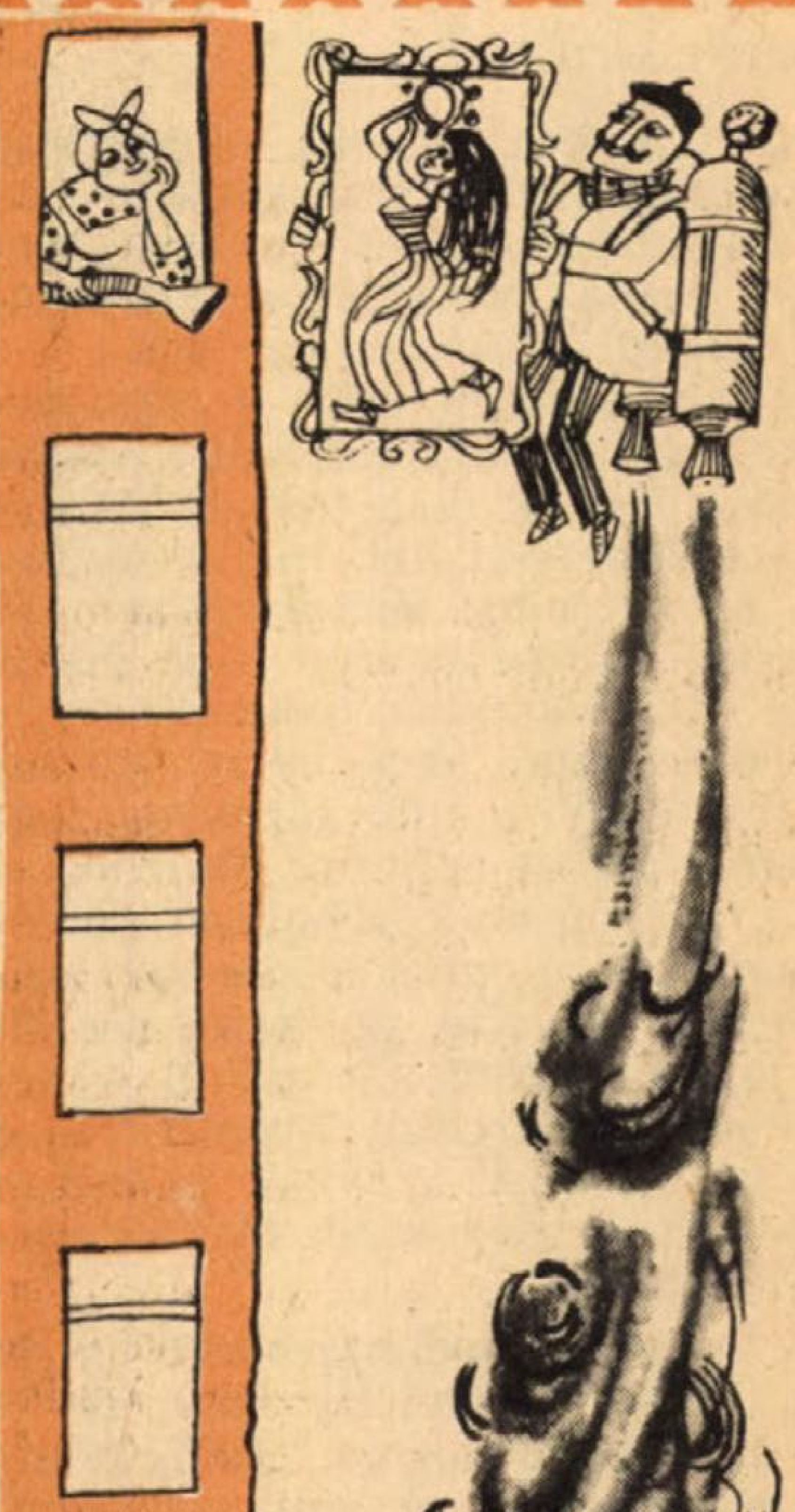

— Most tessék vásárolni! Alkalmi vétel...

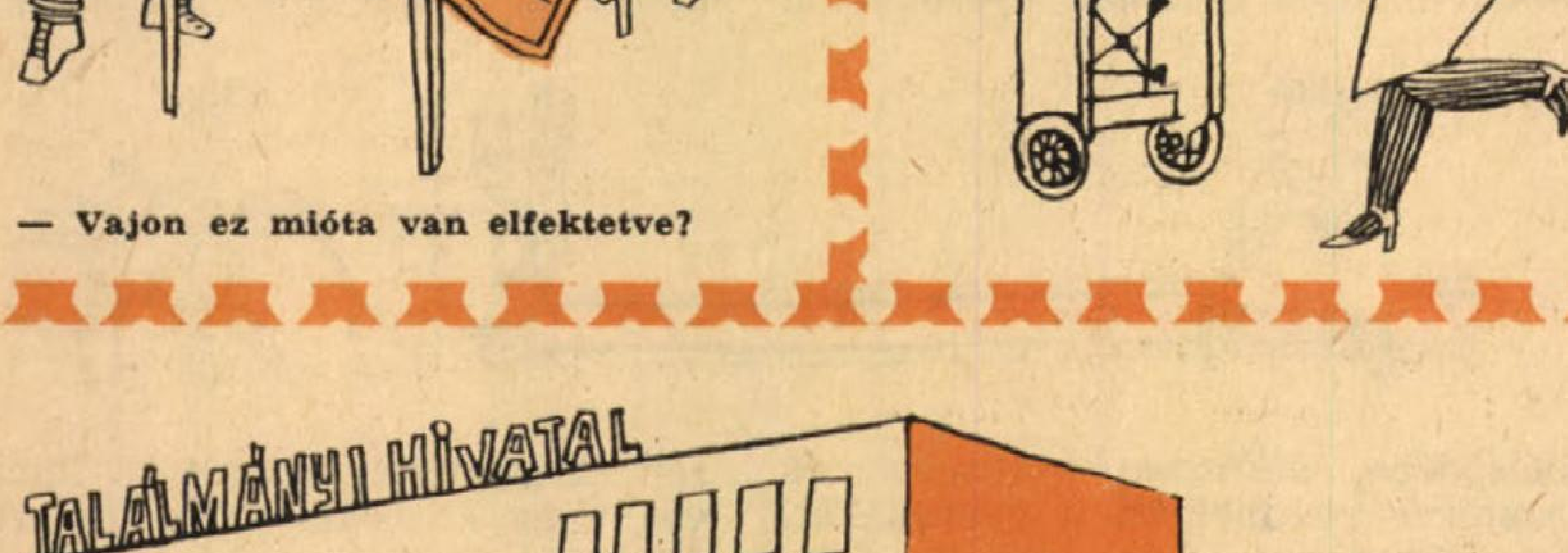

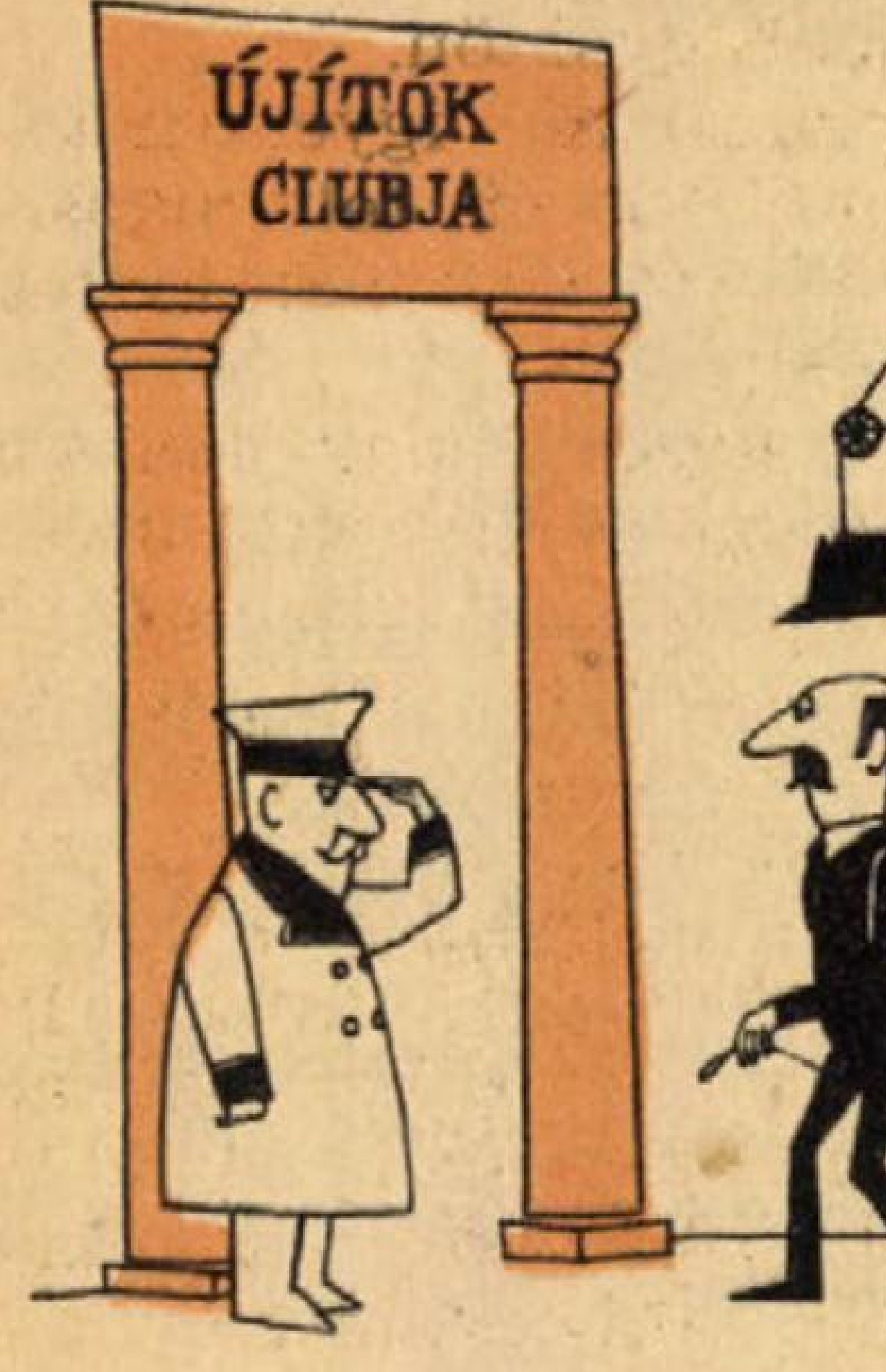

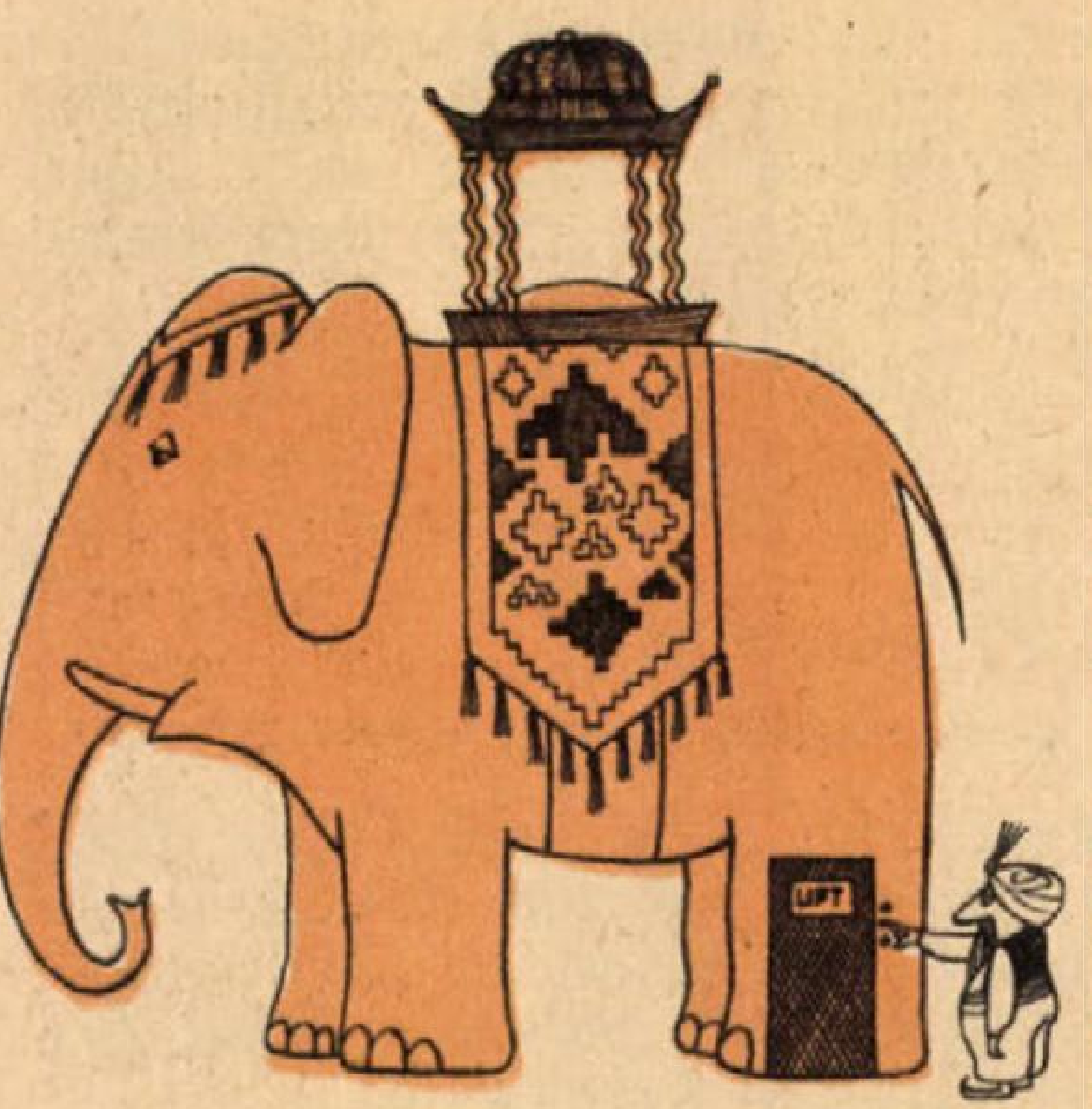

MEGLEPETÉS

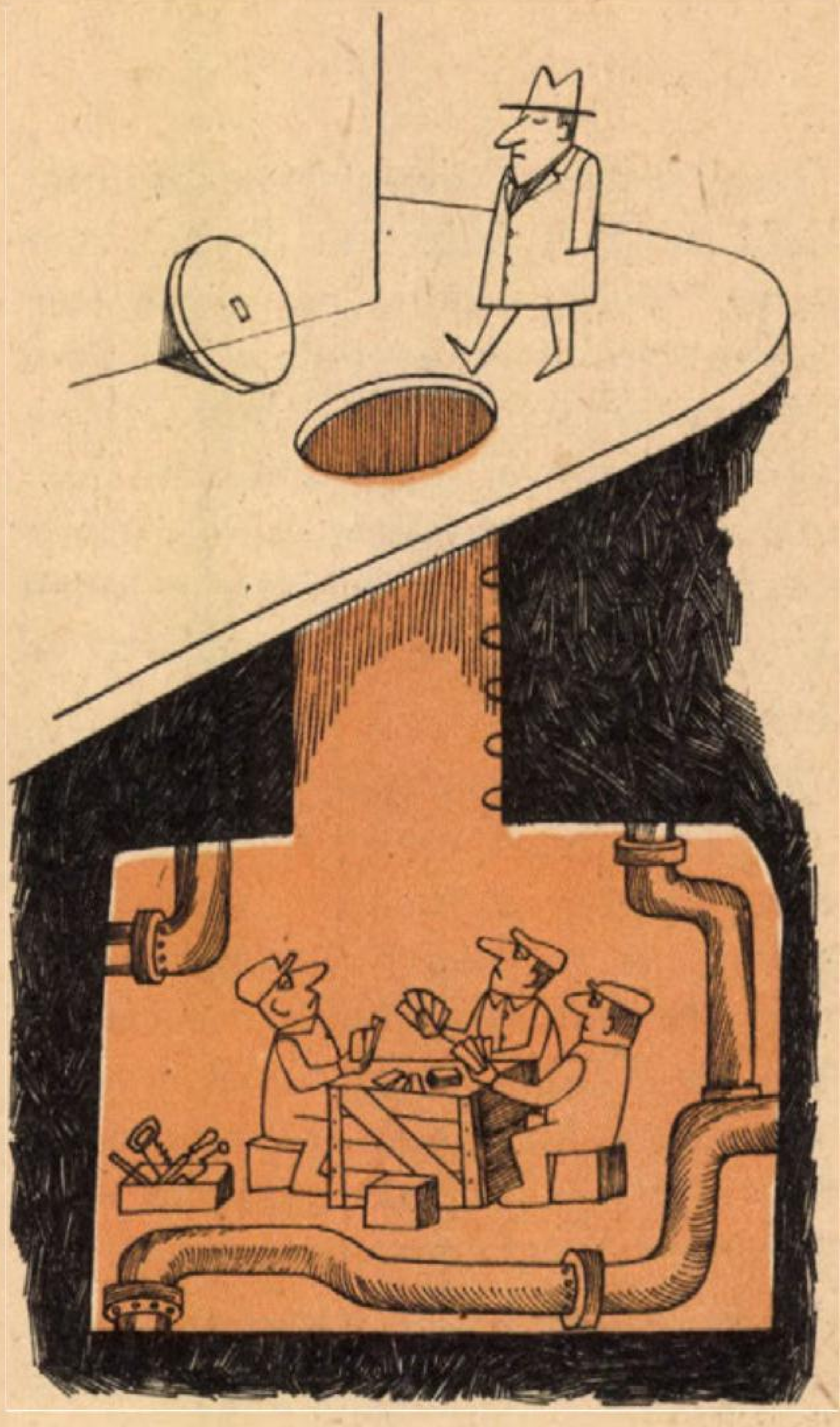

— Mindjárt lesz egy negyedik!

— Kaján —

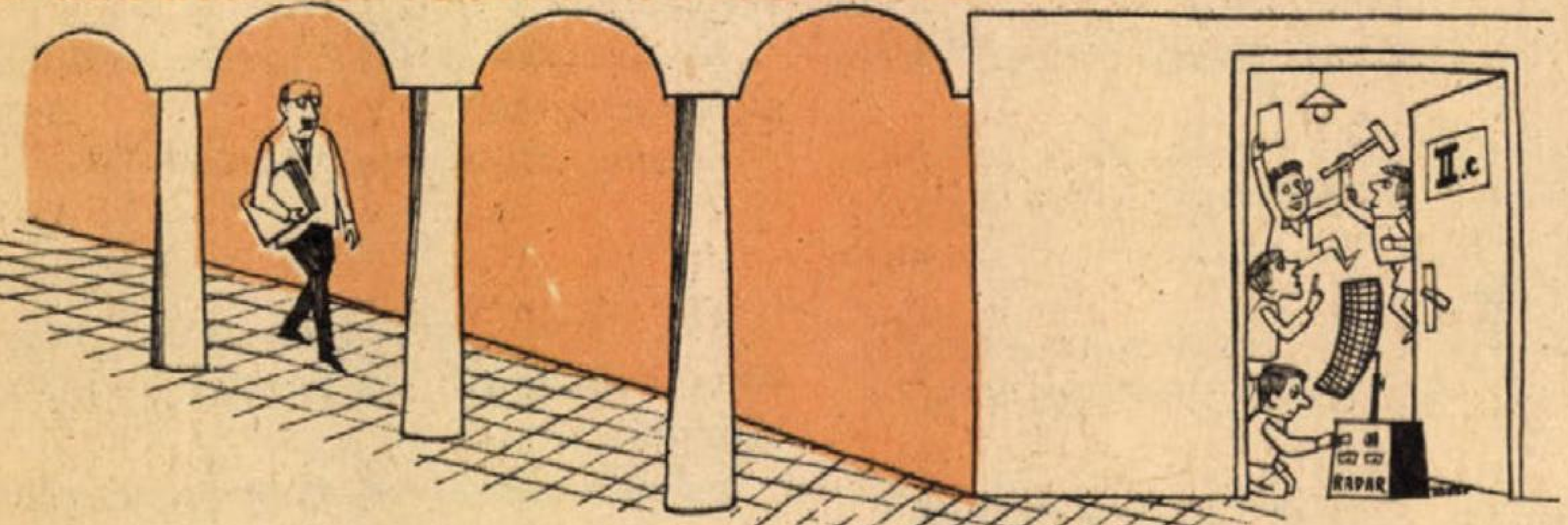

— Jön!

Kaján Tibor rajzai

RANGON ALUL

Kalmár Mihály, a fiatal középiskolai tanár félénken csengetett be a pompás, XXVI. Lajos stílusban épült palota kovácsoltvas kapuján. A művészi veretek a család büszke címerét ábrázolták: egy borotvaecsettel összefonódott hajnyíró olló. A címer jobb mezőnyében a dinasztia kevély jelszava ékeskedett: Itt Lajos dajerol!

A csengetésre libériás inas jelent meg. Ruhája hajtókáját miniatür borotva ékítette.

— XXVI. Lajossal szeretnék beszélni — rebegte kissé félszegen a fiatalember.

— Majd bejelentem — szólt a komornyik, és elsietett egy borbélypercre.

A fiatal tanár a lenyűgöző szépségű előcsarnokban várakozott. Szemeit a falakat díszítő ősök képmásain legeltette. Valamennyi ott volt. I. Lajos, II. Lajos és így tovább, egészen XXVI. Lajosig, a dinasztia mai fejéig.

Mialatt elmerült a felbecsülhetetlen értékű művészi alkotások bámulásában, illatos karok fonták át nyakát. Marika állt mögötte, szerelmese, a gőgös és előkelő család elkényeztetett, gyönyörű örökösnője.

— Mihály, úgy drukkolok, én már beszéltem a papával — suttogta.

— És?

— Hallani se akar róla, hogy a feleséged legyek.

Nem folytathatták a beszélgetést, mert a komornyik újra megjelent: — XXVI. Lajos hajlandó fogadni Önt — szólt és bevezette a fiatalembert egy klasszikus szépségű fogadóterembe. A ház ura hajszárító bura formáját utánzó aranyozott trónszéken ült. Testét fehér brokát, gyémánt gombokkal díszített, stilizált borbélyköpeny fedte. Parancsoláshoz szokott büszke arcvonásai elkomorodtak, midőn megpillantotta a fiatalembert.

— Sohsem adom Önhöz lányomat! — kiáltott fel. — Nem is értem, hogy egyszerű fizika-matematika szakos tanár létére, hogyan is emelhette szemét XXVI. Lajos lányára. Egy női fodrász gyermekére! Különben is már elígértem Marikát. Még a bölcsőben ringott, amikor megegyeztem XII. Ferivel. Az ő örököse, XIII. Feri — egy Váci utcai hajstuccolóktsz várományosa veszi nőül lányomat.

— De papa, én Mihályt szeretem — lépett elő a fiú háta mögül Marika.

A kevély atya arcvonásai pillanatra ellágyultak, ahogy elkényeztetett gyermekén legeltette szemét. Kicsit megenyhülten fordult a fiúhoz: — Talán még lenne remény. Nincs mégis véletlenül fodrász az ősei között?

A fiú szomorúan és tagadóan ingatta fejét.

— Talán egy centercsatár?

— Az sincs.

— Még fogorvos vagy nőorvos sem?

— Sajnos az sem.

XXVI. Lajos arcvonásai újra megkeményedtek. Őseitől örökölt mozdulattal, szilajul megrázta gondosan olajozott fejét: — Akkor soha!

Az egyszerű fiatal tanár zokogását férfiasan nyeldekelve már-már távozni akart, amikor a kastély előtt felhangzott a kürt, előkelő vendég érkezését jelezve.

A fogadóterem ajtaja már fel is pattant. Lihegő heroldok jelentek meg, magasra tartva a Vendég, XXI. Lepcsákné címerét: egy platina vikszelőkefét, arany sörtével. Majd tiszteletteljesen félreállva helyet adtak magának XXI. Lepcsákénak. Ő a család oldalágából származott ugyan, de a dinasztia legtiszteltebb Bejárónő tagja volt.

XXVI. Lajos is felpattant a trónszékről, hogy üdvözlésére siessen.

Ám XXI. Lepcsákné alig szentelt figyelmet neki, szinte megigézetten bámult az egyszerű, fiatal tanárra.

— Mutassa a jobbkarját — szólt lihegve.

A fiatalember kissé csodálkozva feltűrte karján az inget.

— Itt az anyajegy! — kiáltott fel XXI. Lepcsákné, a boldogságtól könnyekbe törve. — Anyai szívem megérezte, gyermekem vagy! — Ő az én elveszett fiam, akit egyszer tévedésből porszívógép helyett a böröndbe tettem, és visszavittem a Belker. Kölcsönző Vállalatnak!

— Hát akkor semmi akadálya a házasságunknak! — sikoltott fel örömmel a szép örökösnő. — Ő is épp olyan előkelő, mint én!

— Nana — helyesbített elnézően mosolyogva XXI. Lepcsákné, — valamivel talán mégis előkelőbb. Gyermekem ősei valamennyien Bejárónők és Tükeresek voltak. De beleegyezem. Nem állok útjába a fiatalok boldogságának.

A két család hetedhét országra szóló lakodalmat csapott. Bársonyba, selyembe öltözött vendégek ünnepelték a fiatal párt. A menyegzőn patakokban folyt a bor — és a borravaló.

Kertész Magda

2962 Riport és vidéke 2962

Meddig tűrjük még?

Nem vagyunk soviniszták, de amit újabban egyes kozmikus elemek művelnek bolygónkkal, az egyenesen tűrhetetlen! Mit gondolnak például a Mars-lakók, ezek a csatornatöltelékek, hogy a Föld-lakókkal már mindent lehet csinálni? A Föld afféle bolygóközi kapca, amelybe minden Mars-lakó beletörölheti mind a nyolc lábát?

Azt hiszik a csámpás Sirius-lakók, hogy azért mert ők 57 méter magasak és bírják a meleget, már lebecsülhetnek másokat? Talán mert a legutóbbi társaskirándulás során a Föld-lakók egy kicsit többet szemeteltek, mint más csillagok turistái, az volt a baj? Ezért már gyalázni kell, és gúnyos megjegyzéseket tenni?

Vagy egyesek azt képzelik, hogy aki gömbhalmazban él (az különben sem érdem, hogy valaki hova születik!), annak joga van magasan hordania az orrát, és másokra becsmérlő megjegyzéseket tenni?

És feltesszük a kérdést a tisztelt Argo-belieknek: csak a fénylények követelhetnek meg maguknak megbecsülést? Már a légiesség is érdem?

Az utóbbi időkben Földünk olyan megaláztatásokat szenvedett el, hogy valóban itt az ideje a döntésnek.

Előre a gravitációs rakétákkal és repüljön ki drága bolygónk ebből a méltatlan környezetből!

Van még Tejút a világűrben!

Egy fegyelmezetlen dolgozó

— *Riport* —

Immár tökéletes társadalmunkban is még mindig akadnak rendbontók, fegyelmezetlen emberek, akik saját ösztöneiket nem képesek alárendelni a közösség érdekeinek.

Ilyen ember ifj. Demötör Ignác, a Göcseji Rakétakipufogó Gyár csiszolója. Művezetője fejcsóválva beszél róla:

— Ifj. Demötör

a munkaidőt nem tartja be.

Úgyszólván soha nem képes pontosan jönni, sokszor félórával is előbb érkezik, aztán itt lábatlankodik, legtöbbször feletteseit zaklatva örökös szakmai kérdéseivel.

Tovább kérdezősködöm. Munkatársai sem szeretik, összeférhetetlennek tartják: mindenkinek folyton új munkafogásokat magyaráz, rájuk tukmálja tapasztalatait.

Milyen lehet az ilyen ember családi élete?

Az Androméda tér 8., XV. emelet 2-ben kisírt szemű asszonyka fogad.

— Az egész ház szégyene vagyunk — szipogja.

— Az ital? — kérdezem rögtön, mert nem ez az első munkás tárgyú riportom.

— Bizony, az ital, az az átkozott ital! Emiatt nem állnak velünk szóba a lakók...

Mert Ignác, bárhol kínálják is, nem fogad el egyetlen pohárral sem. Azt mondja, nem kívánja. Már többször beutalták rászoktató-kúrára, hiába...

Ifj. Demötör szinte állandóan otthon ül, folyton a háztartási gépeket akarja kezelni,

gyönge fizikumú hitvese

bottal sem képes elverni a haverokhoz,

keresetét az utolsó fillérig

hazaadja, zsebpénzt nem fogad el.

A szerencsétlen asszony most a Rakétakipufogó Gyár vezetőségétől kér segítséget, hogy férje keresetének legalább egy részét

ne tegyék a fizetési borítékba, hanem valamilyen módon csempésszék a férje zakójának zsebébe.

Ennyit megtehet a vállalat, többet nem.

A társadalom példamutató erején múlik, hogy egyre kevesebb ilyen ifj. Demötör-féle ember éljen a Naprendszerünkben.

HÍREK

Mindenkinek szükséglete szerint...

Ezen a héten Gerei Ottó Ernő jelentette be, hogy szüksége van egy öttalálatos lottónyereményre.

Kívánságára az OTP házhoz szállította a szerencsekereket.

Ellenőr: Gerei Ottó Ernőné.

*

Ezer évvel ezelőtt megírtuk, hogy a Bámexbumfértnál nagyarányú visszaélést lepleztek le.

Ígéretünkhöz híven, most visszatérünk az ügyre és közöljük: a vállalat vezetősége elismeri, hogy igazunk van, és a cikkben szereplők ellen fegyelmit indít.

*

Seregi Ernő, az ismert magyar filmrendező abból az alkalomból, hogy nem csinált új filmet, Kossuth-díjat kapott.

Gratulálunk.

*

X. Y. régi magyar családból származik.

Ősei, 1005 évvel ezelőtt, 1957-ben jöttek be az országba.

Hegyeshalmon keresztül, Bécsből.

Egy évvel azután, hogy kimentek.

KULTÚRA

MAGYAR KOMPONISTA A FŐVÁROSI OPERETTSZÍNHÁZBAN. A Fővárosi Operettszínház még ebben az évadban bemutatja a Csárdáskirálynő című operettet.

E heti hirdetésünk

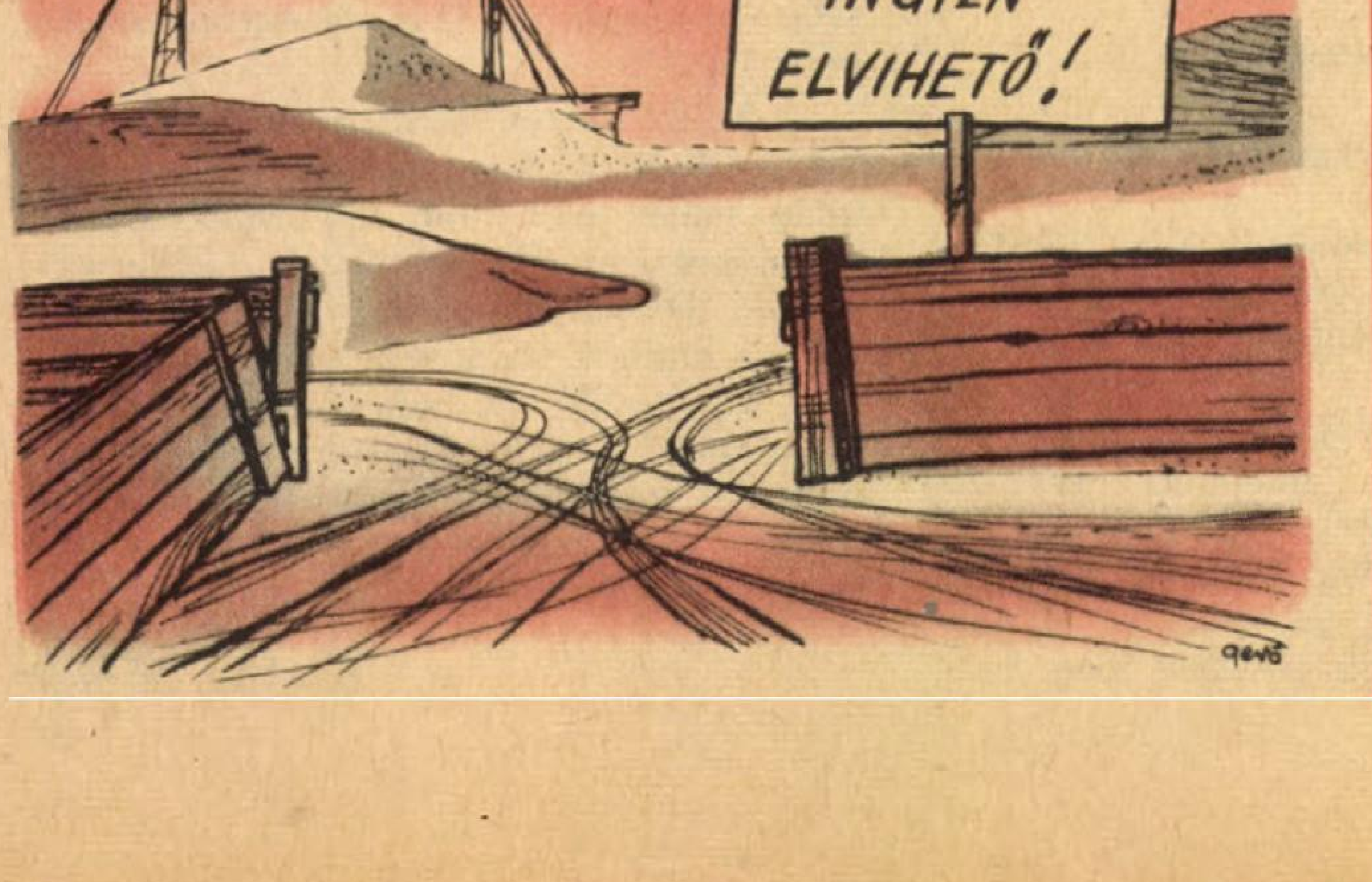

KÜLPOLITIKA

Tág családi körben ünnepelték Adenauer kancellár 1086-ik születésnapját. Az újságíróknak arra a kérdésére, hogy minek köszönheti a kivételesen hosszú életet, így válaszolt:

— Megfogadtam, hogy addig nem hunyom le a szememet, amíg egyetlen náciérzelmű polgár lesz a hazánkban.

SPORT

Jövő hó 15-én kezdődnek Stockholmban az ez évi futball-világbajnokságok. Ezúttal először fogják a mérkőzéseket a Nemzetközi Szövetség által elfogadott új rendszer szerint lefolytatni. Az újítás lényege, mint már közöltük, hogy játékosok egyáltalán nem utaznak a világbajnokság székhelyére, csakis kísérők, illetve szakértők. Kisorsolják a csapatokat és a megállapított pontrendszer segítségével az erőnlét és technikai felkészültség figyelembe vételével kiszámítják, melyik csapat érdemli meg a világbajnoki címet.

Az új rendszernek az az előnye, hogy kizárja a bírói tévedést, amely a mezőnyjátékban már annyi igazságtalan ítéletnek volt a szülőanyja.

PANASZOS LEVÉL A MARSBÓL

Kedves Szerkesztőség! Mi marsbeli lakók nem értjük a magyar nyelven beszélő filmeket.

A szerkesztőség válasza:

— Mi se.

A LOVAK AZÉRT NEM MENNEK KI A DIVATBÓL

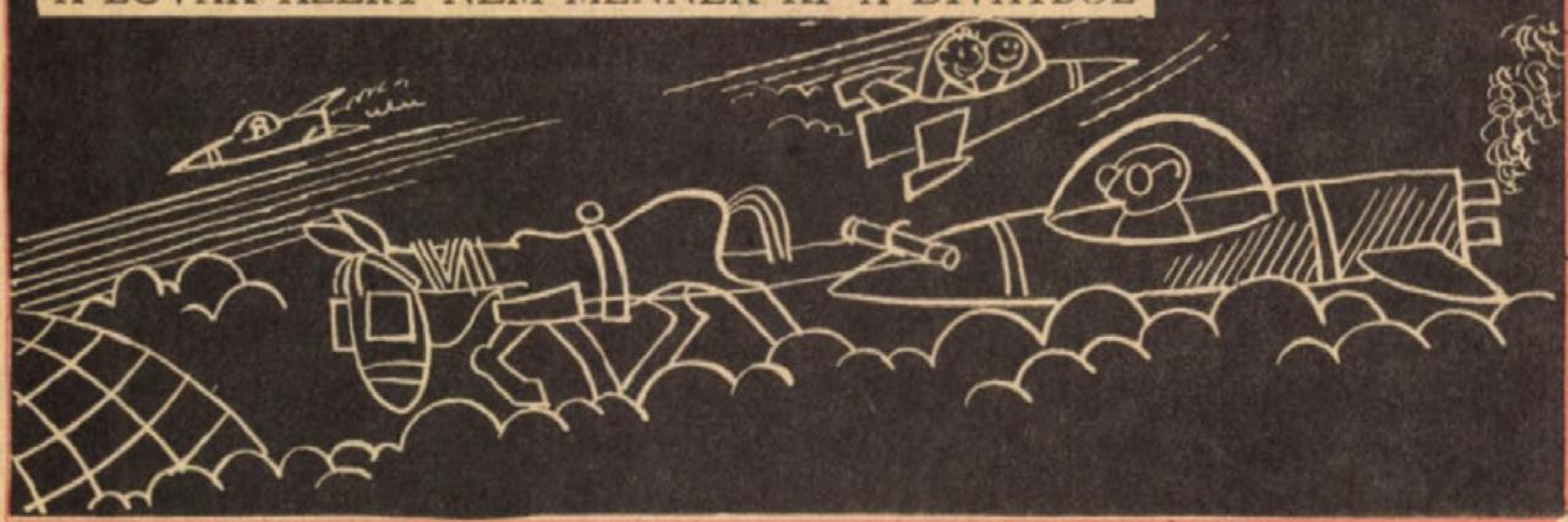

— Nézd, a Kovács rakétáját megint el kell vontatni!

AZ ELEKTRONIKUS AGGYAL IS LEHET BAJ

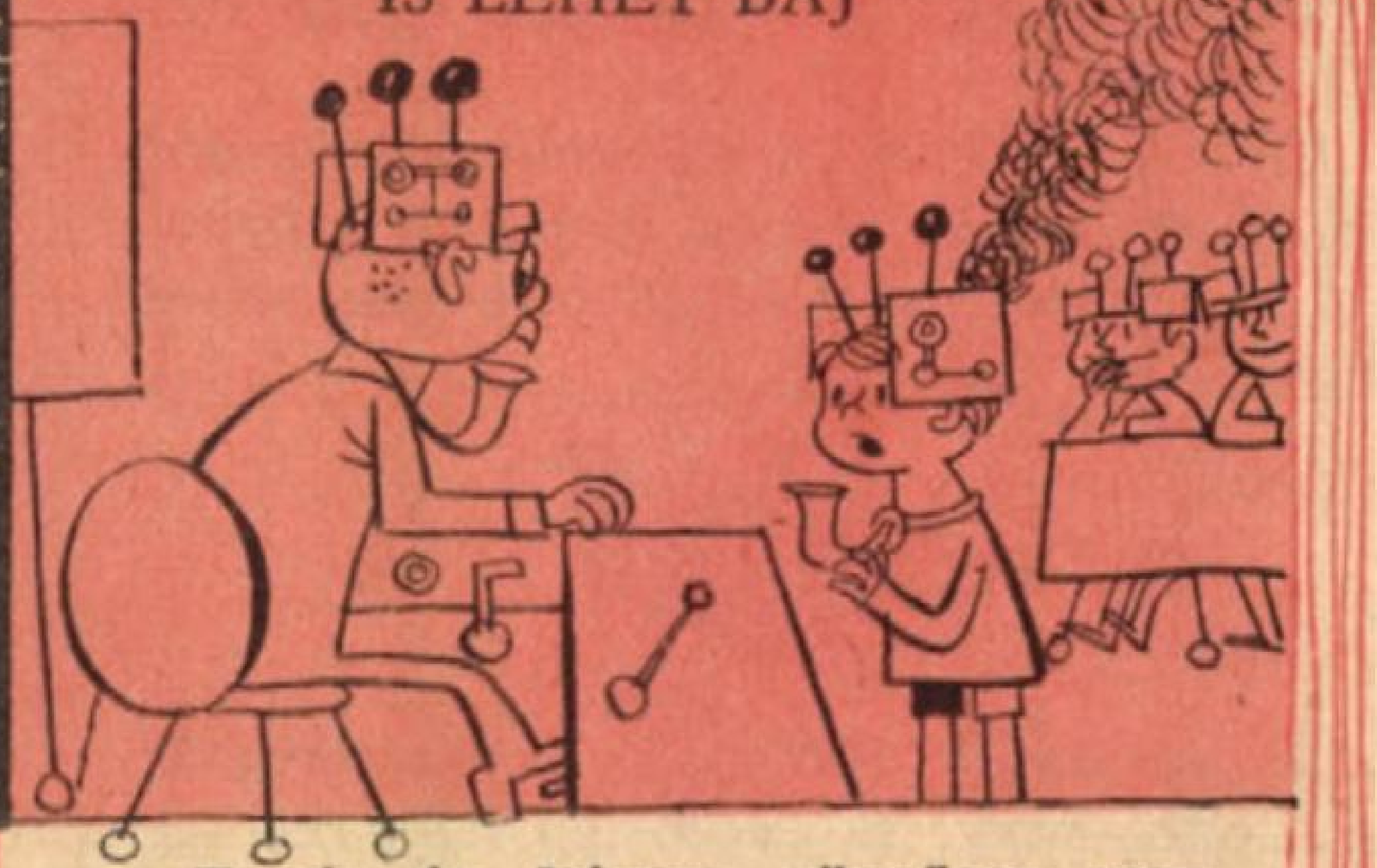

— Tanár úr, kérem, sürgősen szervizbe kell mennem!

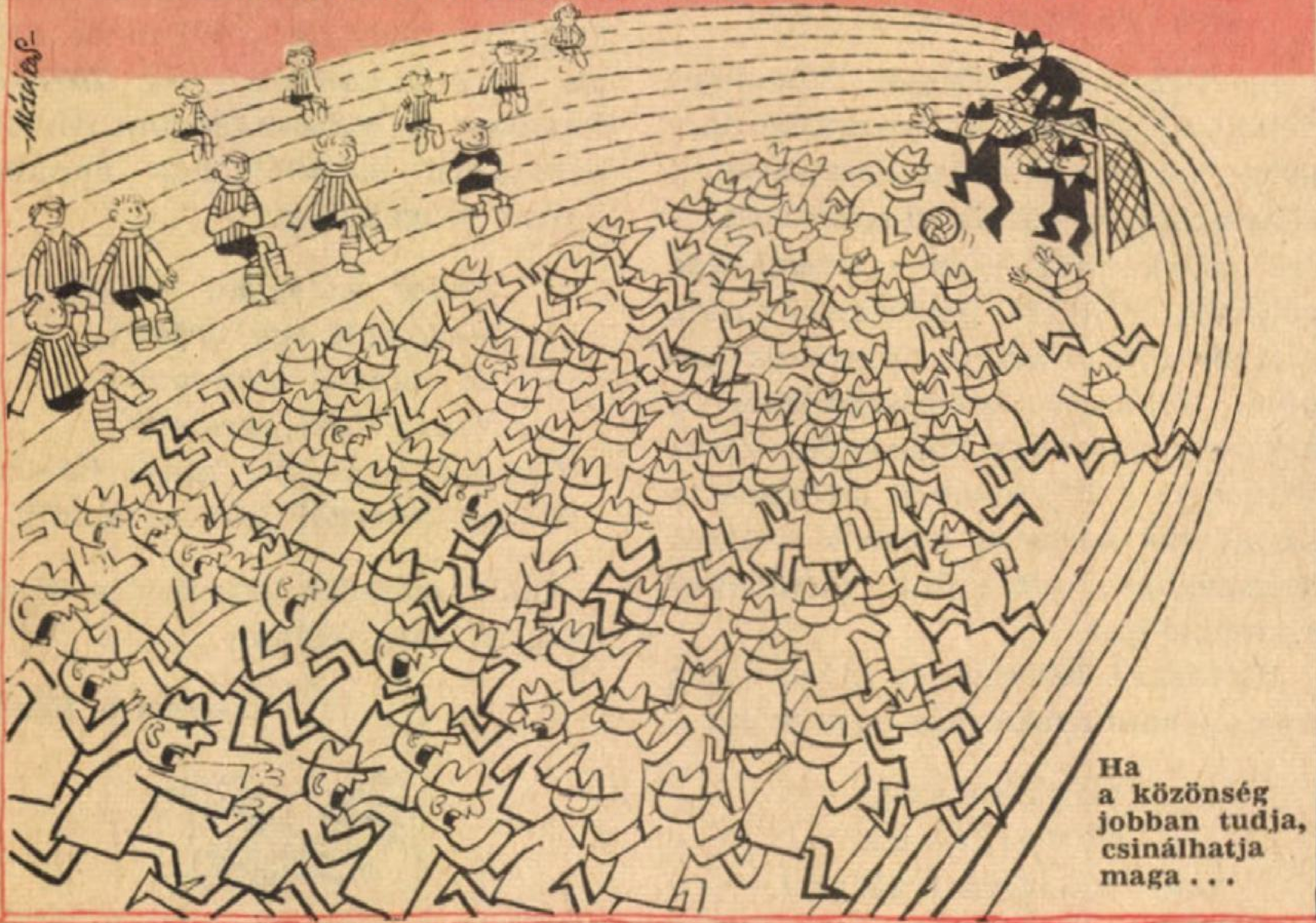

Ha a közönség jobban tudja, csinálhatja maga . . .

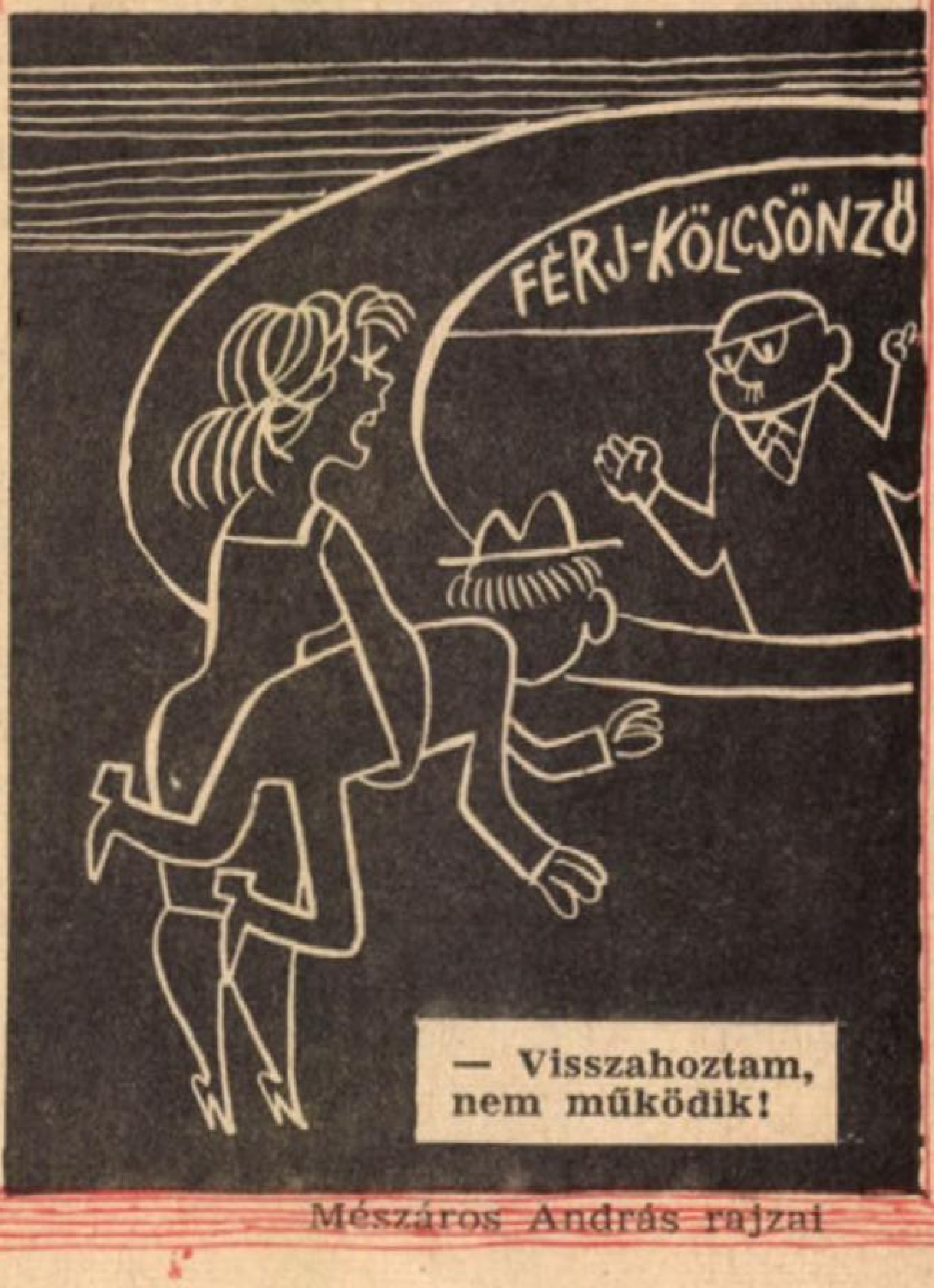

— Visszahoztam, nem működik!

Mészáros András rajzai

SPORTFEJLŐDÉS

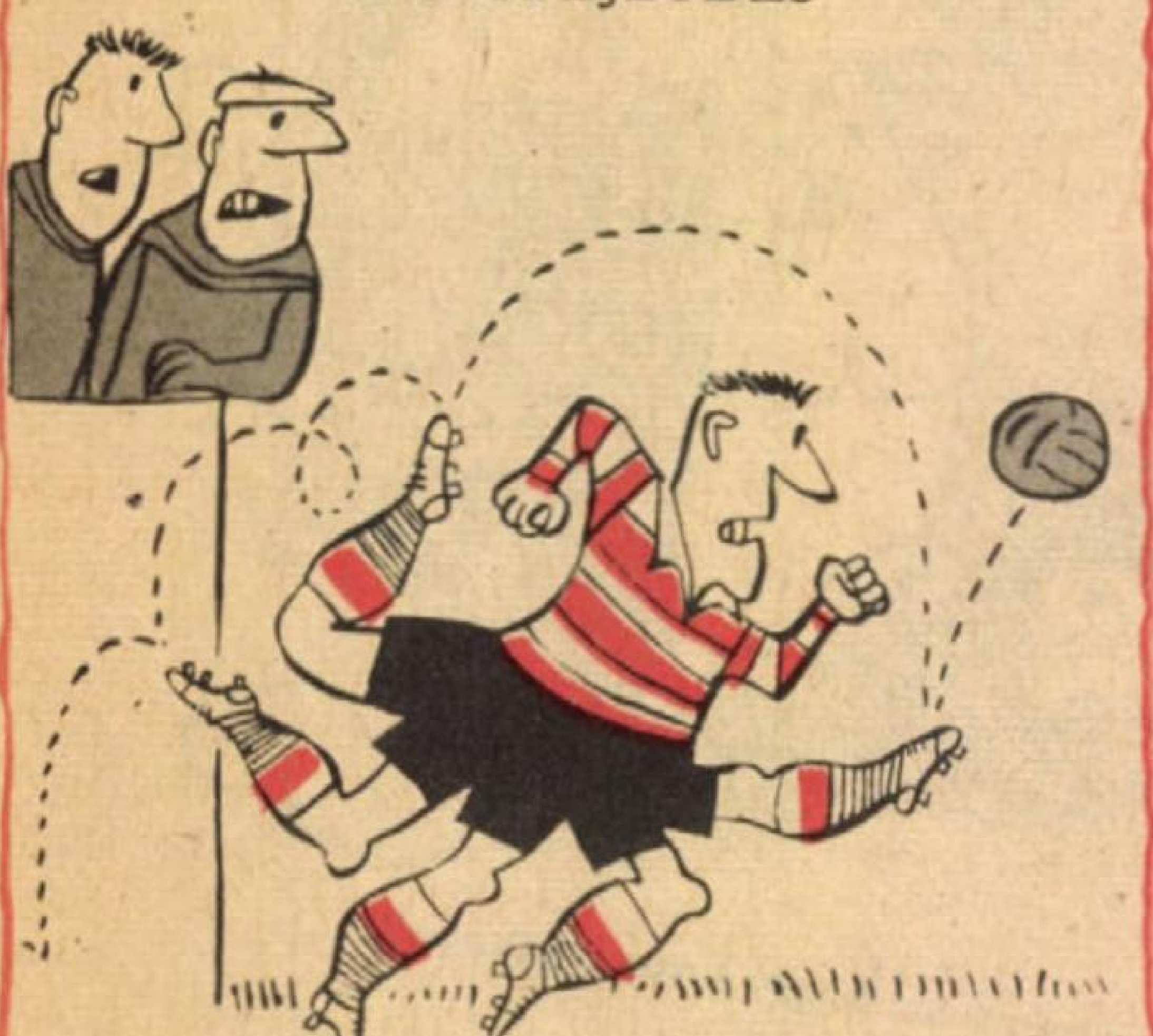

— Jó, jó, de azért egy kicsit lassú a fickó!

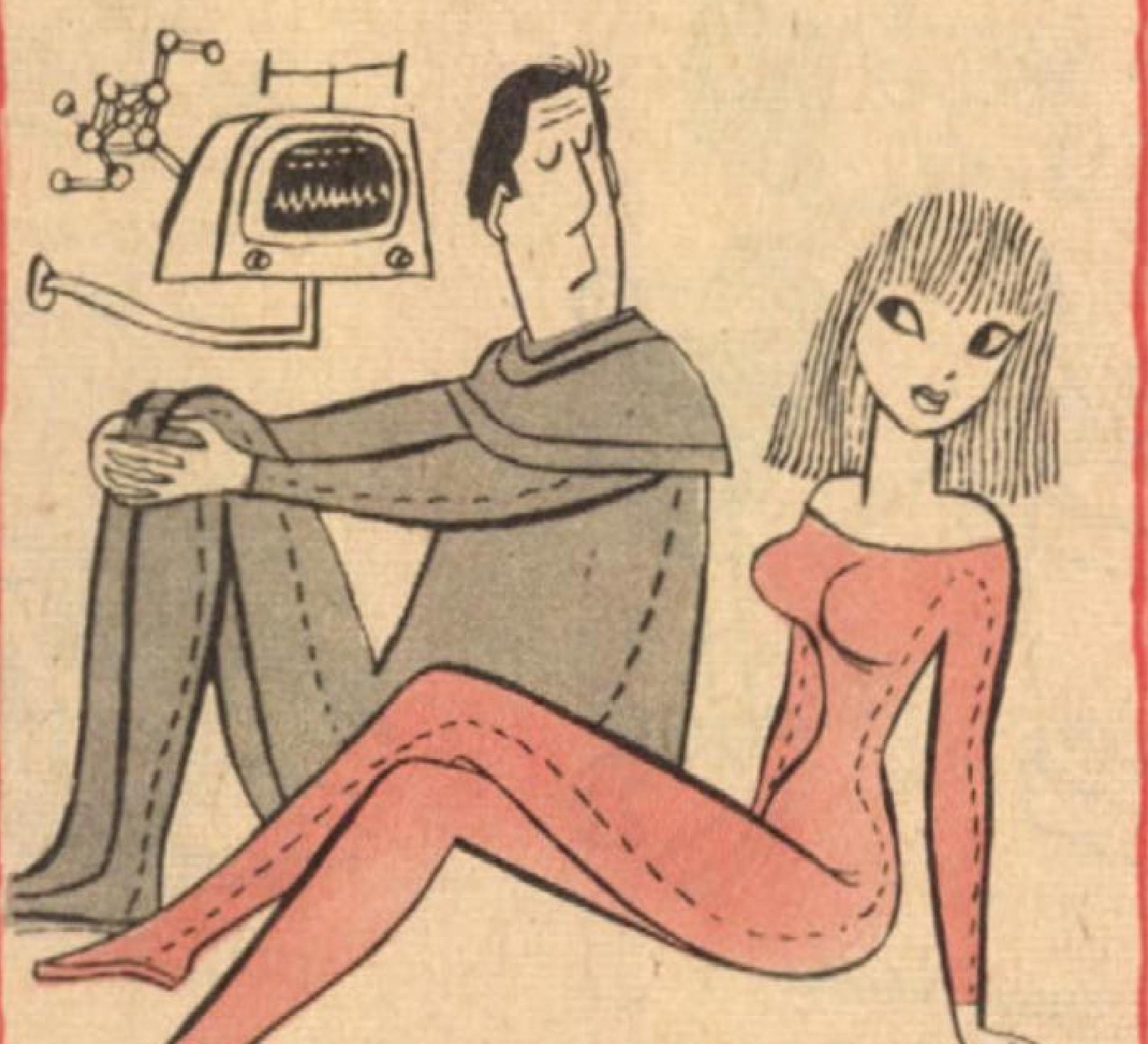

— Mondd, édesem, akkor is őszinte lennél hozzám, ha nem lenne hazugságjelző gép?

IVÁN ÉS JOE

— Utolértelek, Iván!
— Az lehet, de nézd meg, micsoda kukoricatermésem van a Jupiteren!

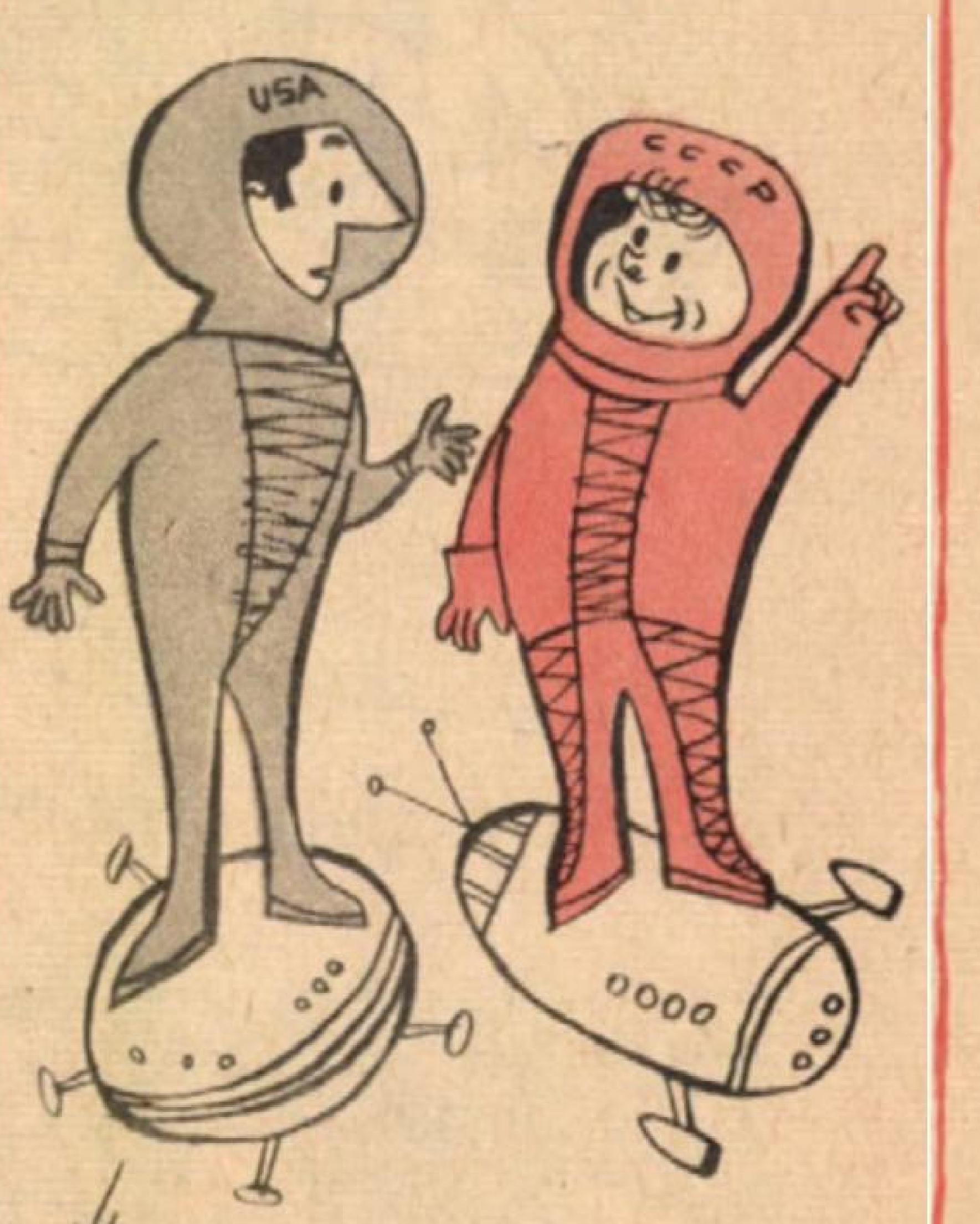

Jucika randevúja az űrben

Pusztai Pál rajzai

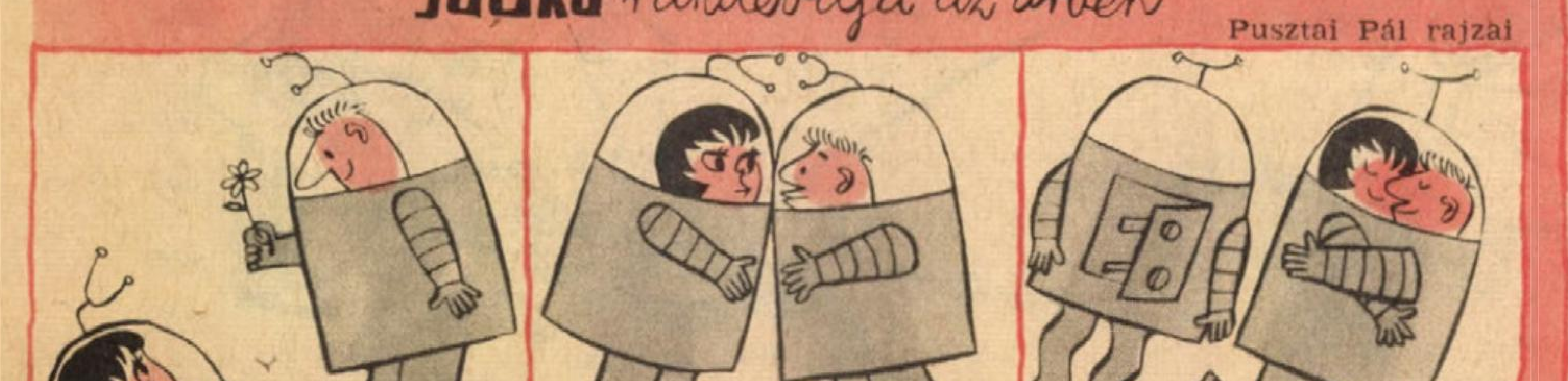

Irka-firka

Ha a Tejúton valahol feltűnik egy újformájú kalap, másnap már egész Pest azt hordja.

Ennek alapján a tudósok kiszámították, hogy még a fény terjedési sebességét is felülmúlja a divat terjedési sebessége!

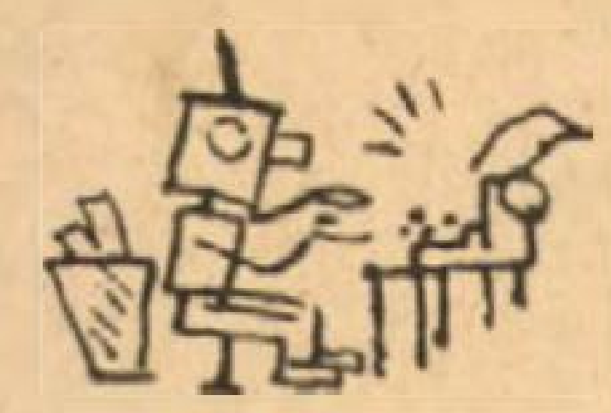

A harmadik évezred legfrappánsabb találmányának az automata írógépet tartom.

A masina minden emberi segítség nélkül megírja a kívánt művet, kijavítja, letisztázza, és bedobja a szemétkosárba…

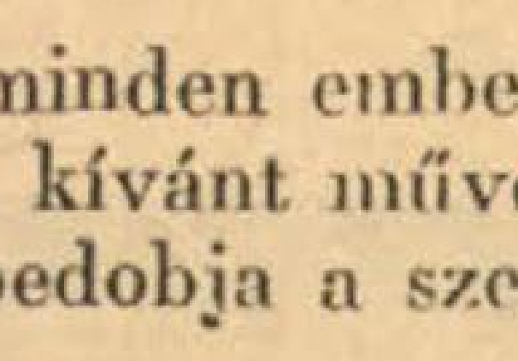

Korszerű korholás:

— Jenő, maga ma olyan buta, mint egy elektronikus agy, amikor áramszünet van!

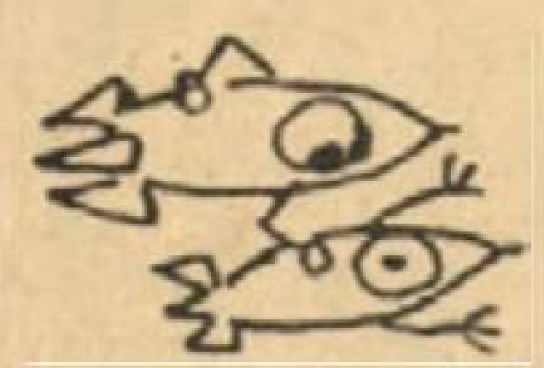

Városszerte rebesgetik, hogy a Naprendszer perifériáin sötétedés után fotonrakétás aszfaltbetyárok molesztálják a magánosan űrhajózó hölgyeket.

Ideje volna már fölszámolni a bolygóközi huliganizmust. Elvégre 2962-t írunk!!

pályázat

Kétezer táján sem voltam már fiatal ember, hosszú, fehér szakállam volt, de azért fontosnak tartottam, hogy mindig magam nézzem át a postámat a hintaszék mélyén csibukozva.

Egyik nap sokszorosított körlevelet kaptam az Űrhajózási Hivataltól, amelyben ez állt:

„Pályázati felhívás!

Az Űrhajózási Hivatal Balesetvédelmi Alosztálya, a bolygóközi forgalomban sajnálatosan elszaporodott, ittasságból eredő közlekedési balesetek csökkentése, illetve megelőzése céljából, irodalmi pályázatot hirdet.

A beküldött művek tükrözzék népünk fokozott felelősségérzetét a korszerű kozmikus közlekedés követelményei iránt, továbbá leplezzék le az alkohol káros és romboló hatását egészségügyi, valamint társadalmi viszonylatban.

Pályázni lehet minden olyan eddig még nyomtatásban meg nem jelent

regénnyel,
novellával,
vagy költeménnyel,

amely felöleli a kérdés tematikáját.

A legjobb alkotások szerzői között értékes jutalmakat sorsolunk ki!”

Rögtön felhívtam a kövér Meszetnekit, hogy mi a véleménye a dologról?

Azt mondta, ő is kapott körlevelet, de nem érdekli az egész, mert már könyökén jön ki az ilyesmi.

Igaza van — de azért nem tudtam megállni, hogy ne küldjem be ezt a kis verset, amelyet még 2637-ben faragtam a Balesetvédelmi Hivatal Űrhajózási Alosztályának antialkoholista pályázatára:

Akkor se igyál, ha jó,
Mert elüt egy űrhajó.
Ki józanul barangol,
Nem érheti karambol.
Jegyezd meg hát, kandi Bandi,
Matrózfröccsnél jobb a Bambi!

Akkor második lettem vele. Hátha most is leesik valami…

Dalmáth Ferenc

Schwott Lajos rajzai

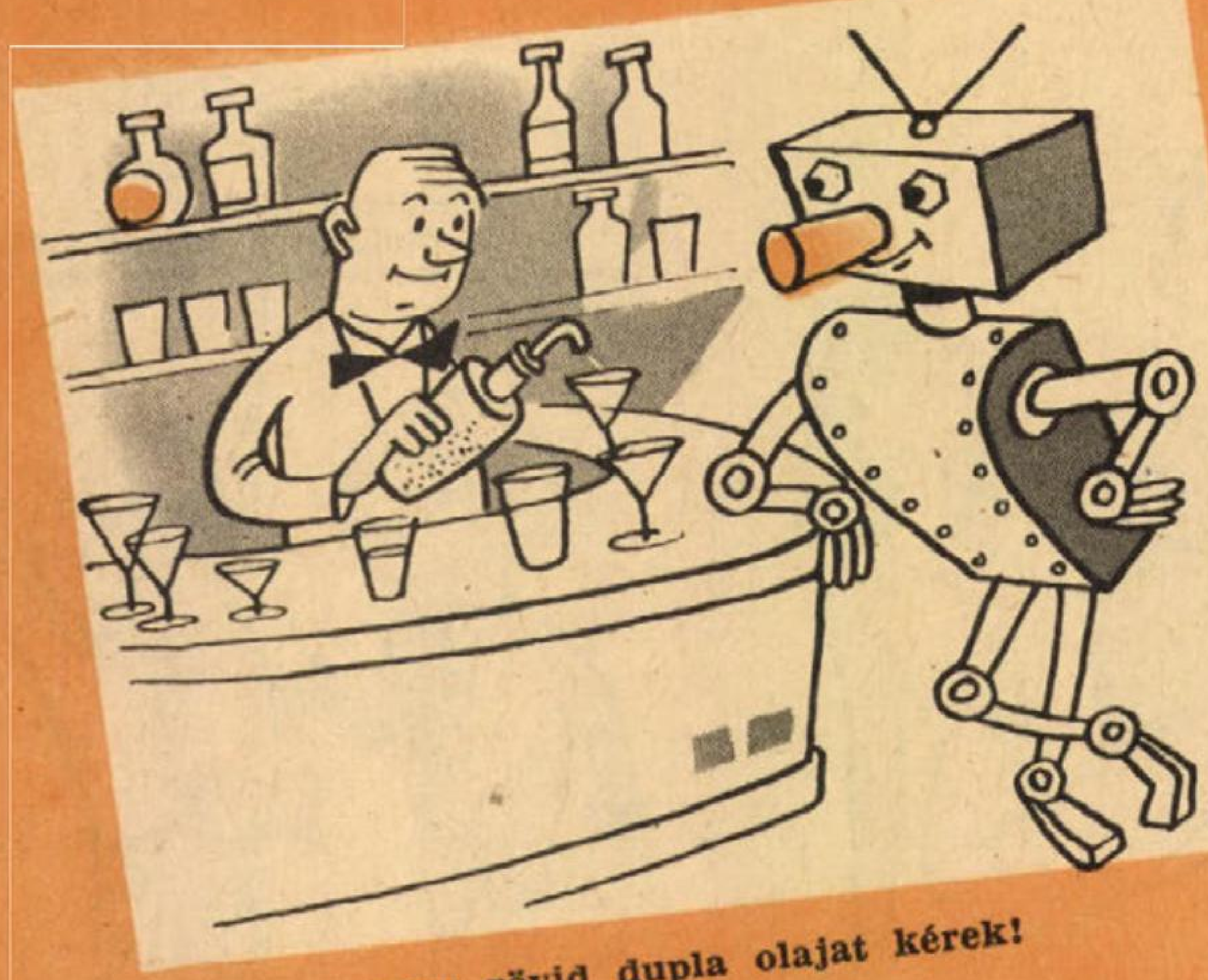

— Egy rövid dupla olajat kérek!

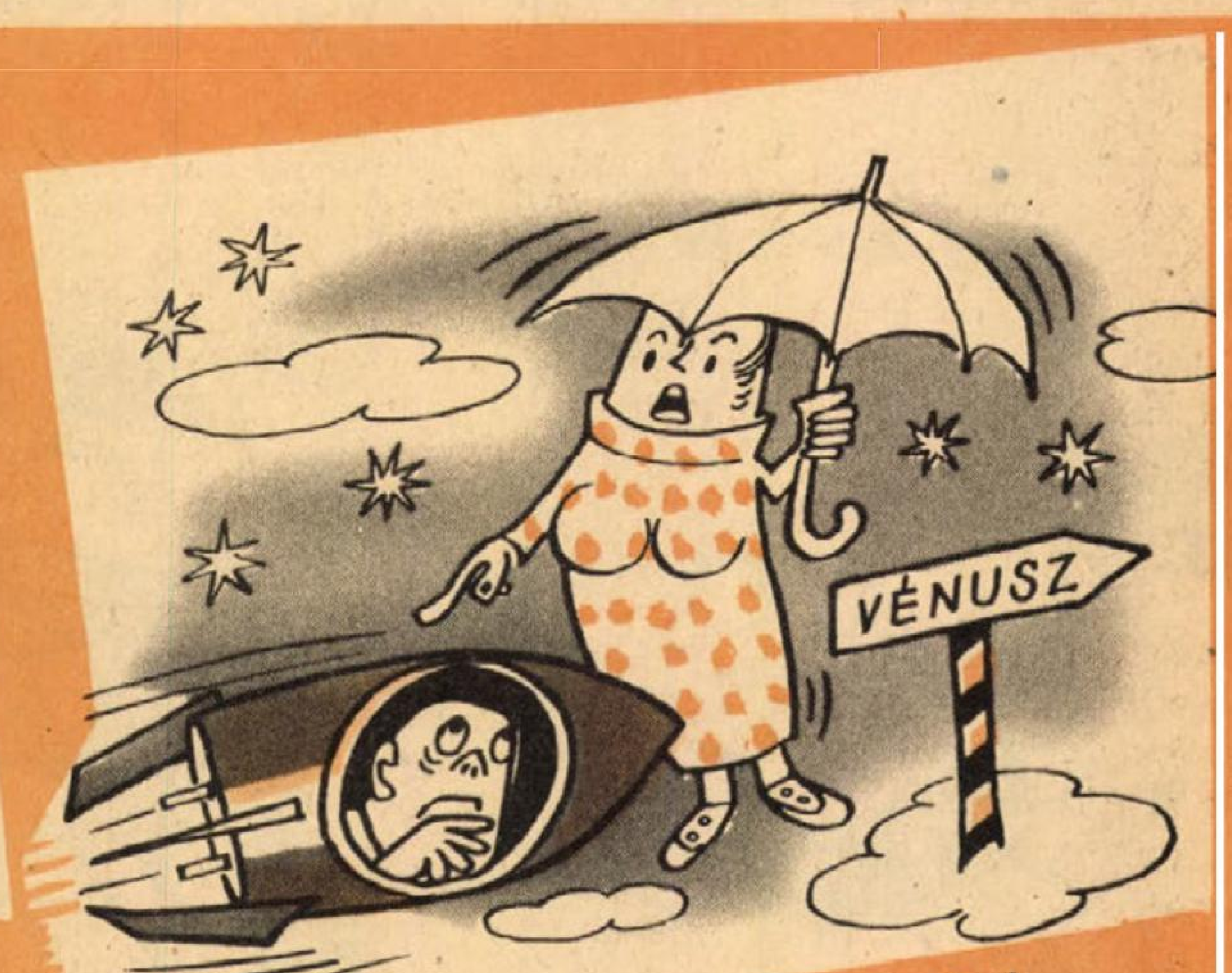

— Most rajtakaptalak, hogy hova járkálsz!

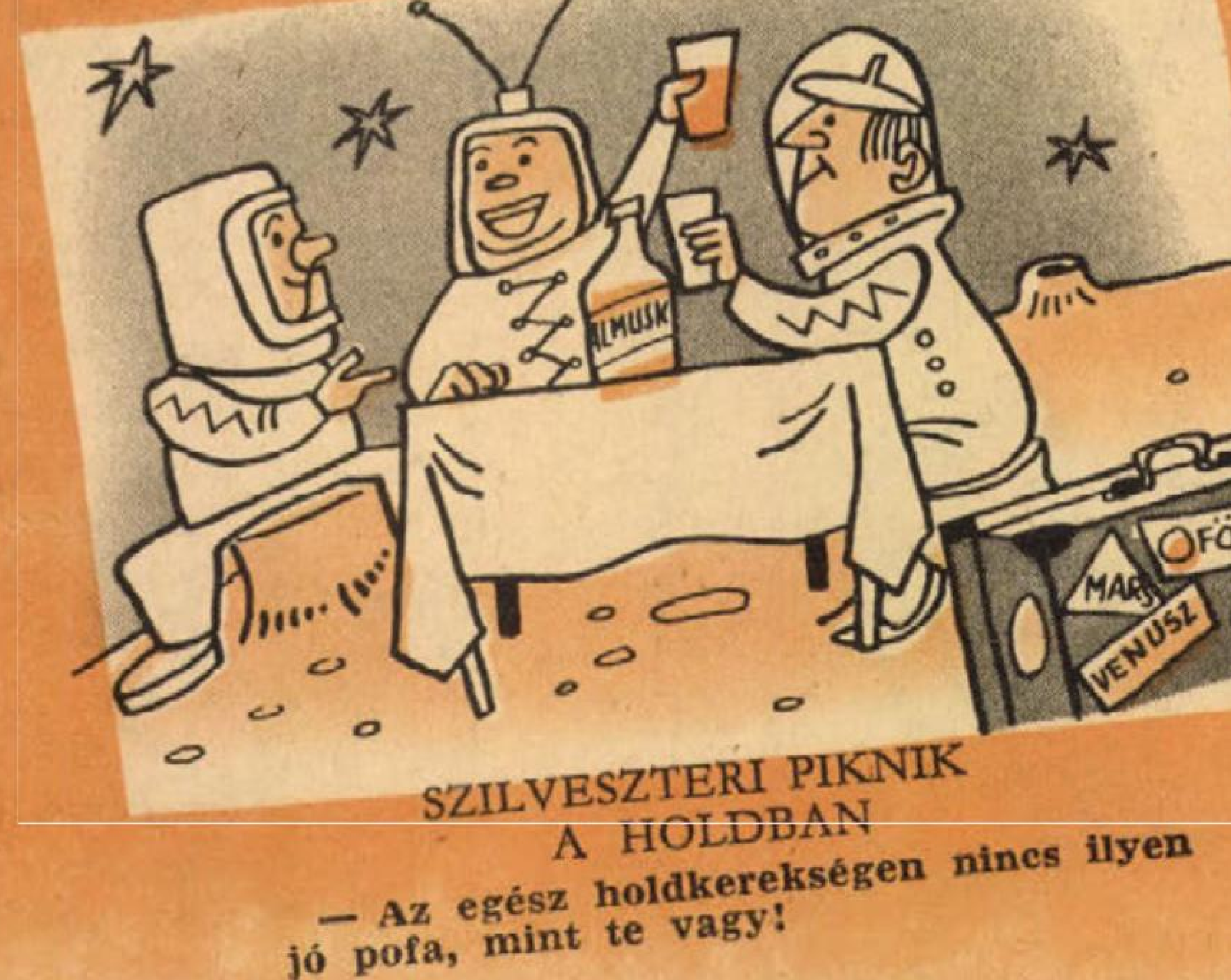

SZILVESZTERI PIKNIK
A HOLDBAN

— Az egész holdkerekségen nincs ilyen jó pofa, mint te vagy!

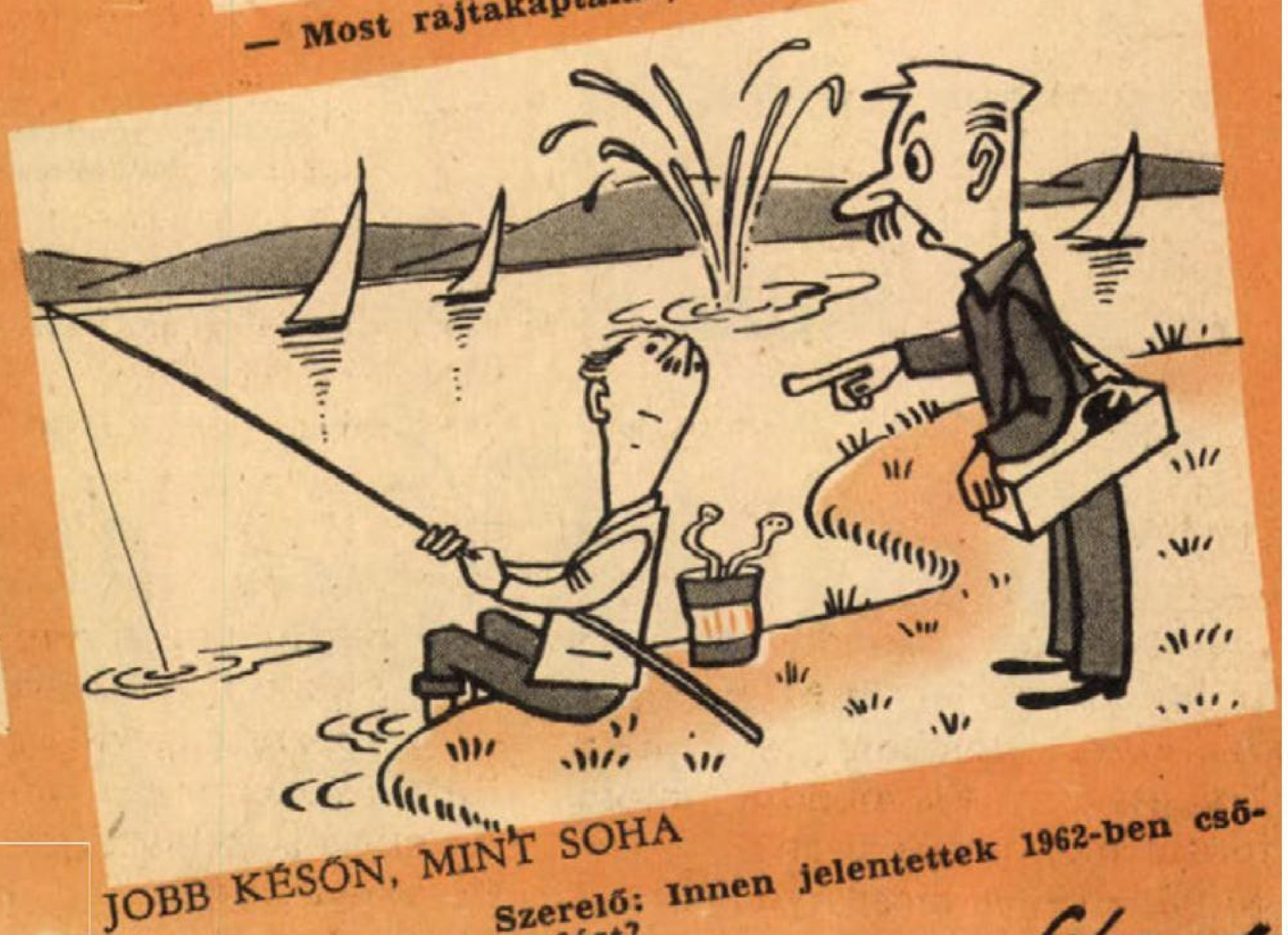

JOBB KÉSŐN, MINT SOHA

Szerelő: Innen jelentettek 1962-ben csőrepedést?

Schwott

Szegő Gizi rajzai

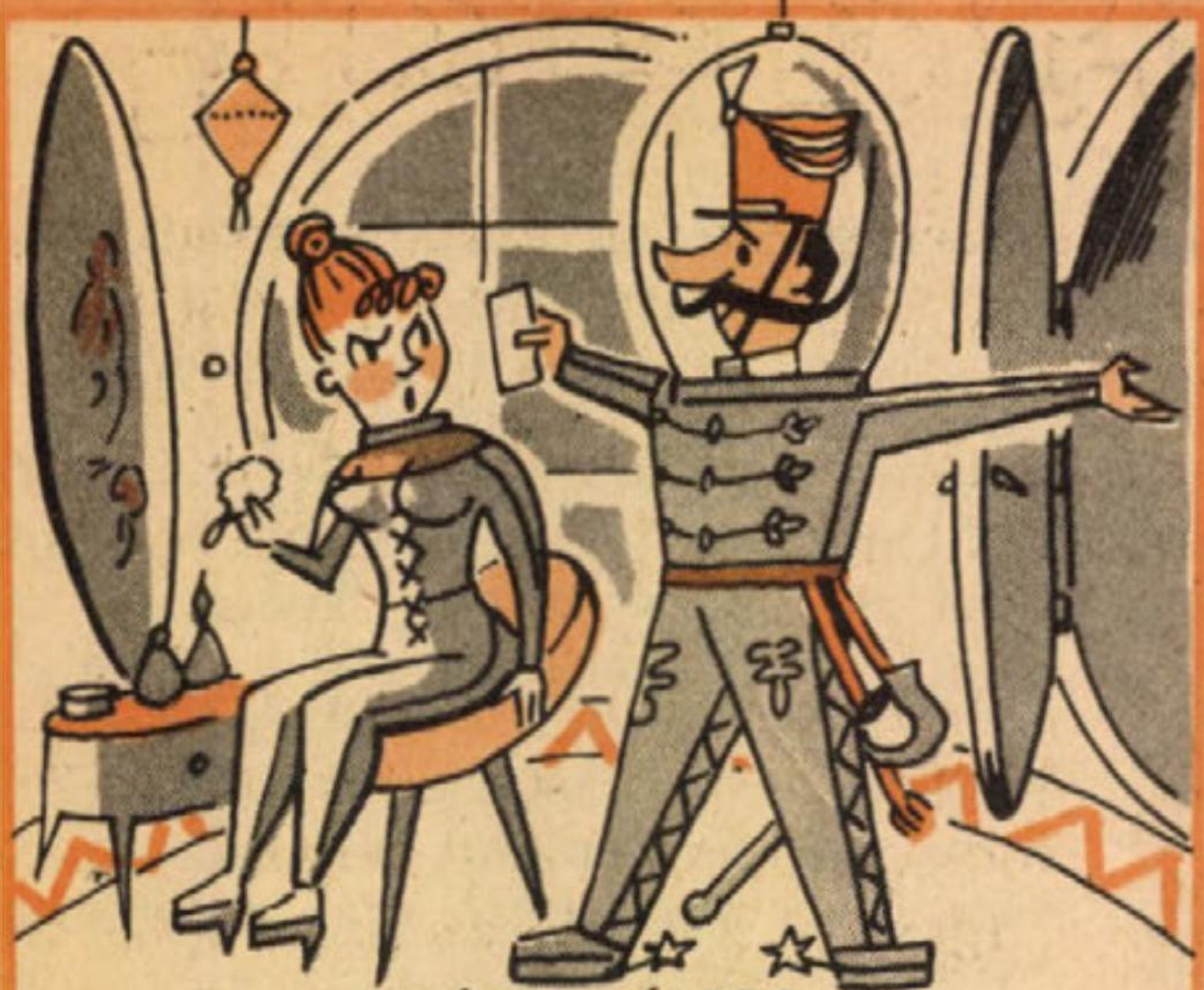

HÁRY JÁNOS
MÉG MINDIG MESÉL

— Sajnos, nem nyaralhatunk együtt, szívem, csak egy beutalást adtak a Szaturnuszra.

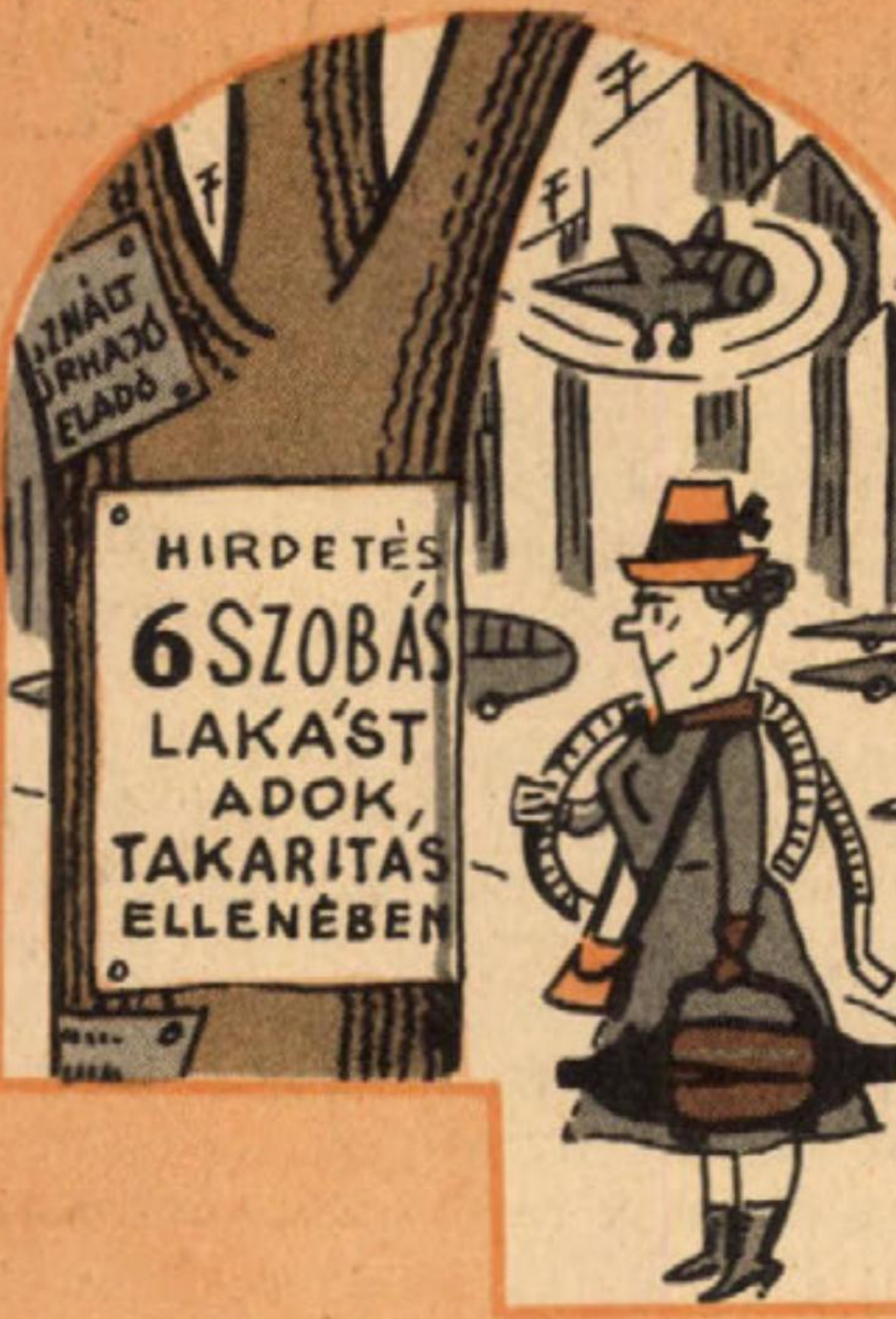

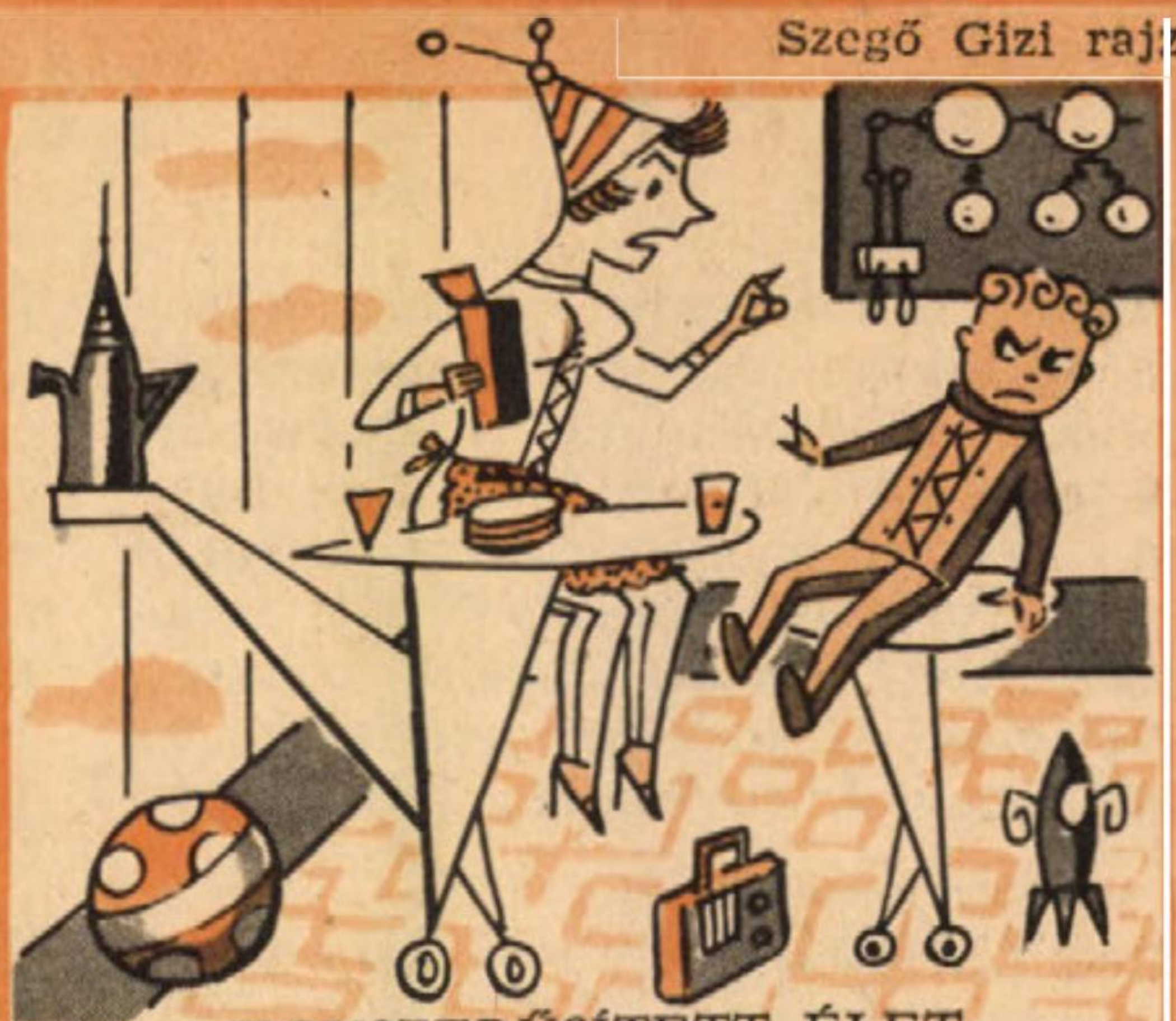

EGYSZERŰSÍTETT ÉLET

— Ha nem nyeled le szépen a spenóttablettát, nem kapsz mozitablettát sem...

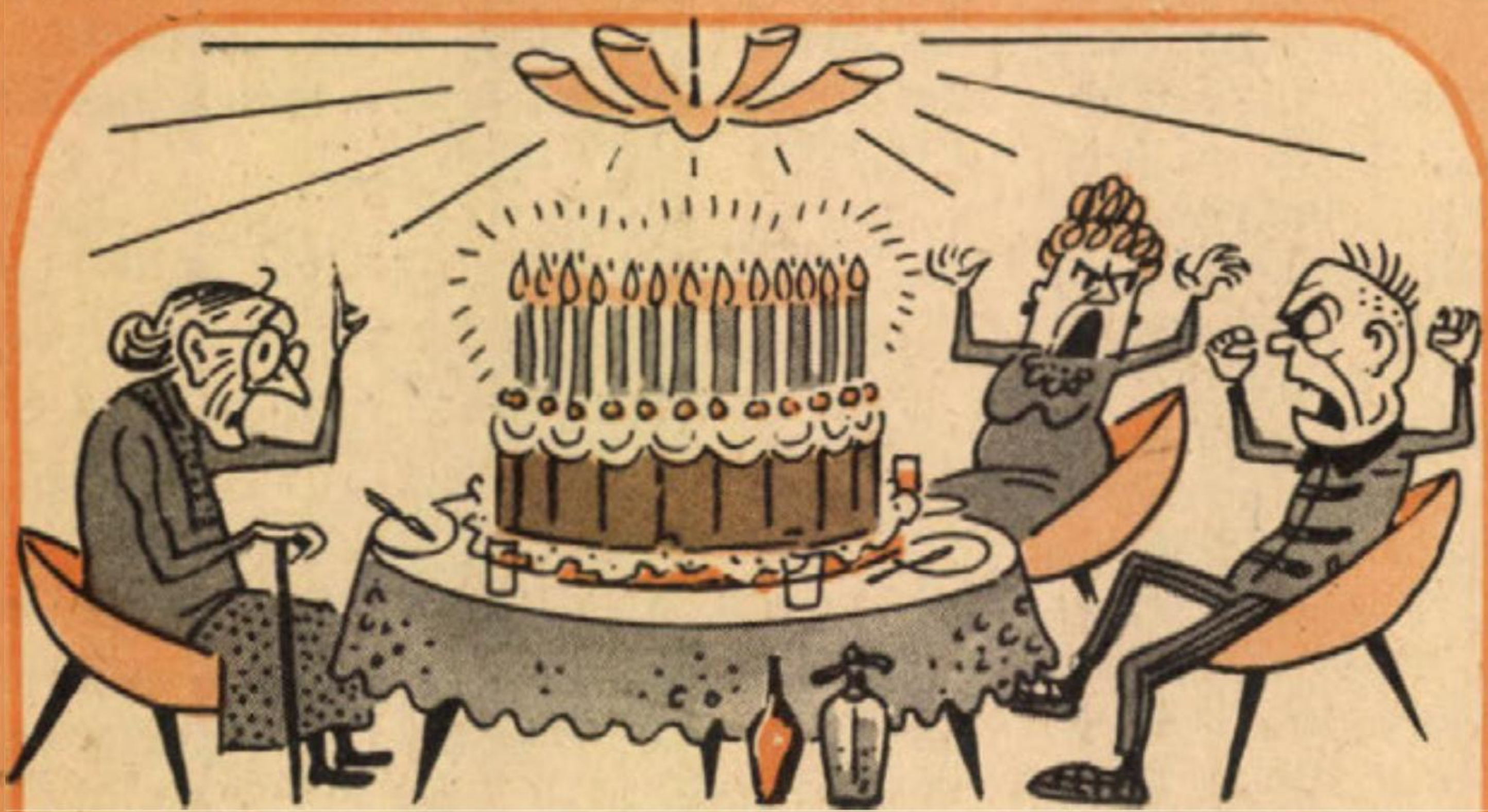

MEGHOSSZABBODOTT AZ ÁTLAGÉLETKOR

— De gyerekek, éppen a századik házassági évfordulótokon veszekedtek?

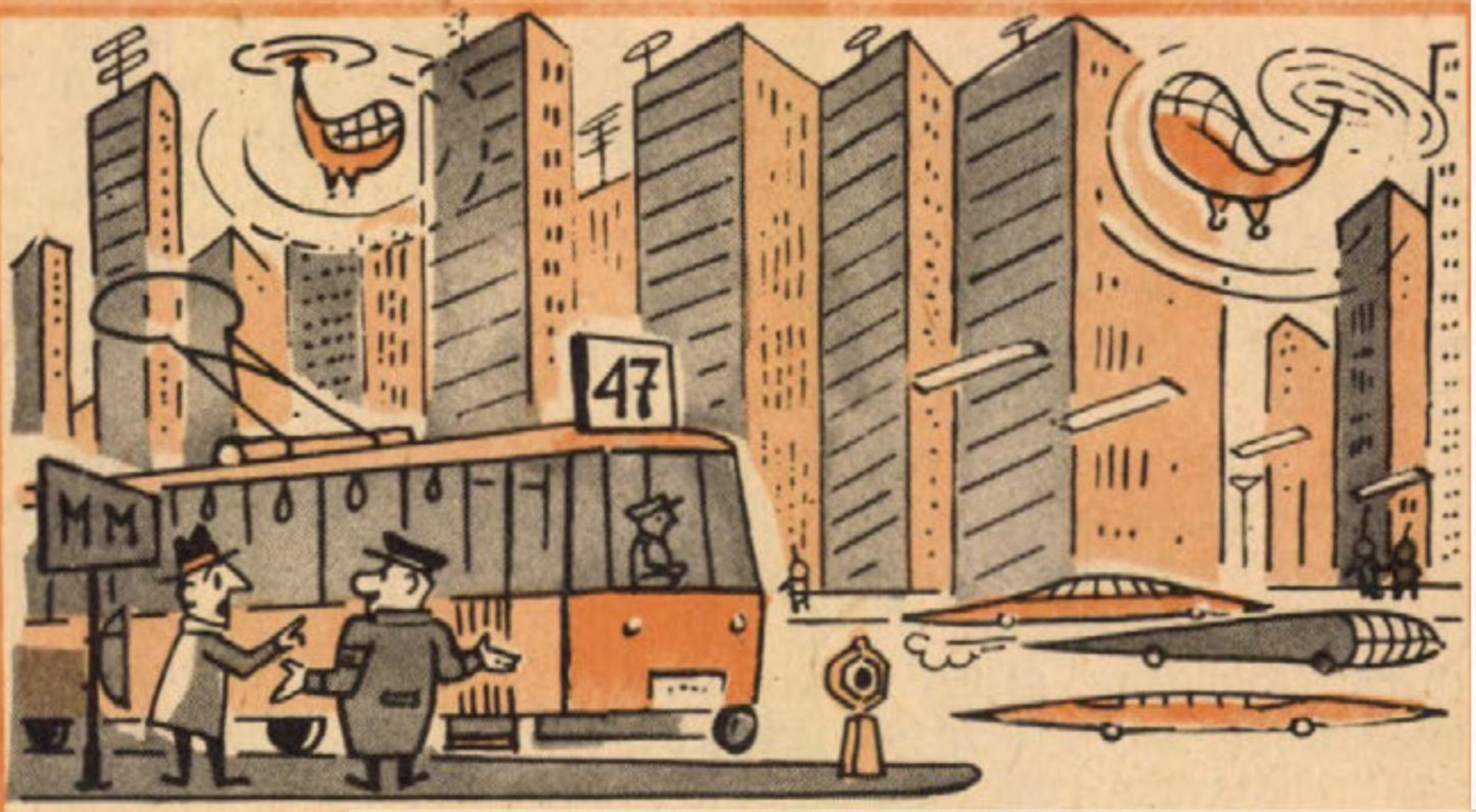

A BAJCSY-ZSILINSZKY ÚTON

— Hát ez az ócska jármű még mindig létezik?
— Nem lehetett kivonni a forgalomból, mert minden ezer évben egyszer bukkan fel...

Doktor úr, doktor úr...

A kórház bejáratánál hatalmas tábla hirdette az egyes osztályokat:

„KOZMETIKA — DIÉTA-KÚRA — KARCSÚSÍTÁSI OSZTÁLY — FIATALOSÍTÁS."

Magas, százötven év körüli, fiatalos arcú, ruganyos járású, snájdig férfi nézegette a táblát, aztán jelentkezett a felvételi irodában:

— Kérem, szeretném, ha kivizsgálnának...

— Mi a panasza?

— Doktor úr, kérem... Nem tudom mi van velem... Nem fordulok meg a csinos nők után...

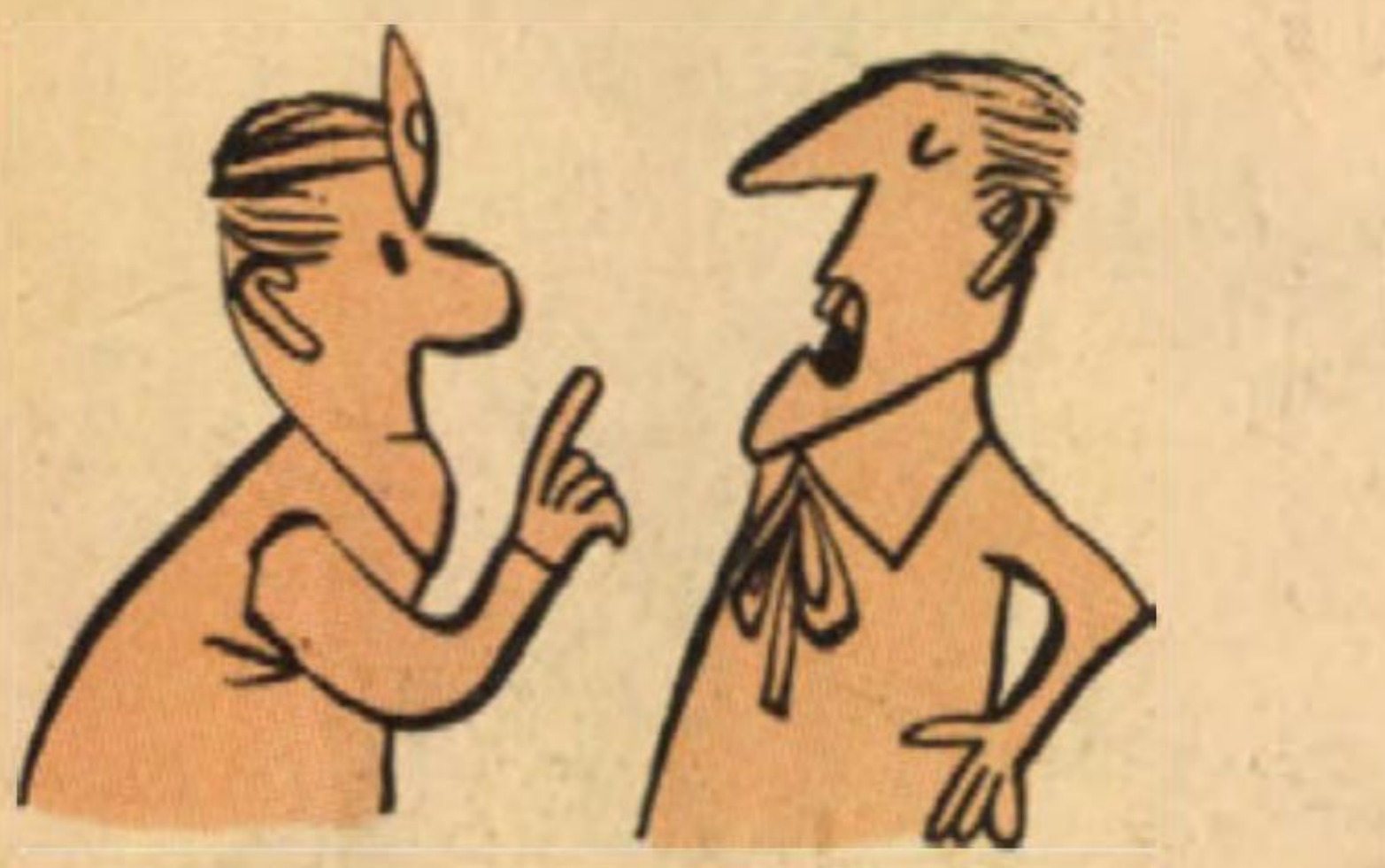

— Hány éves?

— Száznyolcvanhat.

— Fiatalabbnak gondoltam — mondta az orvos. — Ami pedig a panaszát illeti: valóban korai még ez a betegség... És mondja, mióta nem fordul meg a nők után?

— Jó pár éve, és most nyomást érzek a szívemnél.

Az orvos hitetlenkedve mosolygott:

— Az lehetetlen... Megkapta negyven évvel ezelőtt a „Z" injekciót, vagy nem kapta meg?

— Megkaptam én, kérem.

— Akkor nem értem... Az injekciónak még hatnia kellene... Maga csak képzeli, hogy nyomást érez a szívénél. Talán sokat evett?

— Jaj, doktor úr, gondolja, hogy a gyomrom?

— Mit inhalált ebédre?

— Kérem, én csak egy levest és húst szívtam be. A tésztát már nem mertem belélegezni, mert tetszik tudni, vigyázok az alakomra.

— Persze, jó zsíros húst választott?

— Töltött káposztát dagadóval. Tetszik tudni, nagyon szeretem.

— Mindjárt gondoltam, hogy egy kicsit túlterhelte a gyomrát, de maga egyáltalán nem beteg. A „Z" injekció a gyomorbetegségeket is megelőzi. Hatása pedig legalább száz évig tart. Ezt garantáljuk.

— Értem én, kérem, de...

— Akkor meg miért panaszkodik? — kérdezte ingerülten az orvos. — Nem hypochonder maga véletlenül? Az ellen is beolthatjuk, ha akarja... De vegye tudomásul, hogy az utolsó négyszáz évben egyetlen beteg sem volt a kórházunkban... Mind a százötven emeletünkön a testi kondíció, a szépség, a derű, az élet meghosszabbításának szolgálatában állunk. Értse meg: a huszonhatodik század óta nincs betegség a világon!

Abban a pillanatban a páciens hatalmasat tüsszentett.

— Gyakran van náthám is — panaszkodott. — Nem tudnának rajtam segíteni? Hapci!

— A nátha nem betegség. Ennek ellenére több mint ezer éve próbálkoznak a tudósok a nátha gyógyításával, de eddig még semmi eredményt sem értek el... Hapci!... Na tessék, most megkaptam magától!

— Bocsánatot kérek, de én nem tehetek arról, hogy még mindig nem fedezték fel a nátha kórokozóját!... Legalább azt tessék megmondani, hogy mikor jöjjek vissza? Mikor fogják tudni gyógyítani a náthát?

Az orvos eltűnődött, aztán így szólt:

— Tudja mit? Jöjjön vissza ezer év múlva...

Palásti László

TERMELÉKENYSÉG

Halk zümmögéssel jelzett kabátom hajtókája alatt a telefontranzisztor. A „3000 és Vidéke” Kabarészínház igazgatója hívott fel sürgős ügyben. Legújabb műsorukról ugyanis az elektronikus számítások azt jelentették, hogy abban öncélú, pusztán nevettetési szándékú jelenetek és magánszámok rejtőznek. Ennélfogva gyorsan új műsor után kell, hogy nézzenek — mondta az igazgató. Írjak valamit igen sürgősen — biztatott, s kivételesen kövessek el mindent, hogy órákon belül szállítani tudjam az új bemutató anyagát.

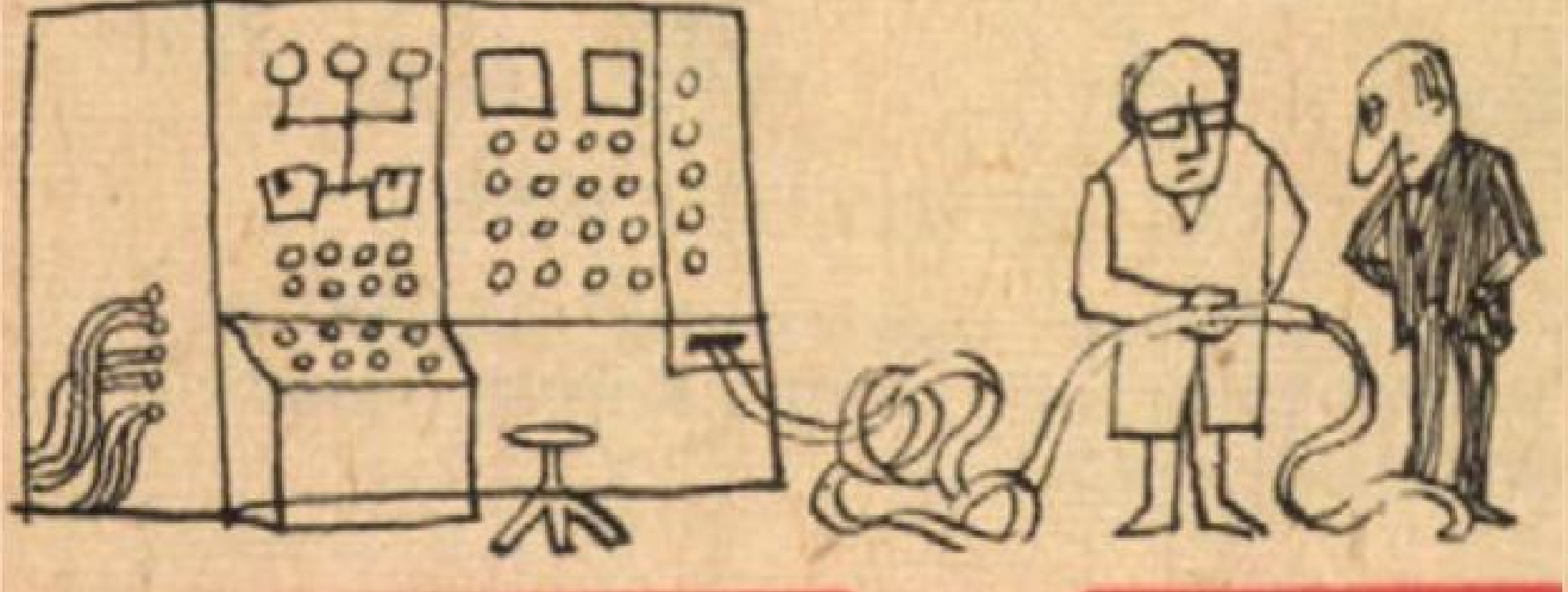

Akkor már napok óta elcsigázva ültem a „Múzeum CB/X” kávéház asztalánál, anélkül, hogy bármi is eszembe jutott volna. Ezért elhatároztam, hogy az atomfizikai intézet segítségét veszem ezúttal igénybe, s felszabadíttatom bal felső agylebenyem gondolkodási energiáit. Úgy számoltam, hogy a felszabaduló energiát békés irodalmi célokra fordítom, s a kabaréműsor és az apróbb restanciák mellett még egy háromfelvonásos szatírát is kigondolok belőle.

Az intézetben szívélyesen fogadtak, szerencsére kevés tennivalójuk volt éppen, s így azonnal előkészültünk a cerebrális robbantásra. Agyállományom kijelölt mennyiségének felszabadítását nagysebességű koffein, centedrin, benzedrin, dopidrin és egyéb izgatószerek egyidejű, hirtelen felhasználásával kívánták elérni.

A robbantás rövid előkészítés után, elektronikus úton létrejött. A megfigyelők szerint koponyám a robbantás pillanatában a már jólismert gombaalakot öltötte fel, melyet az értelem erős fénye követett, végül bekövetkezett a gondolatsugárzás. Az izgatótópokkal bombázott agylebeny két színpadi tréfára hasadt, miközben felszabadult belőle egy poén. A másodpercek tört része alatt befejeztem vele egy humoreszket, melynek az előző napokban sehogyan sem találtam meg a csattanóját, majd rátértem a megrendelt kabaréműsorra. Az írás hasznosításával kapcsolatban a legjelentősebb megoldandó feladat az volt, hogy lelassítsam a gondolatfelszabadítás folyamatát, ezért a hasadó mondanivalót nehézvíz-fejű kispolgári közegen bocsátottam át s ceruzával dolgoztam, hogy felhasználjam a grafit fékező hatását is.

Este kilenc órára készen volt a megrendelt műsor. Akkor a tervezett színdarabhoz láttam. Az intézet munkatársai, akik a kísérleti robbantást végrehajtották, növekvő aggodalommal ültek megfigyelőkészülékeik mellett. Magam semmi jelét sem éreztem annak, hogy kimerülne elmémben a felrobbantott energiakészlet, ellenkezőleg: fokozódó rádióaktivitás mutatkozott: rádiójátékot írtam, és melléktermékként Szabó-család folytatások keletkeztek, melyek igen gyorsan ólommá alakultak át. A harmadik nap délutánján, miután további színdarab, egy verses történelmi dráma és hetvenhét humoreszk jött létre, az intézet vezetője tudomásomra adta, hogy a robbantás sajnálatos, előre nem látott következményekkel járt: a láncreakció továbbterjed, meg nem állítható, és fel fogja szabadítani a teljes agyállományom energiáját.

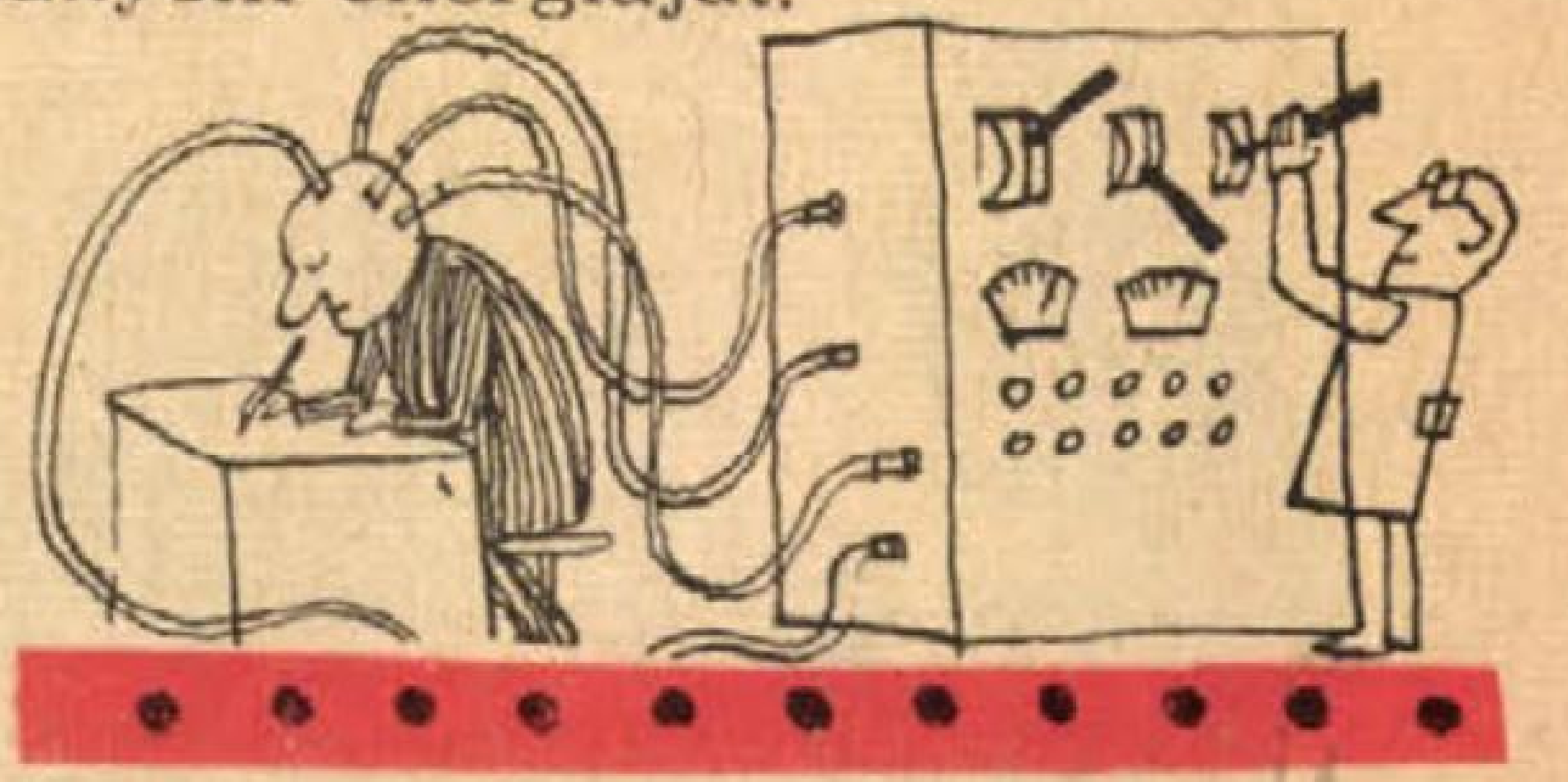

Mit tehetek? Azóta is írok megállás nélkül. Várom azt a pillanatot, midőn elfogy a végső szikra, mikor ellobban az utolsó gondolat is a koponyámban.

Azután majd kritikákat fogok írni.

Somogyi Pál

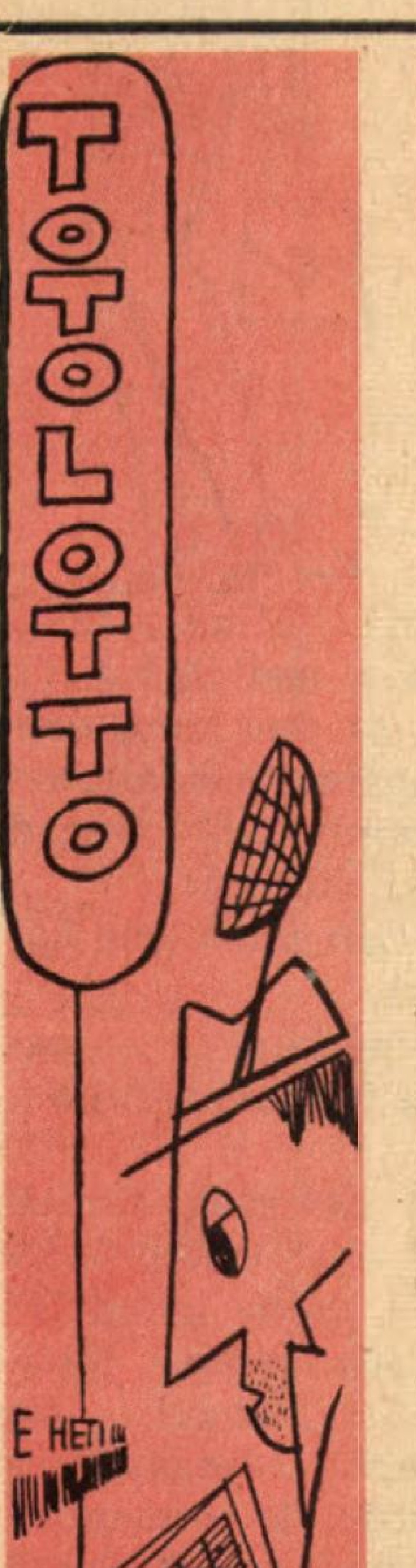

VAN, AMI
NEM VÁLTOZIK

— Ezer év óta ezekkel a számokkal nem volt egy kéttalálatosom sem...

ÜZEMI MURI

— Dirikém, a 2961-es vagy a 2962-es évre számoljuk el az italt?

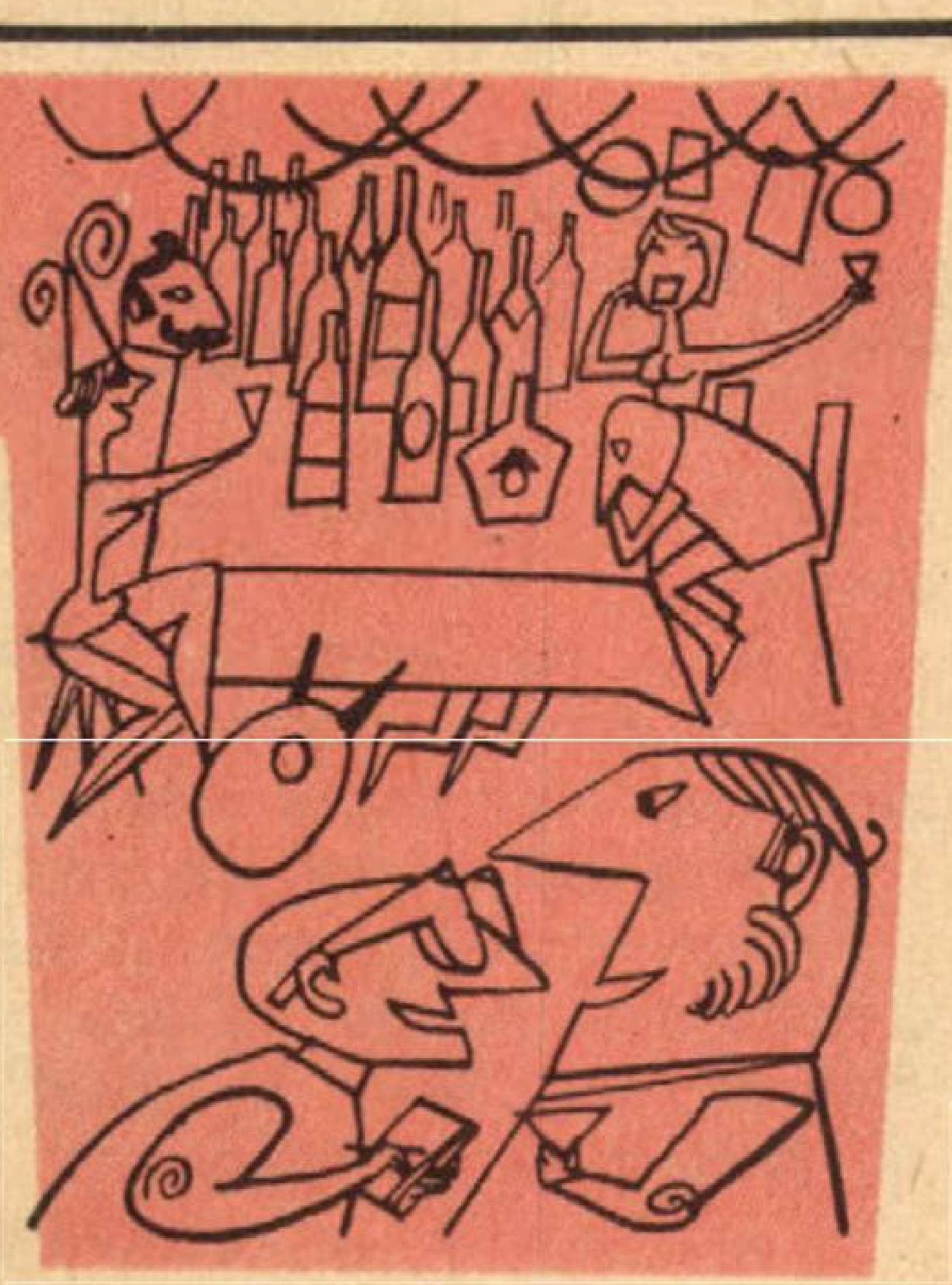

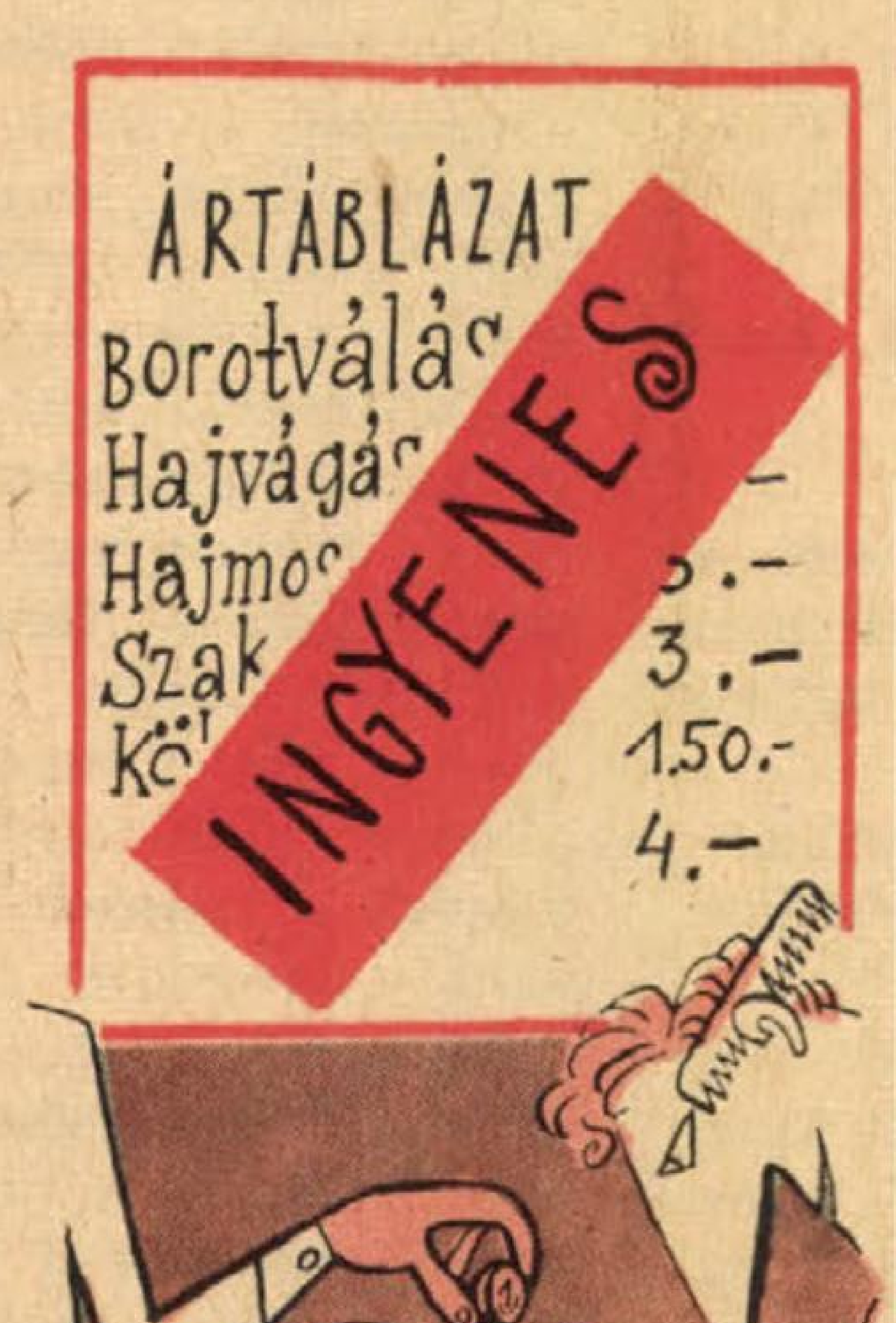

EZ SEM VÁLTOZIK

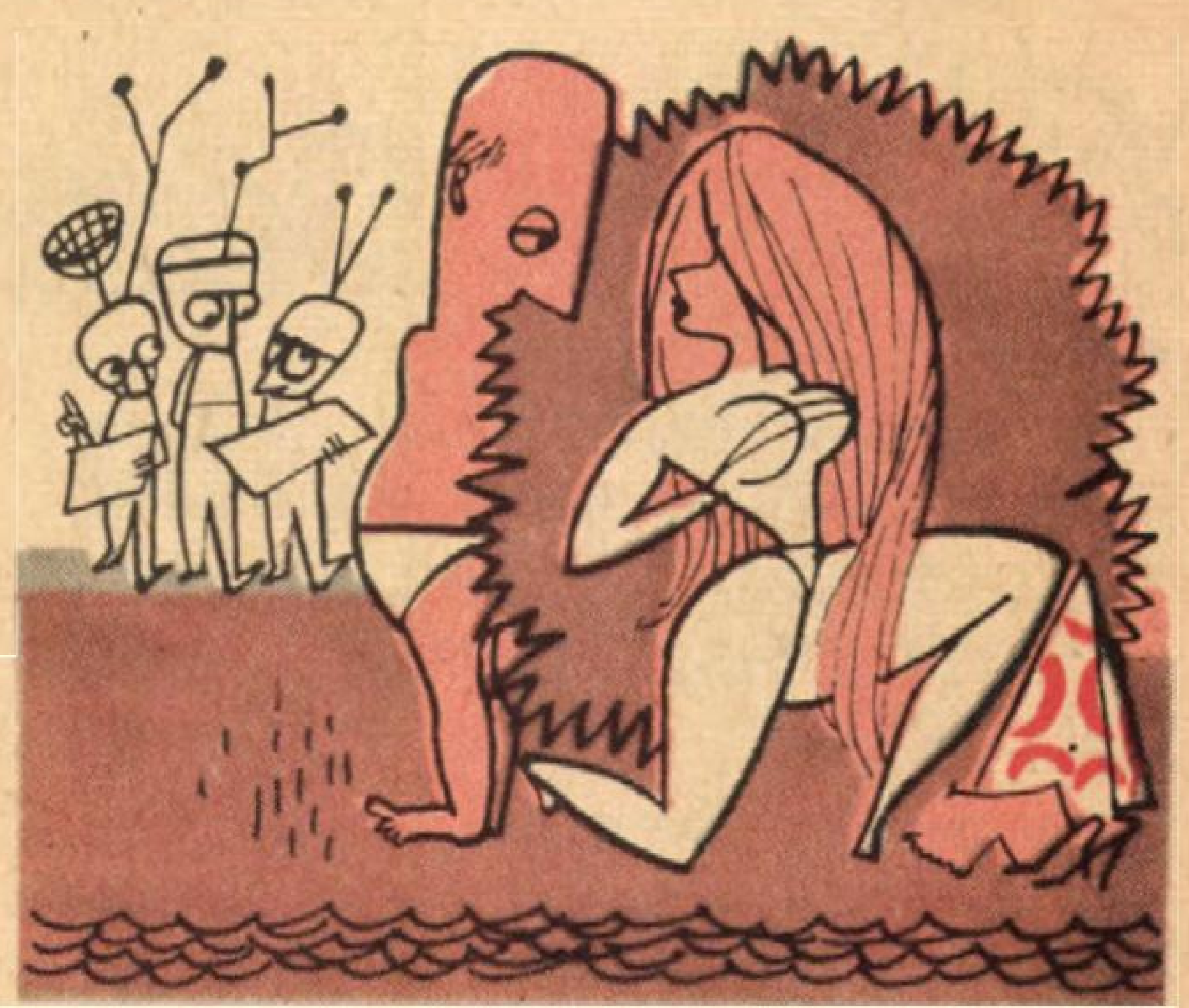

— Bújj el egy bokorba, jön a Duna-kanyar rendező bizottság...

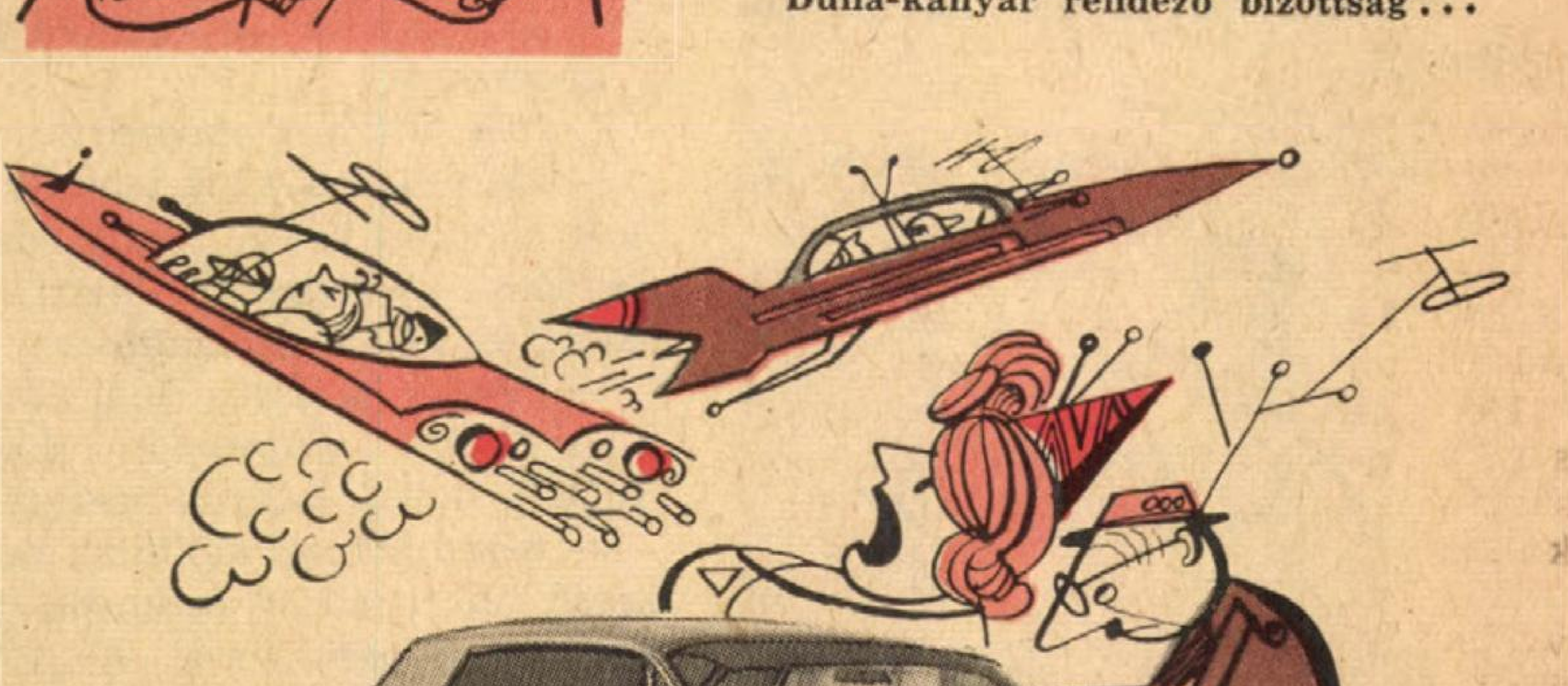

— Meddig fogunk még járni ezzel a tragaccsal?!

Szűr-Szabó József rajzai

KETTESBEN

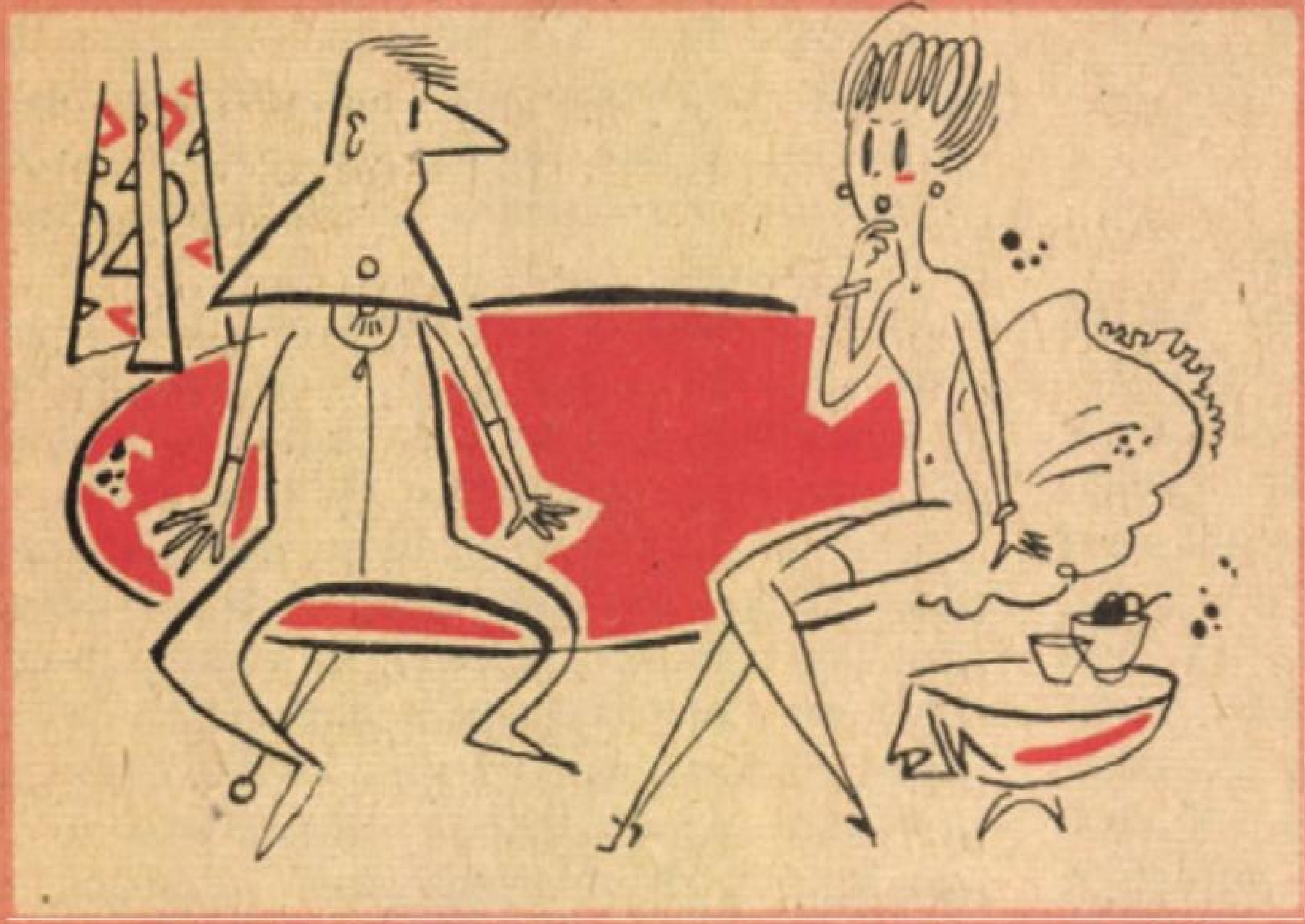

— Láttam valamelyik múzeumban, hogy őseink csókolóztak! Várjon csak, hogyan is csinálták?...

A XXX. SZÁZAD GYERMEKE

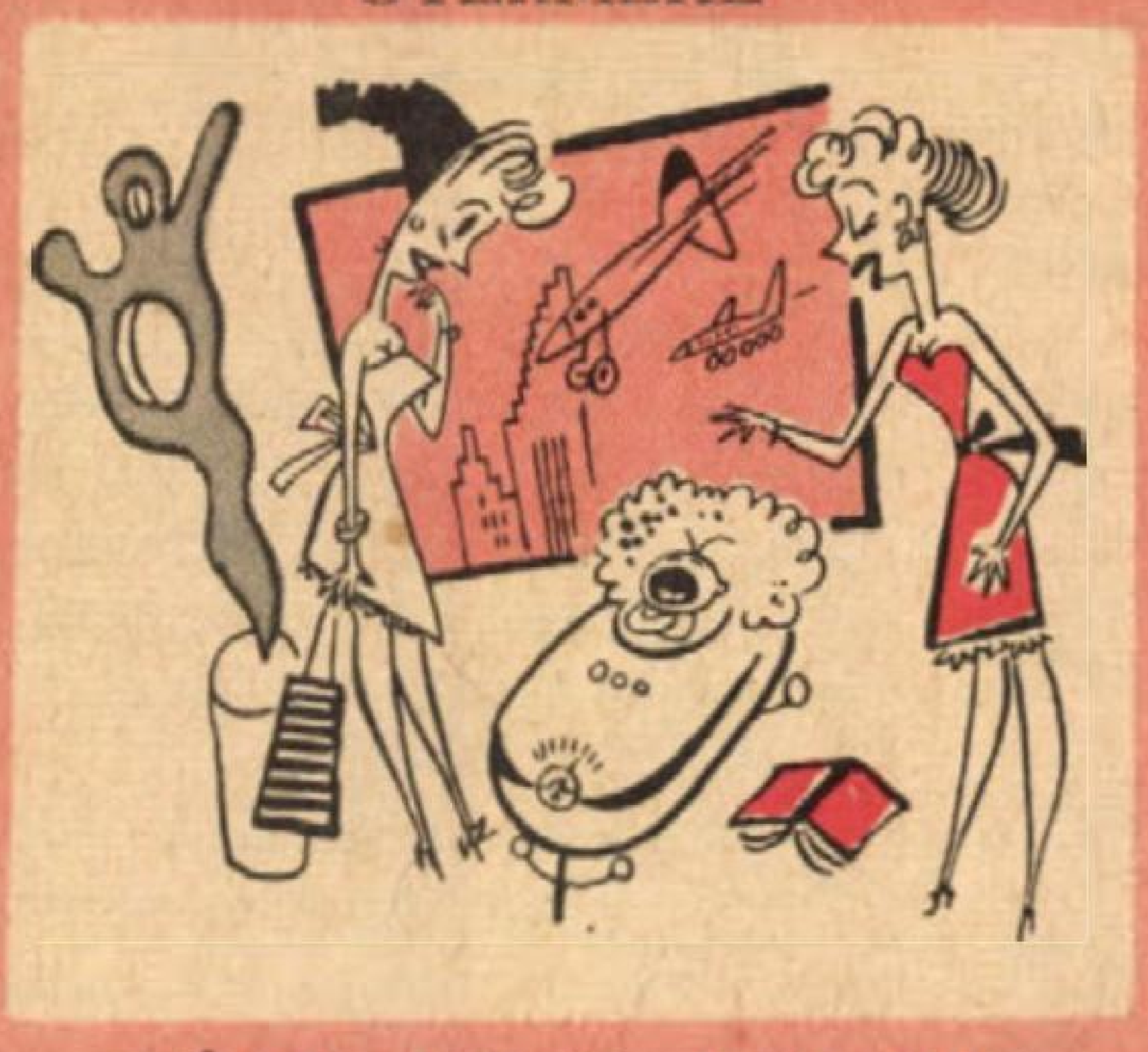

— És ha hallaná, hogy fújja az integrál-számítást! ...
— Ó, az enyém már kéthetes korában fújta ...

EGY KIS KIRUCCANÁS

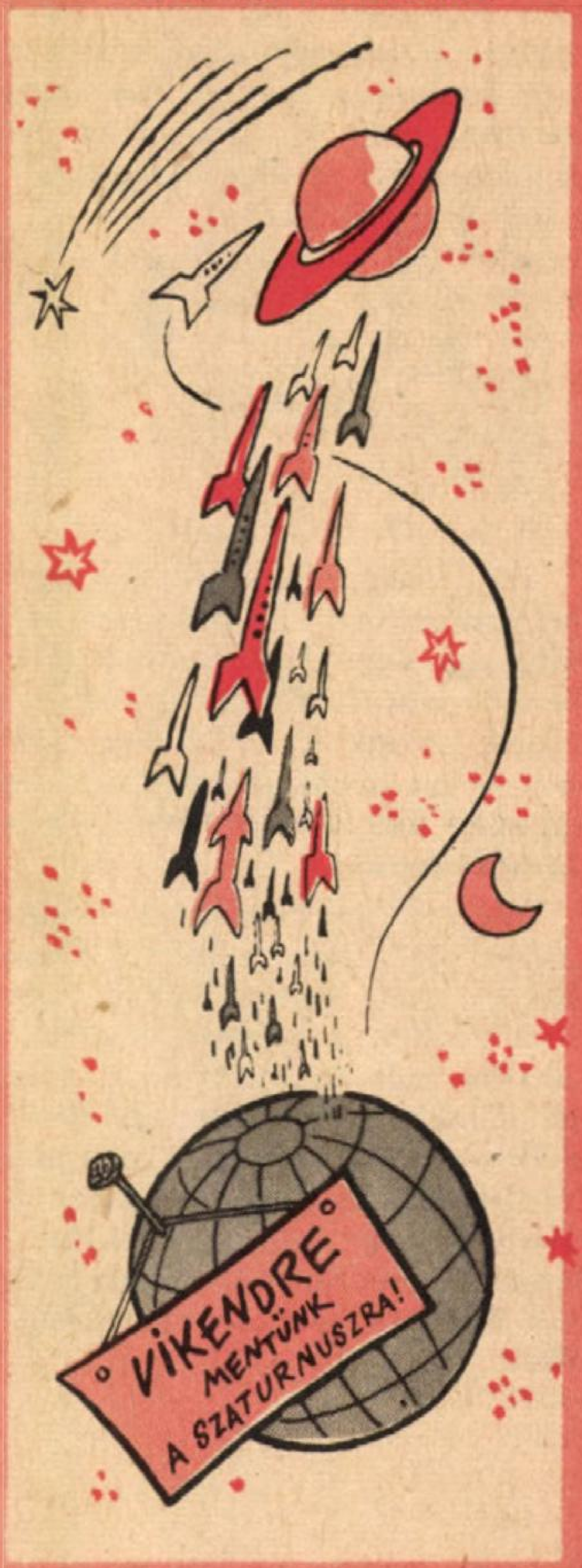
VIKENDRE MENTÜNK A SZATURNUSZRA!

BÚTORIPAR

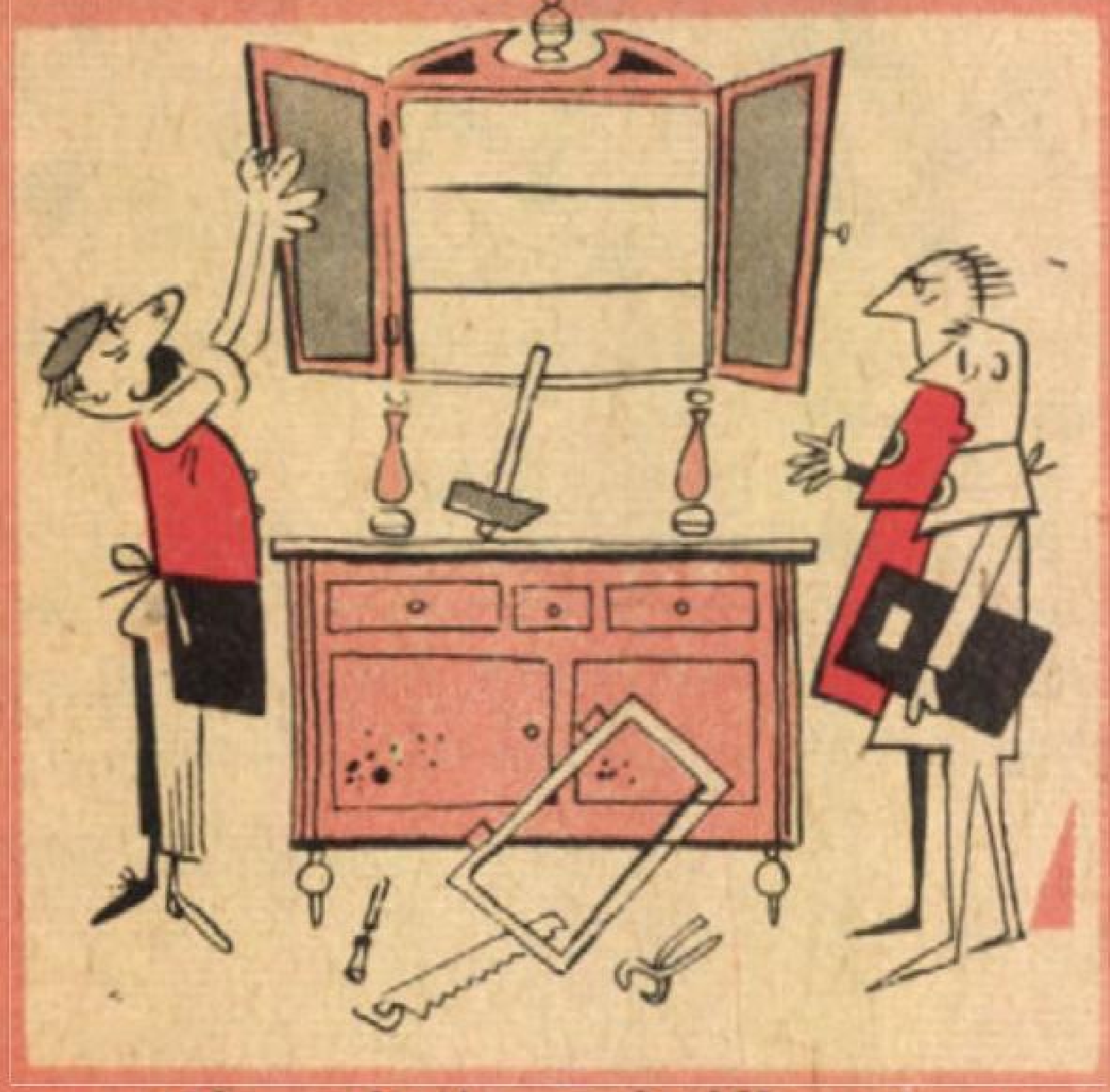

— Még mindig gyártják ezt az ócska kredenc-típust?
— Ezt igénylik, kérem ...

FEJLŐDÉS AZ ÁLLATVILÁGBAN

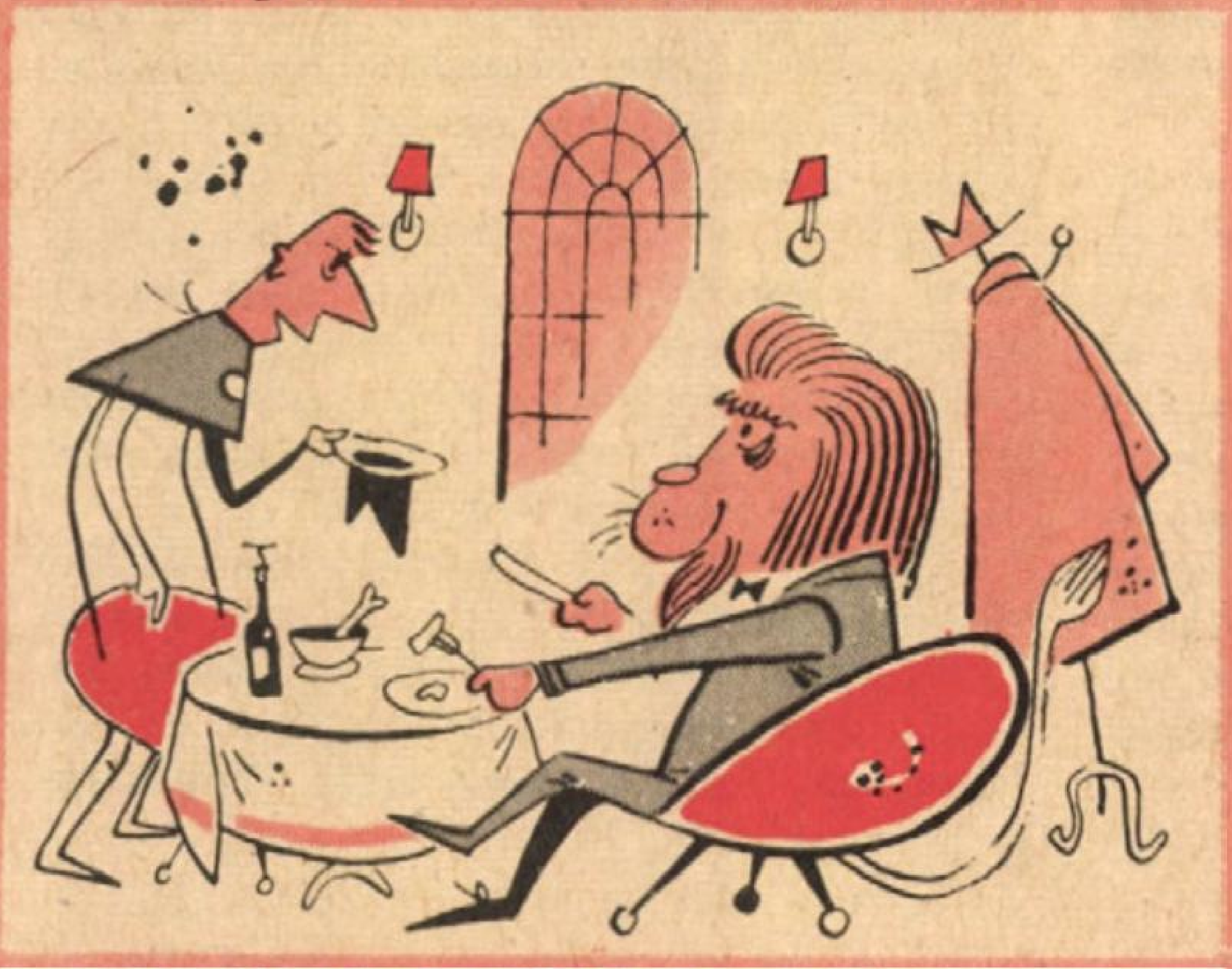

— Bocsánat, szabad ez a szék?

Toncz Tibor rajzai

HIÁNYCIKK

(Ketten ülnek a kávéházban. Mert bármennyire is megváltozik minden, kávéház mindig lesz, és mindig akadnak, akik ülnek a kávéházban. Két középkorú férfiú beszélget, az egyik, Péter, 160 körül van, a másik, Elemér, jövőre lesz 200, de általában csak 190-nek mondja magát.)

Péter: Örülök, hogy összetalálkoztunk. Ezer éve nem láttalak!

Elemér: No, annyi csak nem lesz, mert ha jól emlékszem, nem 1962-ben láttuk egymást utoljára, hanem tavaly, 2961-ben.

Péter: Jójó, ez csak olyan hagyományos szólásmondás: Hogy vagy?

Elemér: Rengeteget mérgelődöm. A közellátás! Tudod, hogy alig lehet alkatrészeket kapni.

Péter: Hogyne tudnám. Én is olvasom a lapok „Itt a budapestiek bosszankodnak!" című rovatát. Mi a konkrét panaszod?

Elemér: A napokban kivizsgáláson voltam. Kiderült, hogy rossz a tüdőm. Dr. Zsolnai a körzeti orvosom azt mondta, ezzel már nem érdemes bíbelődni, kiutalt nekem új tüdőt. Nagyon örültem neki, hiszen tudod, hogy a 178. emeleten lakom, és nálunk már évek óta rossz a helikopter. Zsolnai doktor felírta a tüdőméretemet, a kategóriát, szóval receptet kaptam, és a nyakamba vettem a várost. Öregem, jártam legalább tíz Emberi Alkatrészek Önkiszolgáló Boltjában, sehol nem találtam meg az előírt méretet. Végre elküldtek a Különleges Méretek Boltjába, ott rámsóztak egy sporttüdőt.

Péter: Mi az, hogy sporttüdő?

Elemér: Nagyszerű dolog egy húsz éves fiatalembernek, de nem nekem, aki, mint tudod... Kérlek, ezzel a tüdővel folyton rohannom kell, képzeld, a napokban viccből kipróbáltam: 5 egész hat tized másodperc alatt futottam a 100 métert.

Péter: Miért nem nevezel be az atlétikai bajnokságra?

Elemér: Sokan mondták, de nem lehet. Nyolcvan év a korhatár.

Péter: Akkor, cseréltesd ki.

Elemér: Az orvosom, dr. Zsolnai azt mondja, örüljek, hogy ezt kaptam. Nagyobb szerencsém volt, mint Patlakinak.

Péter: Mi történt vele?

Elemér: Tudod milyen zeneőrült Patlaki, minden koncerten megjelenik. Hát ő sem mai gyerek, egyre romlott a füle, egyre drágább jegyeket kellett vásárolnia, hogy élvezhesse a zenét. Elment ő is doktorhoz, felírtak neki új halló-alkatrészt. Most, kérlek, a legutolsó sorból is hallja a pianókat, de nem élvezi a zenét.

Péter: Miért?

Elemér: Képzeld, botfület utaltak ki neki.

Péter Miért nem cseréli ki?

Elemér: Holnap megy újra a doktorhoz. Közös körzeti orvosunk van... az... az izé... hogyishívják. No nézd, nem jut eszembe a neve?

Péter: Hiszen már többször említetted. Zsolnai...

Elemér: Persze, Zsolnai. Sajnos a memóriám is elromlott.

Péter: Miért nem frissítetted fel?

Elemér: Már háromszor bejelentettem! A mi körzetünkben két-három hónapot is várhat az ember, míg a javítószolgálat kijön. Bevinni meg nem merem, mert ha otthagyom a szervizben a memóriámat, akkor végképp nem emlékezhetem még arra sem, hogy melyik javítóba vittem, és nem tudok érte menni.

Péter: Hiába, nem jó dolog, ha az ember egyszer öregedni kezd. (*Bizalmasan.*) Hallottad, az öreg Sipek például most bolondult meg és vénségére nősülni akar!

Elemér: Ne mondd! És mikorra tervezi az esküvőt?

Péter (*kárörömmel*): Még nem nyilatkozott. Egyelőre pótalkatrészek után rohangál!

Stella Adorján

Messziről jöttek...

Az IBUSZ vezérigazgatója behívatott magához és közölte, hogy egy nagyobb csoport Mars-lakó jön szilveszterezni Budapestre: itt akarják köszönteni a 2962. évet, s én leszek a tolmácsuk. Na, mondtam magamban, szép kis Szilveszter lesz, dehát mindegy, első az idegenforgalom.

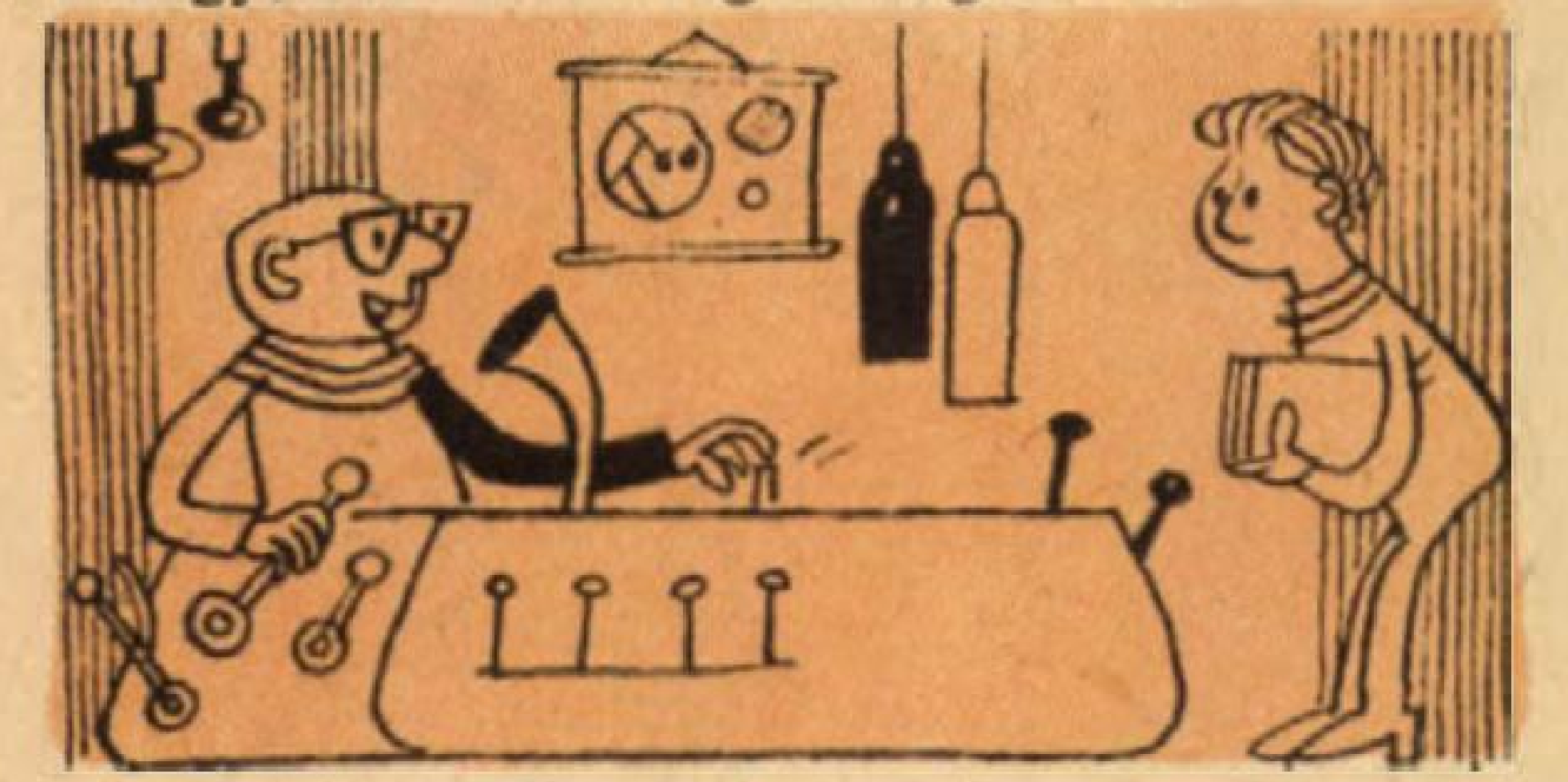

Az elektronikus nyelv-gép egy óra alatt belémsugározta a szükséges nyelvtudást, még egy óra, s már tudtam, hogy ezek a jámbor lények körülbelül ezeréves elmaradtak tőlünk a fejlődésben, ezért szépen kell velük bánnunk, meg ne sértődjenek. Másnap kint vártam őket a jánoshegyi rakéta-állomáson.

Egészen úgy festettek, ahogyan a mi őseink 1960 táján: némelyik fiatalembernek akkora rádió lógott a vállán, mint egy ezeréves retikül, a hölgyek sarkából vékony tű állt ki, azon egyensúlyoztak, a férfiak meg minduntalan taxi után kiabáltak. Először nem értettem, hogy mi a fene az a taxi, de éppen jött egy régész barátom, ő világosított fel, hogy a XX. században így hívták azokat a benzinkocsikat, amelyek rem jöttek a hívásra, csak a mozikban hirdették őket.

Kérem, én megszenvedtem velük.

Elkérték a szemüvegemet (nahát, milyen príma földi üveg), a kalapomat (valódi magyar nyúlszőr!), az ultrarövidhullámú pertlit a cipőmből (ilyet bezzeg nálunk a Marson sem gyártanak: fűzés közben játssza a Beethoven IX-et).

Szilveszter éjszakájára kibéreltük a Lila Trapéz nevű, most modernizált bárt, amelyet teljesen otthonosan rendeztek be, nemzeti sajátosságaiknak megfelelően. A szertartáshoz hazai italokat hoztak, vermutot, konyakot, debrői hárslevelűt, és a terem közepére jazz-zenészeket ültettek.

Áhítattal figyeltem arcukat, amely abban a pillanatban megváltozott, ahogyan megszólalt a zene. Átszellemülten álltak fel és az áldozati helyhez közeledtek, hogy táncot lejtsenek. Ezt a helyet – mint elárulták – tudatosan olyan kicsire hagyták, hogy szélesebb taglejtésekre nem lehetett módjuk, nehogy valaki transzba essék és elrontsa a mozgást. Feltűnt nekem, hogy mindig egy nő meg egy férfi kapaszkodik össze – erre nagyon vigyáztak.

Az áldozati párt középen már teljesen összenyomták, a széleken viszont néhány Mars-lányt forgatott a fiúja, el-eldobta magától, aztán meggondolta a dolgot, és húzta vissza. Térdeik rogyadoztak a fáradságtól, szemükben már-már az őrület lángjai lobogtak, hajuk a szemükbe lógott, karjuk ernyedten hullt alá, de arcuk kifejezéstelen maradt. És mikor már tetőpontjára hágott a kultusz, s már mozogni se tudtak a szenvedélytől, a tamtamos elrikoltotta magát:

– Csüccs!

Egy pillanatig megdermedve állt a gyülekezet, aztán a férfiak asztalukhoz vezették a hölgyeket, nehogy eltévesszék az utat. És megint ittak, poharukat összeütögették, de erejük már nem volt ahhoz, hogy összetörjék. Páran az asztal alatt foglaltak helyet, de hagytam őket, mert nem tudtam pontosan, mi tartozik a népszokásokhoz, és mi nem. Serkentőnek valami fekete levet vittek körbe, hajnaltájban meg hívták a varázslót, és mindenféle színes képekkel díszített papírdarabkákat adtak neki, s közben mondogatták:

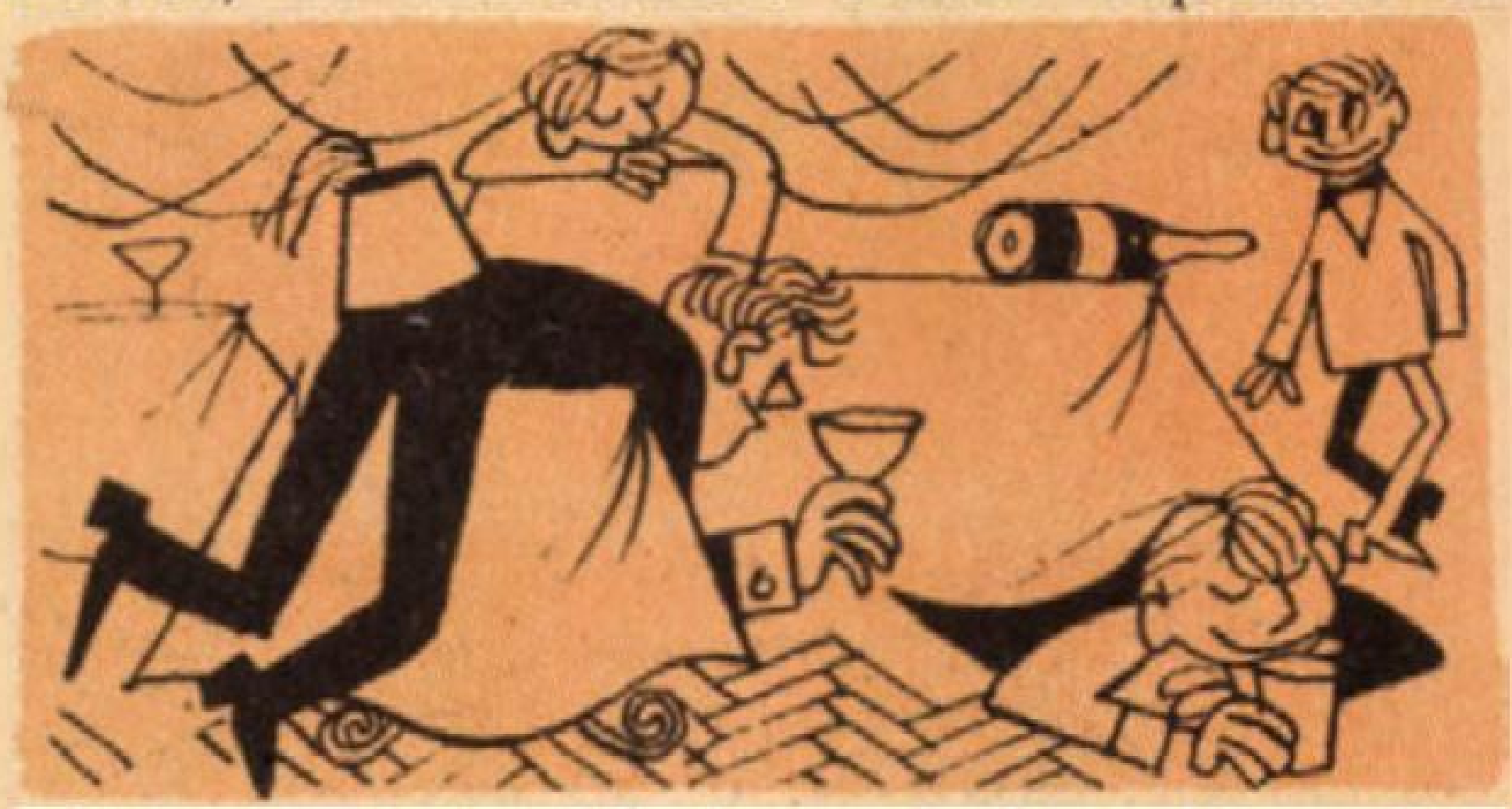

– Főúr, a többi a magáé!

Mire feljött a nap, nem lehetett ráismerni a teremre. Embereimmel összeszedettem a megmaradt vendégeket, és egy rakétával visszaküldtem őket a Marsba.

Marthy Barna

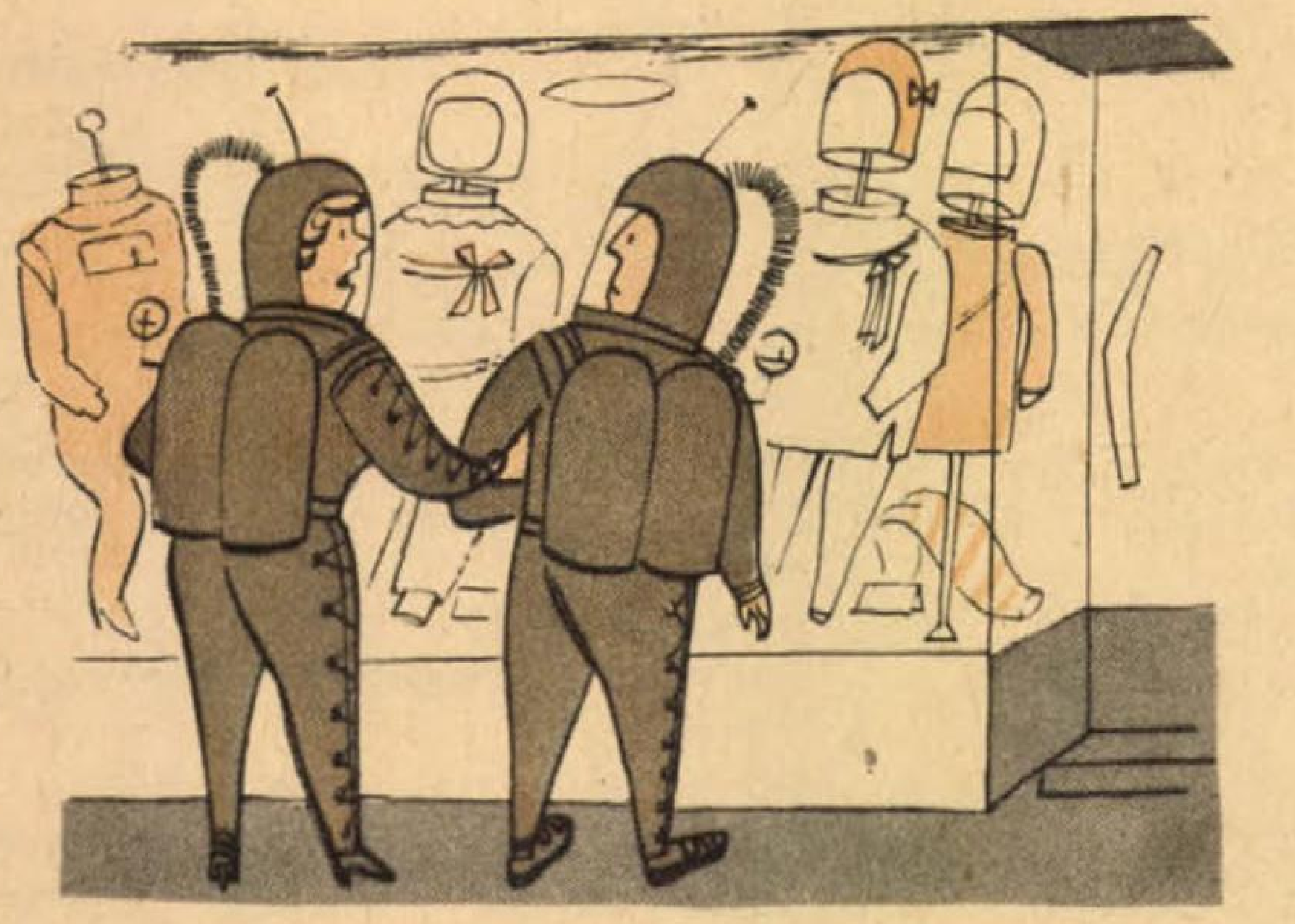

— Drágám, ilyen ruhában már igazán nem járhatok . . .

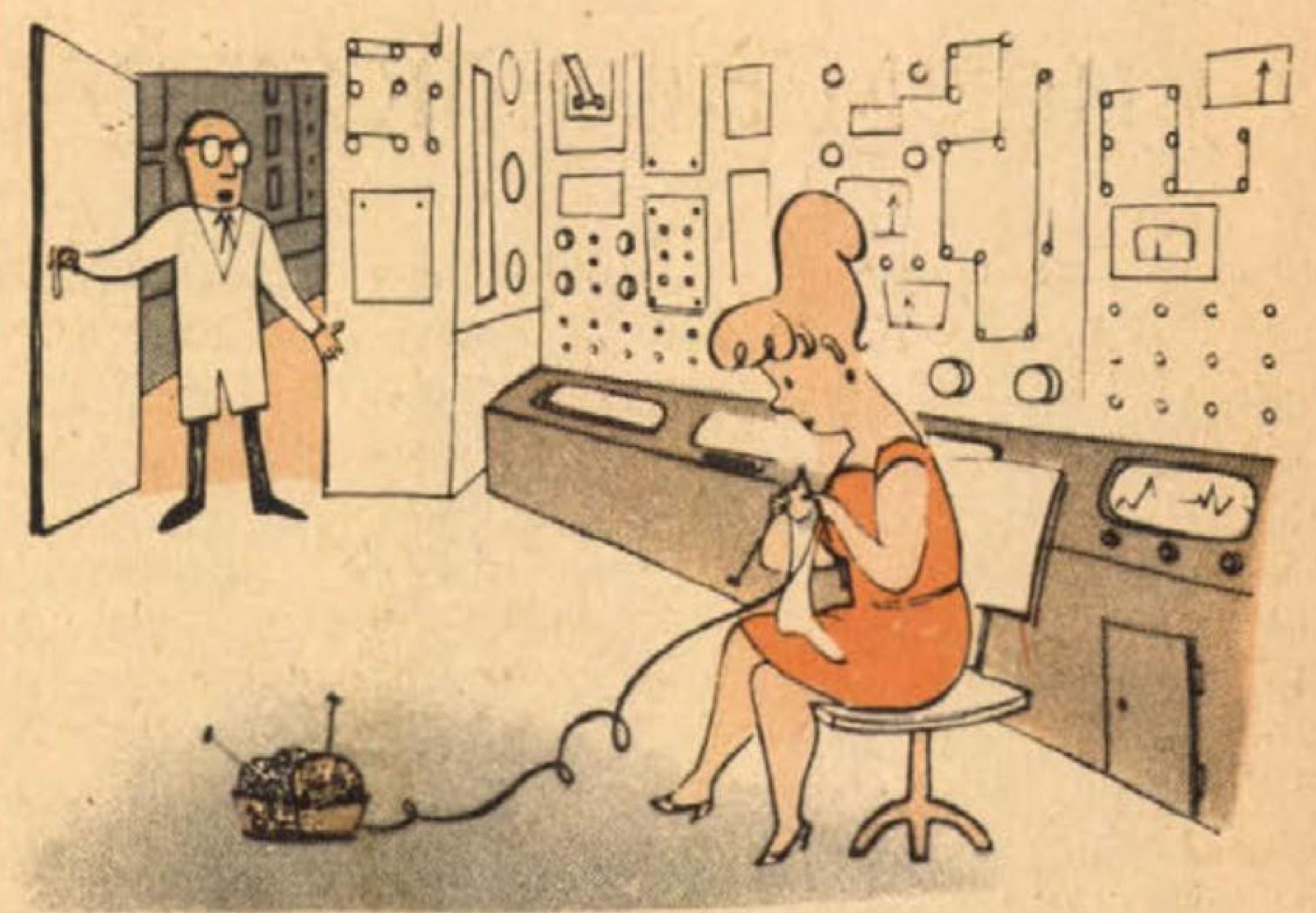

— Mondja, asszonyom, azt a napi félóra munkaidőt is ellógja?

PERSPEKTÍVA

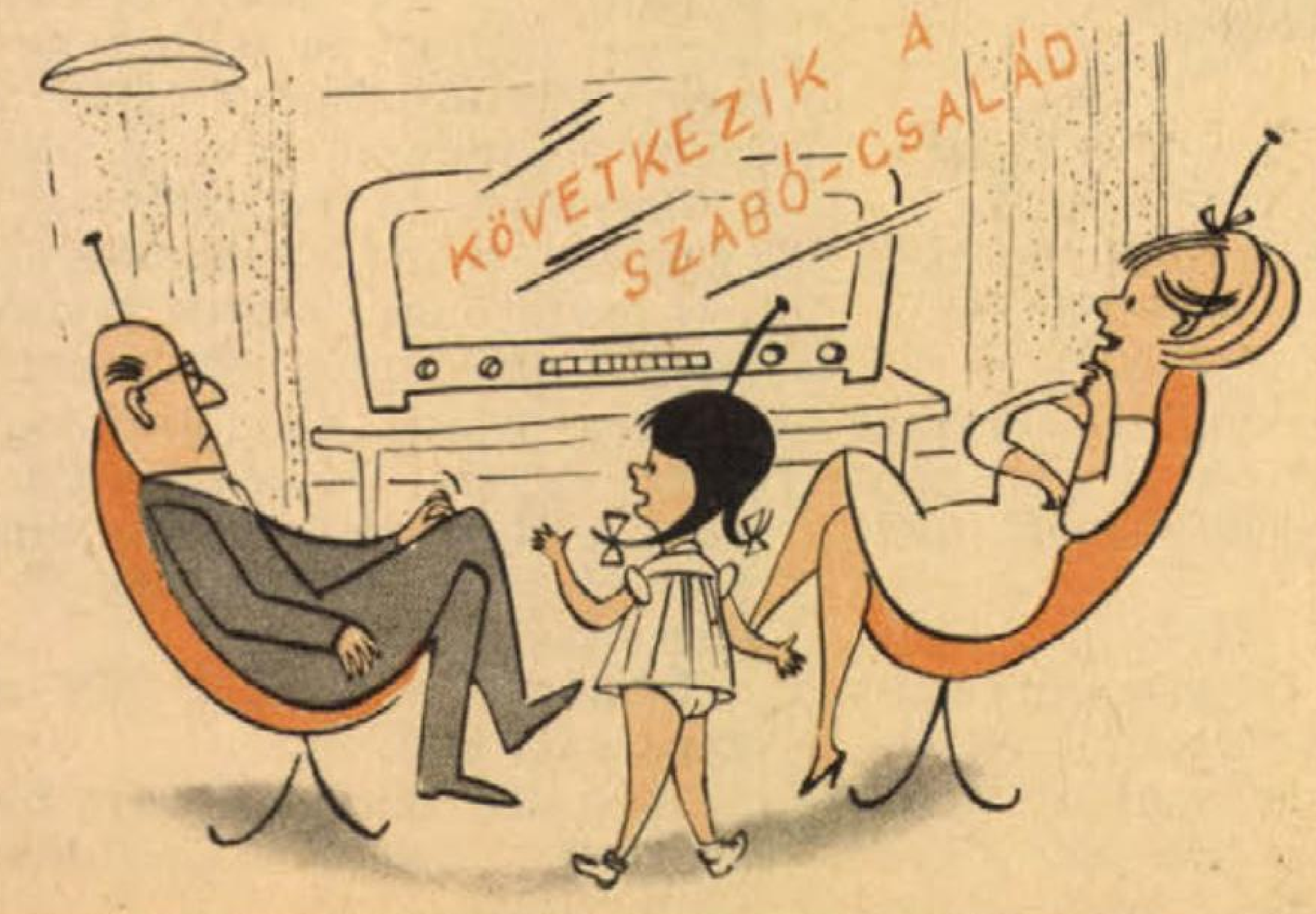

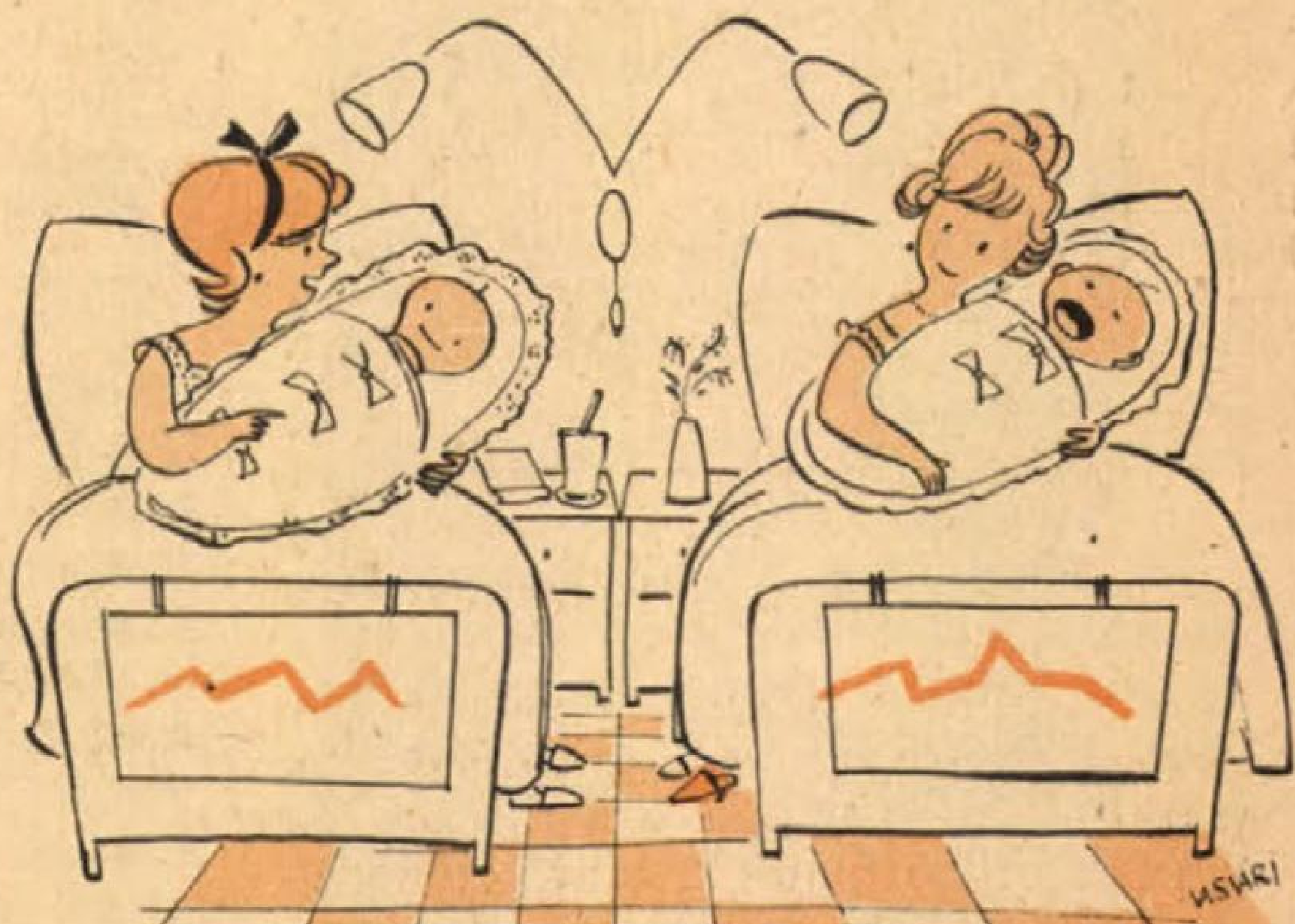

— A magáé hagyományos gyerek?

Vasvári Anna rajzai

Várnai

Várnai György rajzai

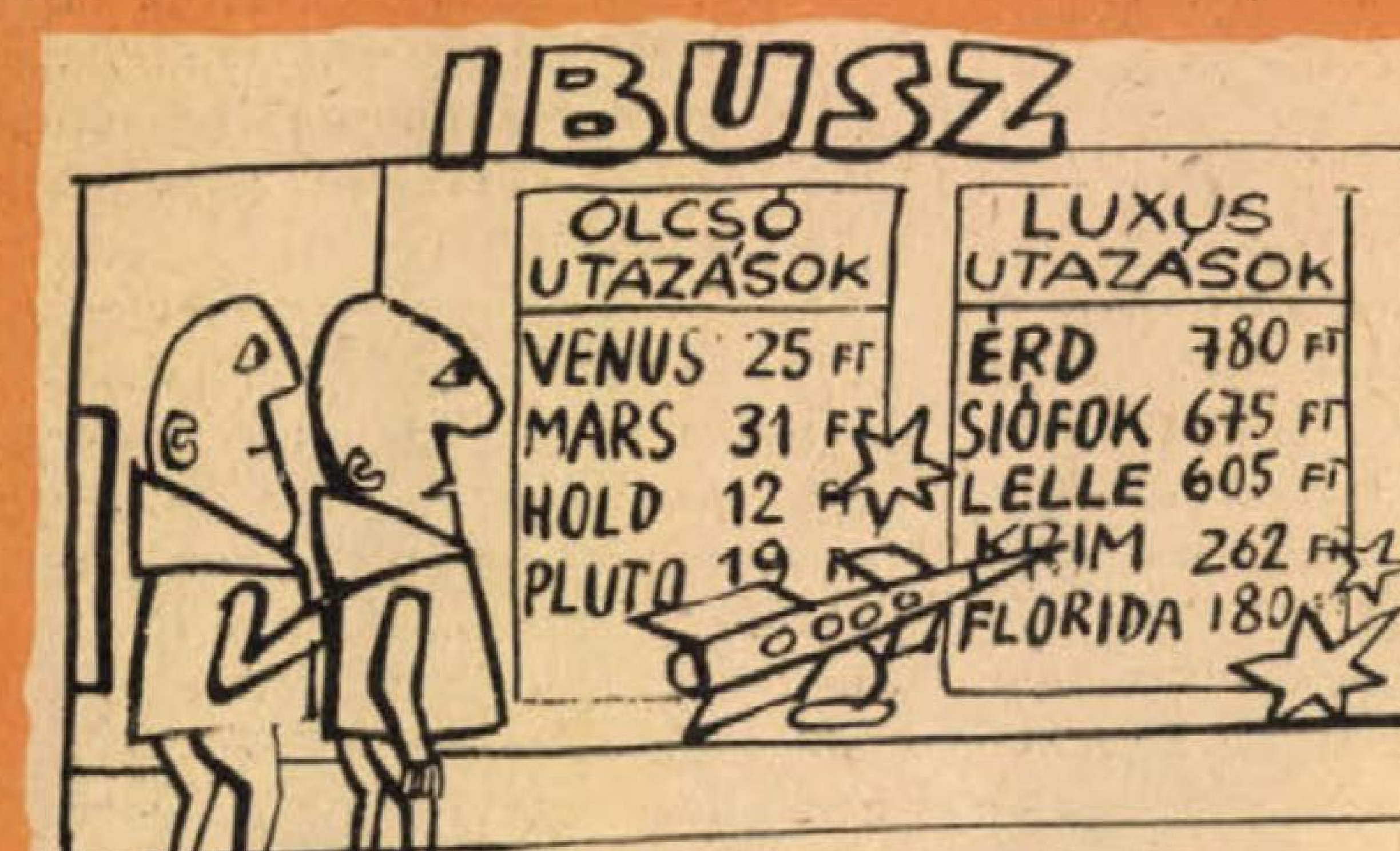

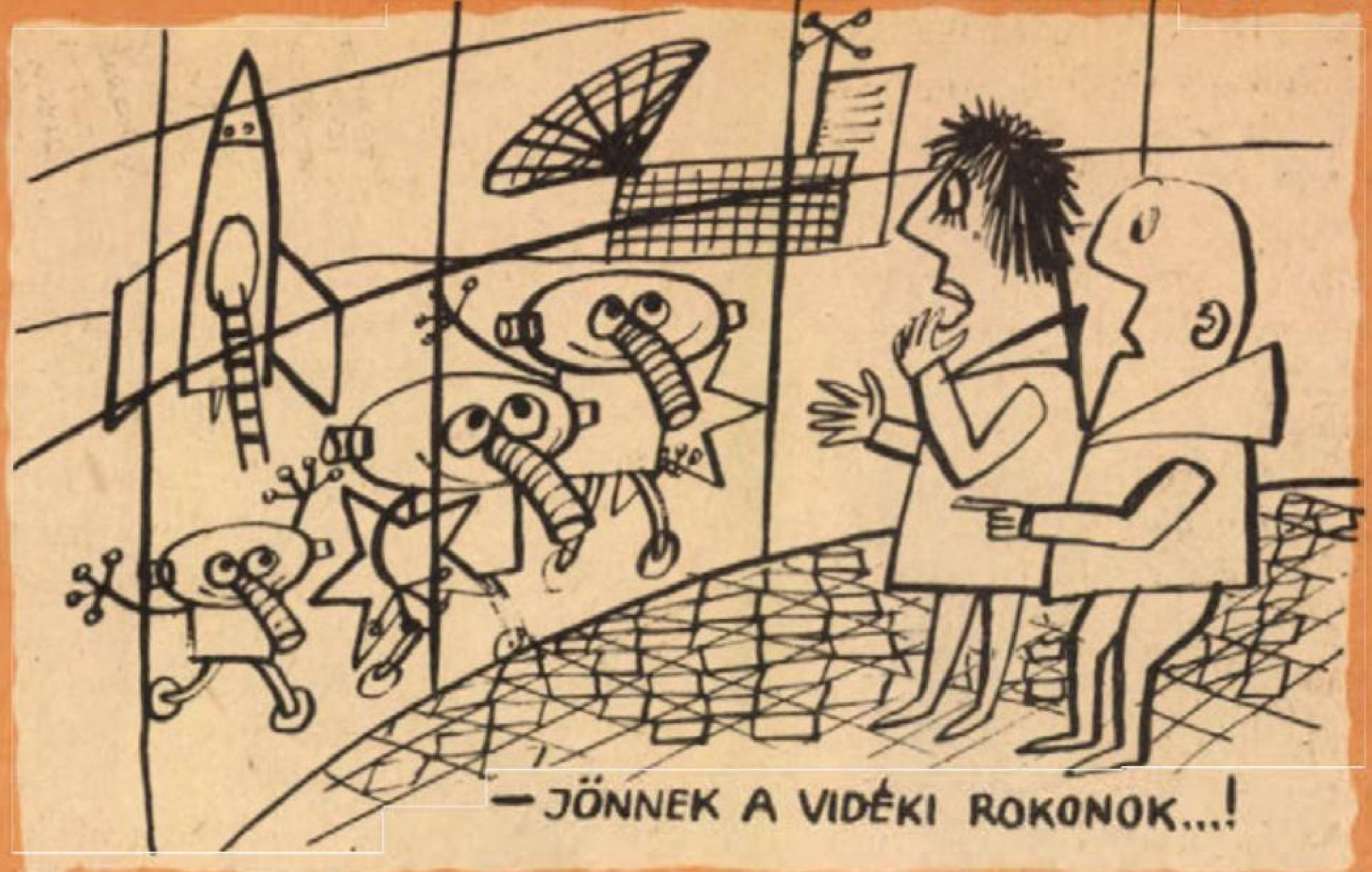

— JÖNNEK A VIDÉKI ROKONOK...!

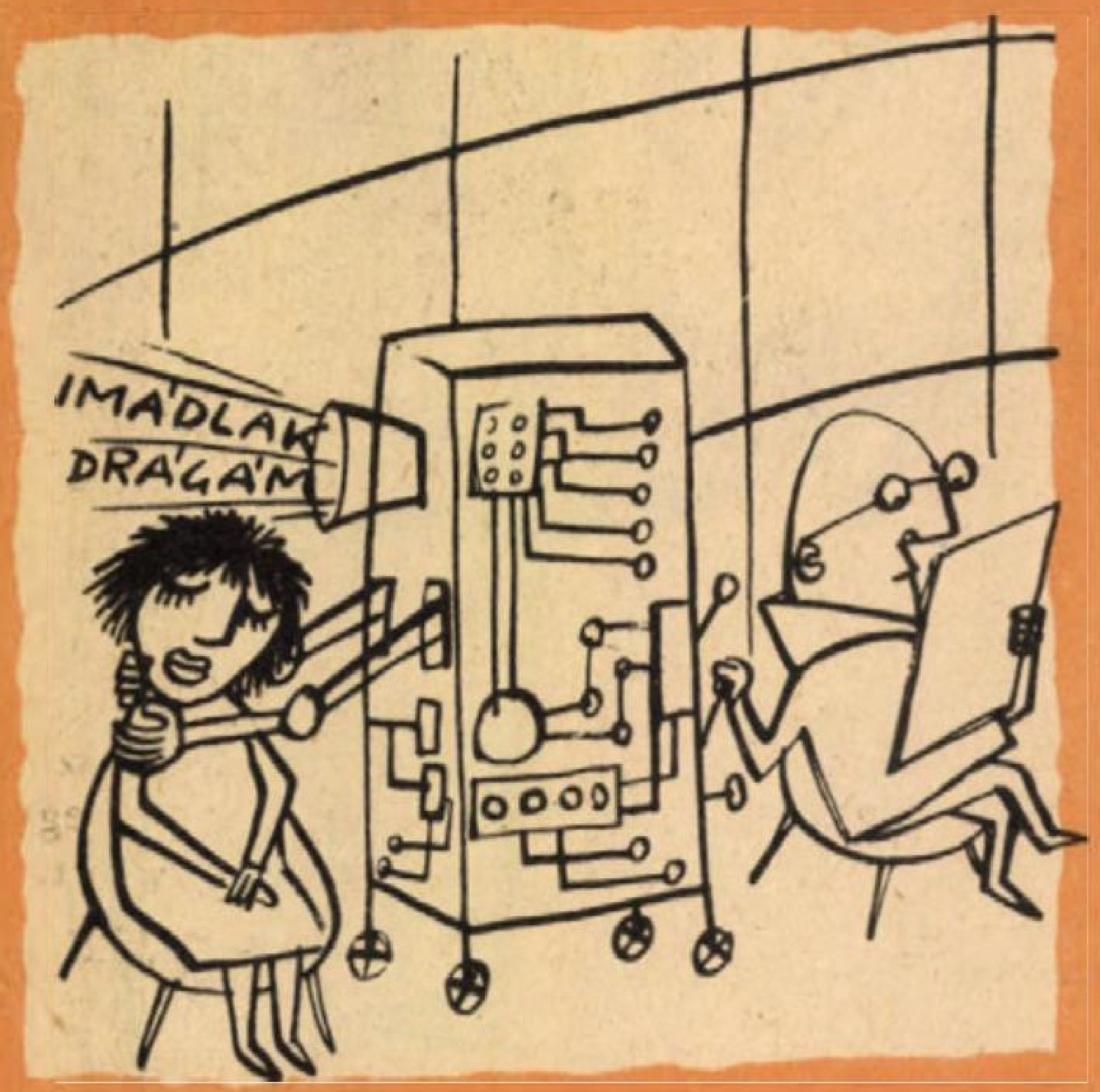

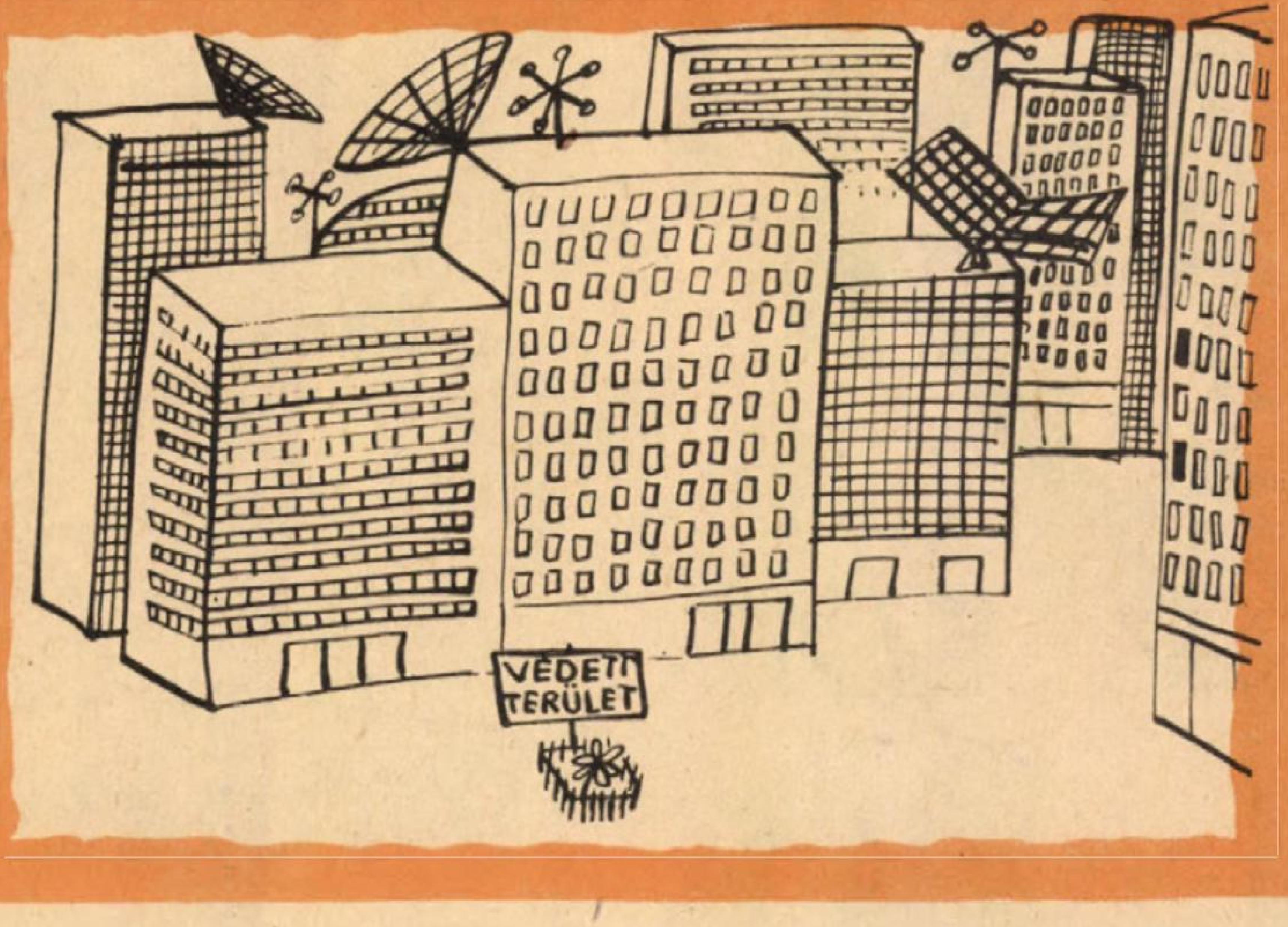

HARMINCPERCES MUNKAIDŐ

Amikor bevezették a napi félórás munkaidőt, ez világszerte nagy megelégedést keltett. Hát persze, nem csekélység az, hogy bárkinek elég naponta harminc percet dolgozni egy gép mellett, egy íróasztal mögött vagy a földeken és már mehet is haza, kipihenni fáradalmait, szórakozni, aludni. És ezzel a napi félórás munkával megváltotta magának a jogot, hogy cipőket, ruhákat vásárolhasson, kedvére szórakozzék és utazzék.

Szépen be is vált ez a napi félórás munkaidő mindenütt, csak egyetlen városban okozott némi bonyodalmat. Ez a város a Duna két partján épült — de ne kerteljünk, Budapestről van szó. Furcsa hírek keringtek az itt végzett munkáról, úgy, hogy valamelyik nagy világlap szerkesztője jónak látta egyik munkatársát kiküldeni Budapestre, nézzen körül, és számoljon be az ott tapasztaltakról.

A munkatárs félóra alatt megérkezett Pestre. Aznap már nem is dolgozott, sétálgatott a Duna-parton, és korán nyugovóra tért, hogy másnap kora reggel felkereshesse az egyik üzemet.

A külföldi újságíró érkezésének hírére összehívták a vezetőséget, és elindultak együttesen körülnézni az üzemben. Első útjuk a blokkoló órához vezetett. A munkaidő nyolctól fél kilencig tartott, a kapu fölött függő nagy órán már nyolc óra múlt tíz perccel, de még mindig szép számban érkeztek elkéső dolgozók. Mindegyikük motyogott valami kifogást:

— Nem kaptam légitaxit! — Késett az aerobusz! — Nem költött fel az elektromos ébresztő!

Lassan negyed kilenc felé forgott az óramutató, de a munka nehezen indult. Az egyik dolgozó kényelmesen illesztette be a gépbe munkadarabját, a másik a raktár előtt társával vitatkozott az előzőnapi futballmérkőzés eredményéről.

Nem fogadta vigasztalóbb kép a látogatókat az irodában sem. Az egyik gépírónő javában rúzsozta magát, a másik valami érdekes regény utolsó lapjait olvasta, egy tisztviselő éppen hazatelefonált. Egy idősebb nő műanyag kabátkát vásárolt a részletes bácsitól. Az osztályvezető előtt szemüveges fiatalember állt, fekete ruhában.

— Sajnos, el kell kérezkednem, öt perc múlva lesz az esküvőm!

— Nem lehetett volna munkaidőn kívüli időpontra tenni az esküvőt? — próbált ellenkezni az osztályvezető. A fiatalember széttárta karjait, majd gyorsan távozott.

Többen órájukra néztek, és bár még hat perc hiányzott a fél kilencből, lassan abbahagyták a munkát, kezet mostak, átöltöztek, kényelmesen sorbaálltak a blokkoló óra előtt, hogy mire letelik a harminc perc, már az utcán legyenek.

Az igazgató zavartan krákogott a buzgón jegyezgető újságíró mellett.

— Persze, nem szabad elhamarkodottan ítéletet alkotnia — mondta —, kissé laza a munkafegyelem, de nem minden dolgozónk ilyen. Itt van például Margittai kartárs. Igen, Margittai, aki ellen még soha semmiféle panasz nem merült fel!

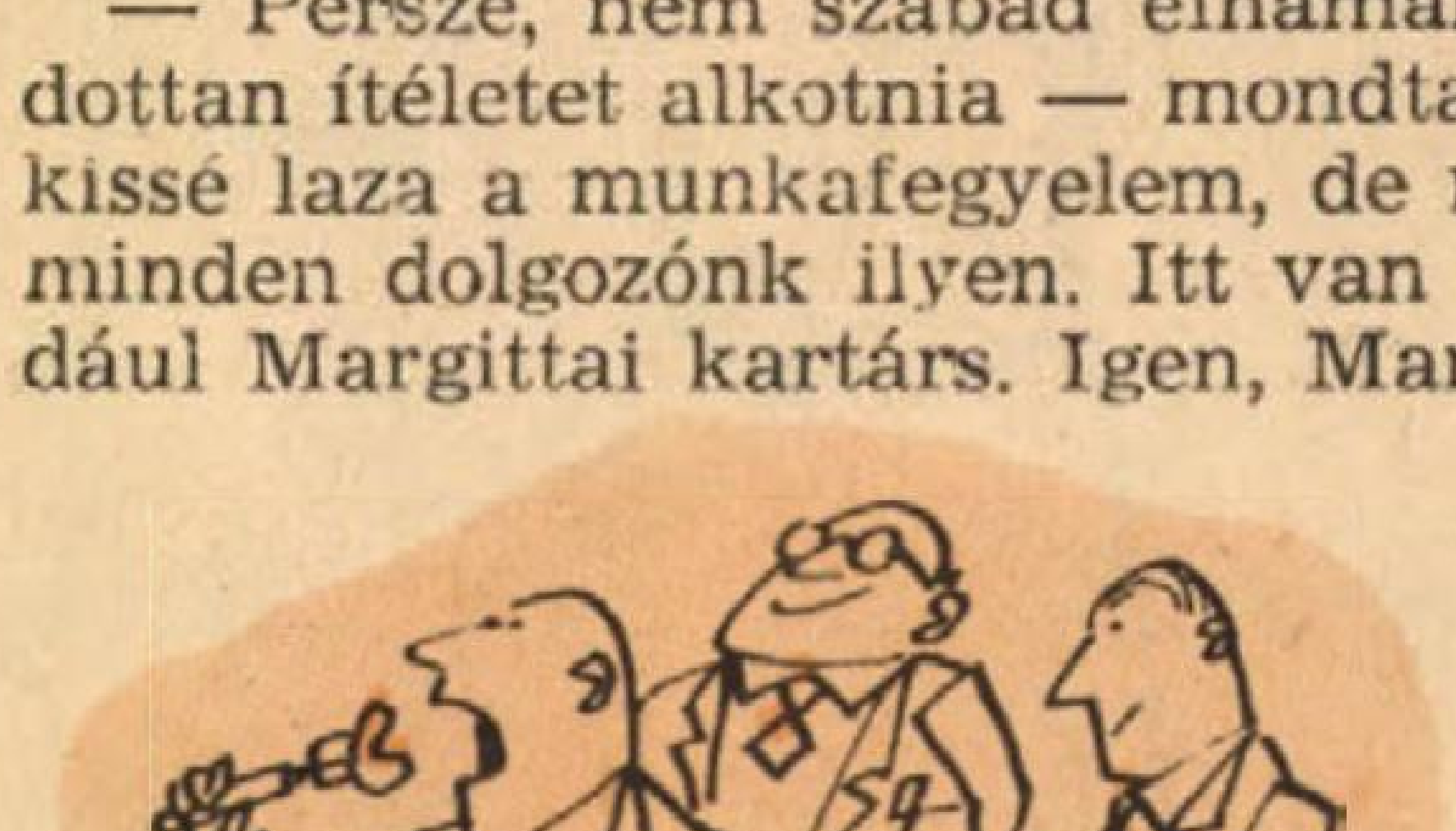

— Így van — kapcsolódott a beszélgetésbe a személyzetis. — Margittai a mintadolgozónk! Őróla is írjon!

Az újságíró érdeklődve figyelt fel.

— Soha semmi panasz nem volt még ellene?

— Nem bizony — mondta az igazgató. — Ő ugyanis mindig a harmincperces munkaidő alatt veszi ki a félórás ebédidejét!...

Tardos Péter

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László.
Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, 142–220. – 61.6468 – Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. – Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180–850.

EZ A SZÁMUNK 2962 JANUÁR 1-ÉN JELENIK MEG!

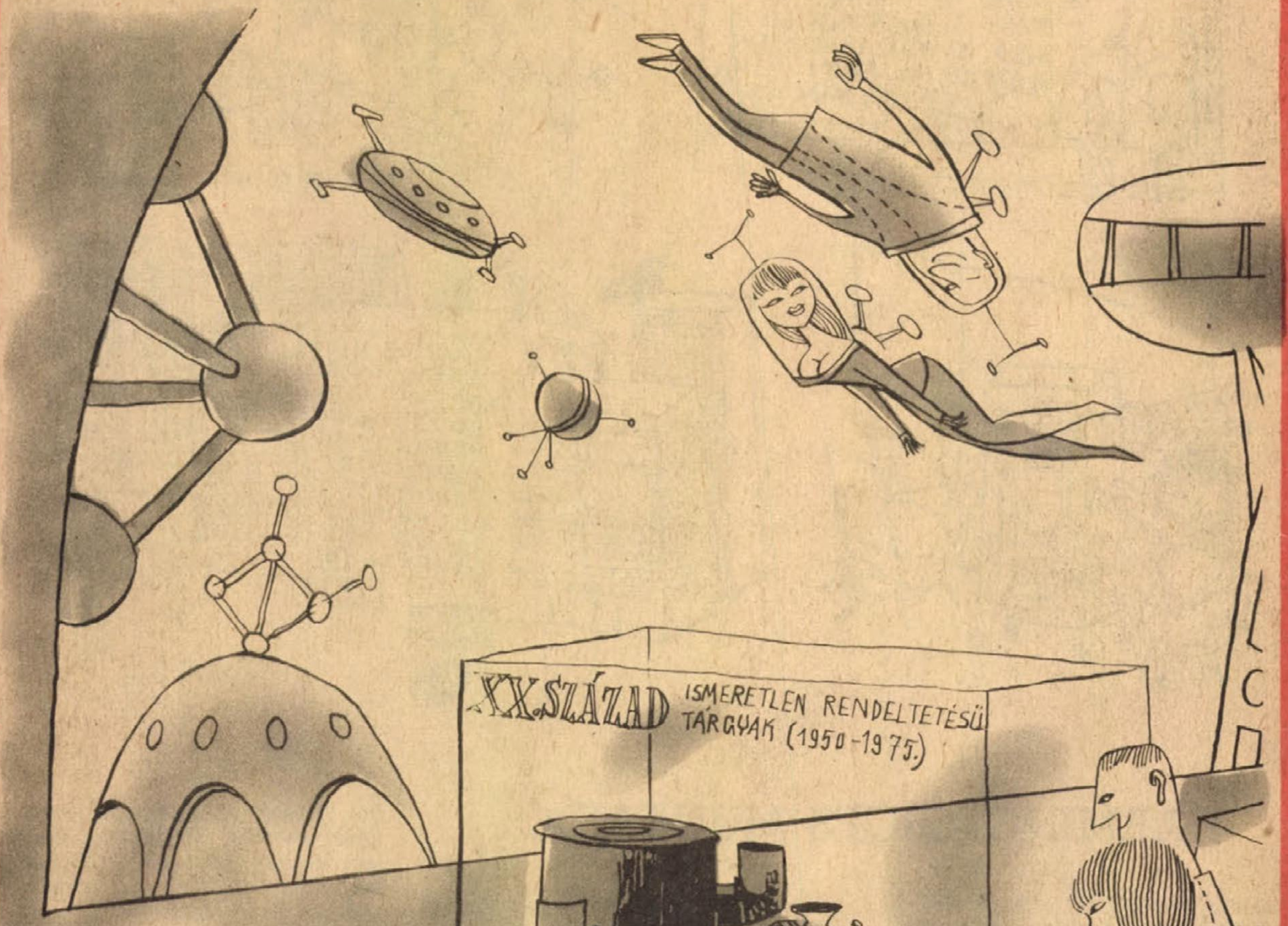
XX.SZÁZAD ISMERETLEN RENDELTETÉSŰ TÁRGYAK (1950-1975.)
Ludas Matyi
Pusztai

Pusztai Pál rajza

Hát ezen mit tudtak nevetni annak idején?